SAS

UCIGAȘUL DIN MIAMI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretul

ISBN:
973-9138-96-1

Malko Productions – Paris,
Le tueur de Miami
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Gérard de Villiers

SAS

Ucigașul din Miami

În românește de
Anca Pisică

EDITURA Tineretului
2001

Capitolul I

Johnny Trump adulmecă dezgustat mirosul de kerosen care plutea în aerul umed și călduț. Câteva taxiuri rablagite și ca vai de mama lor așteptau încă la bagaje. Zborul 94 al Companiei Prinair, care venea de la Santo-Domingo, era ultimul care sosise cu două ore întârziere: adică unsprezece fără zece, în loc de nouă fără zece. Majoritatea pasagerilor fuseseră așteptați de prieteni și se înghesuiseră în autobuzul ce mergea la San Juan. Numai Johnny, cu geanta-diplomat în mână, stătea pe trotuarul din fața aerogării părăginite. Îl înjură printre dinți pe un șofer de taxi mai insistent decât ceilalți și aruncă o privire în jur. Zăpușeala îi lipise cămașa de pieptul grăsuț. Murea de frică. Se frecă la ochii veșnic roșii cu un gest nervos. Asta din cauza excesului de cocaină. Johnny făcea parte dintre aceia pe care dinstribuitorii îi numeau cu un dispreț șugubăț „cocaine glutton" ... Se lăsase de multă vreme de vânzarea mașinilor și se aruncase în universul drogurilor.

Metis, jumătate american, jumătate columbian, nu îi fusese deloc greu să se infiltreze în circuitele cele mai avantajoase, devenind din client furnizor.

Scrută întunericul ca să-i zărească pe cei care trebuiau să-l aștepte. Fiindcă nu avea bagaje, ieșise printre primii înconjurat de un val de studenți gălăgioși, urlând și vociferând că nu găsesc o cursă *charter*. Un taxi demară cu zgomot de tractor, iar ultimul autobuz pentru San Juan se legăna într-un nor albăstrui de motorină nearsă complet.

Johnny Trump puse geanta-diplomat între picioare ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte cu o batistă imensă. Portoricanii erau în stare să fure și carapacea unei broaște țestoase.

— *Hi, Johnny, you had a good trip?*[1]

---

1. Un avid după cocaină (n.a.)

Metisul se întoarse atât de brusc încât fu cât pe ce să cadă. Un bărbat și mai corpolent decât el, cu o burtă pe care cămașa stătea să plesnească și cu o privire veselă, îi întindea mâna. Ochii negri, foarte afundați erau absolut inexpresivi. Johnny apucă mâna și o scuturâ.

— Foarte bine, Faustino. Dar rabla asta de avion a întârziat două ore...

Interlocutorul său izbucni într-un hohot de râs sănătos.

— Știu! Am avut timp să beau trei „beri" ... *Vamos.*

Se îndreptă legănându-se spre parching. Cubanezul era un om din topor, care venise în Statele Unite în anii '60 și se specializase în „supravegherea" distribuitorilor de cocaină. În momentul în care se pregătea să se urce într-o mașină veche americană, parcată într-o zonă întunecată, întrebă fără să ridice glasul:

— *You get the dough?*[2]

— Firește, zise Johnny Trump.

Se frecă la ochi din nou, din obișnuință. Se abținu cu greu să se întoarcă ca să verifice dacă erau și ceilalți acolo. Era exact lucrul pe care nu trebuia să-l facă... Faustino deschise portiera care scârțâi îngrozitor, iar Johnny Trump se urcă în mașină. Distinse pe întuneric un bărbat la volan. Faustino se așeză greoi lângă el și i-l arătă cu un semn al capului pe șofer.

— El este Nieves.

Nieves clătină din cap fără să spună nimic, dar nu demară. Cubanezul arătă geanta-diplomat cu arătătorul lui butucănos pe care strălucea un diamant.

— Să vedem!

Era de așteptat. Însă Johnny transpira atât de abundent, încâtură câteva secunde până nimeri combinația, apoi deschise capacul, dând la iveală o carte porno, un mic revolver negru de calibrul 38 și câteva teancuri de bancnote de o sută de dolari prinse cu elastic. Își strecură numaidecât arma la centură. Ca să iasă din Santo-Domingo, nu avusese nici o problemă, căci îi cunoștea pe vameși. Înainte să plece, va vinde pistolul la Porto Rico. Aici armele costau o avere.

— Șapte sute de mii de dolari, anunță el.

---

1. Bună Johnny ai călătorit bine? (n.a.)

2. Ai gologanii? (n.a.)

Șapte teancuri de o sută de mii de dolari, fiecare gros de câte opt centimetri. Faustino clătină aprobator din cap și îi zise șoferului:

— *Vamos*!

Începură să cadă pe tabla mașinii picături mari de ploaie. Numai un ștergător de parbriz funcționa, însă motorul porni, după mai multe încercări. După câteva minute, se îndreptau spre centrul orașului San Juan, pe autostrada Expreso Baldorioty de Castro. Johnny Trump se frecă iarăși la ochi. Avea senzația că inima îi va țâșni din piept, ca o fiară în libertate. Mașina se legănă pe asfaltul denivelat ca o corabie pe valuri. Nieves deschise aparatul de radio și o voce tunătoare anunță:

— *Aqui Salsa sesenta y tres. El poder de la Salsa. El poder salsero*! [1]

Muzica începu să cânte neîntrerupt. Difuzorul trepida, prin urmare, nu puteau să discute. Faustino părea că adormise. Merseră prin cartierul rezidențial Condado. Nieves se opri brusc de-a curmezișul drumului, apoi ieși de pe Expreso și o luă pe un bulevard mai liniștit. Imediat se îndreptă spre sud, străbătând cartierul popular Santurce. După ce se terminară clădirile moderne, începură străduțele întunecate, mărginite de căsuțe din lemn cu verande luminate în care bătrânii se legănau în balansoare, adăpostiți după gardurile cu grilaj. Cu un șomaj de treizeci și șapte la sută, Porto Rico se afla în fruntea statisticilor locale, iar cinstea pe aceste meleaguri nu se prea întâlnea.

Nieves încetini mult și o luă pe o străduță fără trotuare, mărginită de cocioabe amărâte. Pe stânga, apăru o cafenea cu firmă luminoasă, iar Nieves se opri în fața ei. Ploaia se oprise la fel de brusc precum începuse. Vreo doisprezece clienți sprijiniți de zid beau bere la cutie în ritmurile transmise de „Salsa 63". Nieves fluieră. Imediat ieși din cafenea un tânăr cu părul creț, slab ca un țâr, care alergă la mașina verde parcată în spatele lor.

— Au ajuns? Îl întrebă Johnny.

— Nu, răspunse Faustino fără să se clintească din loc.

Johnny Trump întoarse capul. Mașina verde execută o manevră și se așeză de-a curmezișul drumului îngust. Imediat

---

1. Aici Salsa 63, puterea Salsa! (n.a.)

ce blocase de tot trecerea. Nieves demară brusc, îndepărtând rarii pietoni claxonând nebunește. Făcu un slalom pe străduțele neumblate, ca să ajungă în final pe o arteră mai luminată și mai largă. În trecere, Johnny zări un panou pe care scria: Avenida Borinquen. Frica i se cuibărise în suflet.

— Hei, făcu el, ce înseamnă circul ăsta?

Cubanezul se prefăcu că se trezește și înfipse degetul în pieptul lui cu un zâmbet superior.

— *Tu protección, amigo!* Ai o grămadă de bani acolo.

S-ar putea ca cinvea să ți-i fure. Poate că ai fost urmărit în avion, nu? Trebuie să fim prudenți.

Ajunseră pe un bulevard larg ce mergea spre sud. Johnny Trump recunoscu Ponce de Leon. Parcă erau la New York. Pe partea stângă se înșirau niște zgârie-nori ca la paradă. Numai că în dreapta, era o gaură neagră... Johnny se străduí să țină minte configurația orașului. Se găseau în Hato Rey, în plin centru comercial.

Când ajunseră la intersecția următoare, Nieves o luă la dreapta, pe Franklin Delano Roosevelt, colț cu del Banco de Ponce. După ce parcurseră încă o sută de metri, viră iar la dreapta, trecând pe lângă clădirile puternic luminate ale postului de radio W-KAQ. După aceea, se afundară într-un cartier mărginit de depozite. Puțin mai departe, șoferul puse frână și vira la stânga. Johnny zărea în depărtare un șir de clădiri, de parcă s-ar afla în altă lume.

— Unde mergem? întrebă el

— La Tokyo, răspunse Faustino. Șeful ne așteaptă acolo.

Johnny înghiți în sec. Tokyo era cea mai sinistră mahala din San Juan. Nici poliția nu îndrăznea să vină aici. Era fieful tuturor ucigașilor și al toxicomanilor... Locul întâlnirii fusese bine ales.

Farurile luminară o parcare întinsă și goală, mărginită în fund de cocioabe din lemn ridicate pe piloni, apoi un șir de mașini vechi americane stricate. Un pieton pe lângă care trecură le făcu un semn obscen. Johnny tremura ca varga de frică. Îl bătea gândul să sară din mașină și s-o ia la sănătoasa. Dar nu apucă. Mașina se opri în fața unei barăci care fu înconjurată numaidecât de câteva siluete amenințătoare. Nieves zise ceva în șoaptă, iar acestea se îndepărtară. Portiera din spate fu deschisă de un bărbos înarmat cu o macetă.

Johnny Trump coborî, inspiră aerul umed și călduț amestecat cu miros de murdărie. Tokyo se afla pe malul râului Caño de Martin Peña, la câteva sute de metri, în care pluteau de obicei câteva cadavre printre alte mizerii.

Faustino se legănă până la o scară din lemn ce urca pe verandă, urmat de Johnny Trump. Nieves rămase jos și își aprinse o țigară. Faustino urcă treptele cu pași greoi, deschise o ușă și îl împinse pe musafir înăuntru, apoi intră și el. Johnny auzi același ritm de salsa și simți un miros de porc pârlit, clipind des din cauza luminii puternice.

— *Bienvenida, amigo!*

Vocea de stentor îl făcu să simtă un șoc electric pe șira spinării. Ochii lui înroșiți zăriră un bărbat înalt instalat pe o canapea, chiar în fața lui. Avea trăsături regulate frumoase, o barbă bine îngrijită, o mustăcioară și părul negru ca pana corbului. La gât îi atârna un lanț gros din aur care se vedea din cămașa descheiată pe pieptul păros. În picioare avea cizme de cowboy din piele gri și stătea cu ele cocoțate pe o măsuță joasă, iar mâna dreaptă o ținea pe coapsa unei fete cu chip senzual și dulce, cu un zâmbet resemnat și cu sâni ascuțiți ce se vedeau prin tricoul roșu. Era Miguel Cuevas, cel mai cunoscut „cocaine cowboy" și cel mai periculos, firește, un cubanez de treizeci și cinci de ani care devenise miliardar de pe urma drogurilor și care scăpa de câțiva ani buni de toți polițiștii care îl urmăreau, începând cu Miami și Bogota, până în majoritatea insulelor din Caraibe. Era omul cu care trebuia să se întâlnească Johnny.

* * *

Miguel Cuevas se ridică și veni să-l îmbrățișeze pe Johnny Trump. Mirosea frumos a apă de toaletă și avea o ținută îngrijită. Putea fi luat drept un *playboy* inofensiv, dacă nu ar fi avut acea privire rece și nesătulă. Nările subțiate de folosirea regulată a cocainei păreau transparente și fremătau întruna.

— Stai jos, îl invită el pe Johnny Trump. Bea ceva, cred că ești obosit.

Amabilitatea lui era înduioșătoare... Johnny acceptă din obișnuință un pahar de rom alb, apoi se ridică.

— Pentru reușita în afacerile noastre, zise el cu voce aproape fermă.

Alcoolul îi făcu bine. Miguel Cuevas puse din nou mâna pe coapsa fetei care zâmbea întruna, cu gândurile în altă parte. Johnny pândea zgomotele de afară, spunându-și mereu că oamenii care îl protejau nu erau niște îngerași, ci reușiseră să scape de urmăritori și acționaseră în consecință. Acest gând îl mai liniști puțin și începu să examineze încăperea. Era sărăcăcioasă, probabil că era locuința lui Nieves.

Mobila avea culori țipătoare, iar elegantul Miguel Cuevas ar înnebuni în acest cadru mizerabil. „Cocaine cowboy" căscă ostentativ.

— E timpul să mă duc la cazinou, zise el. Terminăm cu afacerile?

Privirea se opri la Johnny Trump. Și el ardea de nerăbdare să scape. Mulți oameni ar fi dat orice ca să stea măcar o clipă fața în fața cu Miguel Cuevas, dar lui nu-i ardea.

— Foarte bine, spuse el.

— Ai banii?

— Sunt aici, zise Johnny în timp ce se ștergea pe față cu batista. Dar tu ai marfa?

Crosa pistolului de calibrul 38 din centură se vedea foarte bine. Chiar și între prieteni, puțină intimidare nu strica. Miguel Cuevas izbucni într-un hohot de râs vesel.

— Doar nu crezi că ai bătut atâta cale de pomană! Faustino!

Cubanezul cel gras se ridică, scoase o valiză albastră de sub pat și o deschise. Conținea câteva pachete învelite în plastic negru, cam de un kilogram fiecare, de mărimea unui pachet de zahăr. Cubanezul luă unul și îl aruncă în poala lui Johnny. Acesta desfăcu pachetul cu nerăbdare. Zări o pudră albă și strălucitoare. Nu văzuse în viața lui atâta cocaină la un loc. Puse cu degetul pe limbă și o gustă. Era adevărată. De altfel, un om cu renumele lui Miguel Cuevas nu își permitea să vândă porcării. Acesta adăugă:

— Vine de la Medellin. Nouăzeci și cinci la sută, pură.

Poți s-o îndoiești de zece ori.

În valiză erau cincisprezece kilograme. Revândută pe străzile din Miami, valora șapte milioane de dolari... Johnny închise pachetul și îl puse la loc în valiză. După aceea deschise geanta-diplomat și puse cele șapte teancuri de o sută de mii de dolari pe masă, înghiți în sec și spuse:

— Cei care m-au trimis ar dori să se întâlnească cu tine, Miguel, ca să facă o afacere mai importantă. Au auzit zvonuri că ai dat un tun. Ar dori să cumpere totul...

Miguel Cuevas zâmbi, iar mâna înaintă mângâind pieptul fetei care avea chipul imobil.

— Sunt bine informați, zise el. Dar îi va costa scump...

Ochii îi scânteiară ciudat, iar Johnny își spuse că ar fi trebuit să tragă pe nas o „priză" înainte de a-l întâlni. Nu mai putea. Din păcate, nu avea nici un gram de cocaină la el. Se frecă din nou la ochi furios. Miguel Cuevas îl observă cu duioșie.

— Ai probleme cu ochii, nu-i așa? zise el. Știm ce este... Uite, ia asta.

Se căută prin buzunar și scoase un flacon de „Visine". Toți toxicomanii au aceeași problemă. Johnny luă flaconul din plastic, îi desfăcu dopul, puse vârful sub formă de pipetă în colțul ochiului stâng și apăsă sticluța.

Câteva picături îi căzură imediat în ochi. Însă, în loc de ameliorarea presupusă, îl ustură ca focul. Cu un urlet inuman, lăsă flaconul din mână, se învârti pe loc și își apăsă ochiul cu degetele. Celălalt se umplu de lacrimi. Durerea atroce îi golea creierul. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, auzea râsul dement al lui Miguel Cuevas și vocea plină de sarcasm:

— E bun flacoul meu cu acid sulfuric, nu-i așa, Johnny?

Simți cum îl înconjurau două brațe și cum o mână îi lua revolverul. Căzu în genunchi, orbit de lacrimi. Simți vârful unei cizme care îl lovește în laringe, tăindu-i răsuflarea. Încet, încet se afunda într-o gaură neagră de unde vocea cubanezului ajungea slab până la el:

— Johnny? Este de-abia începutul...

Capitolul II

O mână feroce trase pe spate capul lui Johnny Trump activând durerea atroce a ochiului ars cu acidul sulfuric. Ochii acestuia erau plini de lacrimi și de aceea nu putea să vadă nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui. Ritmurile de „Salsa 63" îl făceau să-l doară îngrozitor timpanele. Nici măcar nu îl legaseră, ci îl trântiseră pur și simplu într-un fotoliu vechi, ca pe un obiect bun de aruncat. Nu-l zări, dar recunoscu după miros apa de toaletă folosită de Miguel Cuevas.

— Uită-te la mine! îi ordonă acesta.

Cu prețul unui efort nemaipomenit, Johnny Trump întredeschise ochiul sănătos și, printre lacrimi, zări vag figura cubanezului care stătea în picioare în fața lui și a fetei în roșu care nu se mișcase de pe divan. Miguel Cuevas se aplecă deasupra lui și îi șopti cu o voce periculos de blândă:

— Măi, jăvruță! Credeai că poți să-l tragi pe sfoară pe Miguel Cowboy-ul! Cine ți-a dat banii?

Johnny suspină, înghiți în sec și fu cuprins de un tremurat convulsiv din cauza fricii și lipsei drogurilor. Oare va rămâne orb? Durerea îl sufoca. Dacă vorbea, știa ce îl așteaptă. Dumnezeule, oare ce făceau aliații lui? Tipii aceia din SWAT [1] atât de impresionanți cu beretele lor negre și cu revolverele imense.

— Miguel! gemu el. Ai înnebunit! Ce părere ai?

— Ce părere am? se răsti cubanezul. Că vrei să mă vinzi, gunoiule! Dacă Faustino nu ar fi fost atent, polițiștii ar fi deja aici. Știi cât au promis pe capul meu împuțiții din DEA? [2] O sută de mii de dolari. Dar știi foarte bine, nu-i așa?

---

1. Unitate antiteroristă (n.a.)

2. Drug Enforcement Administration (n.a.)

Johnny Trump tremura și mai tare. Cum de ghicise ticălosul ăsta? Dacă se amestecase în această afacere, o făcuse ca să evite pedeapsa cu opt ani de închisoare pentru trafic de droguri. Însă agenții din DEA îi promiseseră că îl vor proteja și că nu va păți nimic.

— Miguel, doar îi știi pe tipii pentru care lucrez, sunt niște barosani din New York și au mulți gologani.

— Ticălosule!

Șutul pe care îl primi în gleznă îl făcu să uite o clipă că îl durea ochiul. Miguel Cuevas îi urlă în ureche:

— Minți! am verificat. Nimeni nu îi cunoaște pe tipii tăi, polițaii ți-au dat dolarii... recunoaște!

Urletele cubanezului acopereau ritmurile de salsa care se auzeau la radio. Johnny înghiți în sec, terminat. Brusc, radioul fu dat mai tare. Înainte să apuce să întrebe de ce, simți degetul mare înfundându-i-se brusc în ochiul drept și îi ridică pleoapa, forțându-l astfel pe Johnny să țină ochiul deschis. Simți imediat cum o flacără îi perforează corneea.

Johnny Trump avu senzația că își scuipă coardele vocale. Sări din fotoliu și se tăvăli pe jos de usturime, în sunetul strident al muzicii. Își zgâria fața stând în genunchi, cu corneea făcută praf, zărind doar un nor imens. Miguel Cuevas îl ridică de jos și îl trânti în fotoliul vechi. Simți un obiect dur care îi lovea incisivii, provocându-i o nouă durere.

— Închide botul, se auzi vocea rece a lui Miguel Cuevas, altfel îți zbor creierii!

Oțetul din care era confecționată țeava pistolului lipit de dinți îi dădu fiori reci pe șira spinării. Instinctul de conservare fu mai puternic și reuși să-și stăpânească durerea, nescoțând nici cel mai slab sunet. Muzica fu dată puțin mai încet, iar vocea lui Miguel Cuevas se auzi:

— Ești curajos, Johnny, dar dacă nu-mi spui adevărul, îți voi turna tot acidul până când vei avea numai două găuri în loc de ochi și îți va ajunge la creier.

O usturime neiertătoare îi pișcă dosul palmei lui Johnny. O picătură de acid. Dar țipătul său se stinse repede. Ochii îl usturau îngrozitor. Își duse mâinile la ochi încercând să-și recapete răsuflarea. Vocea lui Miguel preciză:

— Te las să te gândești, Johnny, dar nu prea mult, știi că ard de nerăbdare să mă duc la cazinou să joc banii prietenilor tăi din DEA și nu mă mai minți, căci voi afla. Privește!

Johnny Trump reuși să distingă cu greutate un soi de sceptru învelit într-o hârtie strălucitoare divers coloratâ, pe care cubanezul i-l agita pe sub nas.

— Cu sceptrul meu pot să-i fac și pe morți să vorbească, zise cu mândrie Miguel Cuevas. Eu sunt un „babalawo". Shango, zeul războiului, mă apără.

Johnny abia auzea. Știa că Miguel Cuevas era un credincios fervent în *senteria*, un cult jumătate păgân, jumătate creștin care semăna foarte mult cu *voudou*, impregnată cu multă magie neagră, dar era nedumerit să-l vadă pe cubanez că îi dădea atâta importanță. Era și mai uimit să afle că era mare preot, adică un *babalawo*. Acesta se așează și strigă cu bucurie:

— *Don't bullshit me.*[1] Johnny. Gândește-te în timp ce mă distrez și eu puțin.

Îngrijorat, Johnny Trump întredeschise din nou ochiul mai sănătos. Miguel Cuevas se întinsese pe divan, cu șlițul de la pantalonii de pânză deschis. Scoase sexul blegit și monstruos care îi ajungea aproape până la jumătatea pulpei. Fata îl prinse cu ambele mâini și se străduia să-l facă mai țeapăn. La radio se auzeau în continuare ritmurile de salsa. Tabla ondulată de pe acoperiș era zguduită de rafalele puternice de vânt. Era o furtună obișnuită în acest anotimp ploios. În curând, ploaia se înteți și Johnny o resimțea cu durere în creier. Acesta profită de acest scurt răgaz ca să se gândească. Nu prea avea de ales. Ori tăcea în continuare, iar cubanezul îl tortura până își dădea duhul, ori vorbea și tot îl omorau.

* * *

Miguel Cuevas contempla dezgustat membrul interminabil care atârna între degetele de expertă ale partenerei sale.

Cocaina începea să-i joace feste. Odinioară fusese un adevărat etalon în materie, deși fata se minună din politețe în fața importanței sexului său, lucru care îl măgulea ca de obicei.

Scoase din buzunar o cutiuță din argint și i-o puse fetei la nas, iar ea trase cu voluptate pe nas puțină cocaină, apoi se puse pe treabă cu mai multă tragere de inimă. Cu ochii întredeschiși, Miguel îi frământa distrat sânii prin tricou.

---

1. Să nu mă fraiereşti (n.a.)

Pe fotoliul de vizavi, Johnny Trump părea mort, stând chircit. Miguel Cuevas îi plângea de milă că nu putea să profite de spectacol. Enervat brusc din cauza rezultatului nesatisfăcător pe care îl obținuse partenera lui, o apucă de ceafă și o aplecă spre pântece. Gura înlocui încet degetele. Mâna care strângea monstruosul mădular părea minusculă. Cocaina începea să o excite, iar mișcările capului își accelerară ritmul. Membrul lui Miguel căpăta dimensiuni impresionante. Fata îl lingea, îl mângâia, își freca obrajii cu el.

— *Esta bien, esta bien*, murmură cubanezul.

În sfârșit, se simți în stare de ceva. Tâmplele îi zvâcneau și o îndepărtă, o prinse de șolduri, o așeză în genunchi pe divan, cu spatele la el și îi smulse slipul. Apoi se afundă în ea cu o mișcare bruscă, în timp ce îi cuprindea sânii în palme. Fata avu senzația că îi pătrunde o sabie în pântece și scoase un țipăt răgușit care îl făcu pe Johnny să tresară. Miguel o muncea fără menajamente, excitat de această teacă îngustă. Membrul lui, acum rigid în totalitate, o viola cu plăcere pe micuța târfă sub ochii lipsiți de vedere ai lui Johnny Trump, care continua să se văicărească. Miguel se retrase, o întoarse pe fată cu fața în sus, îi îndoi picioarele și se afundă din nou în ea. Aceasta urlă de durere când simți membrul fierbinte. Miguel simți că se apropie orgasmul și începu să se miște mai repede, apoi se goli în ea. Se retrase apoi încetișor, cu sexul înmuiat, dar încă de proporții impresionante. Nervii erau întinși la maximum.

— *Chupas!*[1] îi ordonă el.

Fata îngenunche și își trecu imediat limba ascuțită peste membrul lung, mulțumită că nu durase mult.

— Bine, bine, murmură „cocaine cowboy", dându-și capul pe spate.

Contactul cu limba îi trimise niște senzații nemaisimțite în cortex, multiplicate și de cocaină. Împinse atât de tare capul partenerei încât aceasta se sufocă. În ciuda eforturilor sale, Miguel Cuevas simțea plăcerea diminuându-se, ca mareea care se retrage de pe plajă. Pauza se terminase. Fără s-o întrerupă pe fată, el se aplecă în față, ca și cum ar fi vrut să-și tragă cizma. Băgă mâna înăuntru și scoase un pistol Beretta de nouă milimetri cu țeava scurtă. Se ridică cu un gest perfect natural, ținând arma în mână, înfundă capătul țevii în urechea fetei și apăsă pe trăgaci.

---

1. Suge ! (n.a.)

Împușcătura se auzi ca un tunet în micuța încăpere. Victimei nici nu avu timp să i se facă frică, gura se desprinse de pe sexul asasinului și căzu într-o parte, aruncată de unda de șoc. Avu câteva spasme, se chirci, urlă, apoi muri. Johnny Trump se ridicase grăbit, încercând să deschidă ochii arși cu acid.

— Johnny, a sosit vremea să ne punem pe treabă, zise cubanezul cu voce calmă.

Se uită gânditor la leșul care zăcea la picioarele lui. Fața murise, dar genunchii se mai mișcau ușurel într-un gest reflex. Era prima oară când vedea un mort ai cărui genunchi se mișcau. Johnny reuși să întredeschidă ochii răniți și zări vag cadavrul.

— De ce ai împușcat-o? întrebă el cu vocea tremurândă.

Miguel își netezi bărbuța și zise:

— A auzit ce ți-am spus și putea să ciripească. O târfuliță mai puțin care ar fi putut ajunge una mare și nasoală.

Vorbea despre fată ca și cum ar fi strivit doar o gânganie. Johnny Trump nu întâlnise niciodată pe cineva ca Miguel Cuevas, un ucigaș atât de relaxat, de o asemenea cruzime. Cubanezul făcea o crestătură pe mânerul pistolului cu un cuțit luat tot din cizmă, lângă alte patru. Iar „Salsa 63" continua să-i delecteze cu ritmurile tropicale. Nimeni nu fusese deranjat de focul de armă. Miguel Cuevas termină de scrijelit, puse pistolul în cizmă și întrebă liniștit:

— Ei, Johnny, te-ai hotărât? Trebuie să mă duc la cazinou.

Johnny Trump simțea usturimi atroce în ochi. Acidul sulfuric îi ardea în continuare corneea, făcând-o complet opacă. Nu se simțea în stare să mai suporte încă o repriză de tortură. Bâigui cu mâinile tremurând:

— Bine, bine! O să-ți spun totul, Miguel. Dar dă-mi puțină cocaină, că nu mai pot.

Fără să scoată o vorbă, cubanezul se apropie cu cutiuța în mână. Vărsă puțin praf în palma lui Johnny care se grăbi să-l tragă pe nas. Rămase cu capul pe spate și cu ochii închiși, lăsându-i drogului răgazul să-și facă efectul. I se păru că sângele circulă mai vijelios prin vene și că durerea începe să dispară. Creierul i se lumină și își recăpătă încrederea de sine. Inspiră adânc și începu să se confeseze, pe un ton smiorcăit:

— Nu este vina mea, Miguel! Mi-au confiscat cinci livre de

pudră. Riscam să stau opt ani la zdup, cu trecutul meu. Nemernicii aia m-au băgat într-o celulă goală-goluță, de am crezut că înnebunesc. Într-o bună zi, a venit un tip din DEA.

— Cine?

— Își spunea Burt, dar era un nume fals. Un gagiu roșcovan, mic, îndesat, care cunoștea bine mediul. Nu puteam să-l duc cu prețul.

— Ce voia?

În timp ce Johnny vorbea, cubanezul, distrat, luă mâna moartei și o puse pe măsuța joasă, apoi începu să-i cresteze degetul mic cu pumnalul. Sângele se prelingea în firișoare fine. Apăsă ca să ajungă la os.

— Mi-a spus despre tine, mărturisi Johnny Trump dintr-o suflare. (Din fericire, el nu vedea ce făcea interlocutorul lui.) De la el am aflat că ești pe cale să dai un tun. Șase luni din întreaga producție a Boliviei. Voiau să afle mai multe amănunte.

— Și bineînțeles că tu te-ai oferit, nu-i așa? comentă Miguel cu voce blândă.

Tăiase de tot degetul moartei și acum se juca cu el. Mai curgea puțin sânge. Johnny Trump simți amenințarea din vocea lui și se grăbi să adauge:

— Ba nu, eu sunt altfel de om. L-am fraierit pe tip, îți jur, i-am spus că prefer să stau zece ani la zdup decât să te trădez.

— Cu toate astea, ești aici...

— S-a întors cu alt tip foarte sus-pus. Mi-a spus că ăsta lucrează pentru CIA, că îl interesezi foarte mult și că faci trafic de arme cu oamenii lui Castro. El mi-a spus-o direct. Dacă colaborez, sunt un om liber, retrag toate acuzațiile împotriva mea și, pe deasupra, mai câștig și ceva mălai. Cincizeci de mii de dolari... A semnat o hârtie în prezența avocatului meu pe care mi-a arătat-o. Nu mai rezistam, Miguel... Au jurat că mă vor proteja și că nu voi risca nimic.

Tăcu. Miguel Cuevas clătină din cap. Puse degetul moartei în buzunar, luă câteva teancuri de dolari de pe masă, apoi se apropie de Johnny.

— Prostul de tine, începu el, m-ai turnat pentru cincizeci de mii de bătrâne. Privește!

Johnny Trump zări prin ceața roșie flacăra brichetei care începu să pârjolească un teanc de bancnote de câte o sută de

dolari. Erau cel puțin douăzeci de mii de dolari. Nu era o cacealma. Miguel Cuevas le ținu între degete cât putu de mult, apoi aruncă teancul în flăcări pe Johnny care urlă îngrozit.

— Vezi ce am făcut cu banii! zise cubanezul plin de dispreț.

Luă alt teanc și îi dădu foc, cuprins de un soi de nebunie. Ochii purulenți ai lui Johnny înregistrau scena incredibilă. Nu văzuse niciodată așa ceva! Miguel Cuevas era nebun de legat. Acesta se liniști brusc. În cameră mirosea a ars.

— OK! zise el. E bine că îmi spui adevărul.

Frica întrecu durerea pe care o simțea în orbite.

— Miguel, ce-ai de gând să...?

Cubanezul puse o mână fermă pe umărul bărbatului pe care îl torturase.

— Ești un amărât, Johnny. De data asta te iert. Orbirea va fi pedeapsa ta... Dar să nu mai vii la mine niciodată...

Pe Johnny îl cuprinse un val de fericire. Scăpase. Pe jumătate nevăzător, pierzând șapte sute de mii de dolari care nu-i aparțineau, cu mulți ani de închisoare înaintea lui, dar încă rămas în viață. Cocaina pe care o prizase mai înainte își făcea efectul euforizant.

— Îți jur, spuse el, niciodată...

— OK! acceptă Miguel Cuevas. Nieves te va lăsa undeva, departe de aici, ca să nu-ți vină gânduri rele...

Îl apucă de braț și îl conduse până la ușă. Îndată ce Johnny se mișca, durerea devenea insuportabilă. Când cubanezul deschise ușa, îl izbi în față o căldură umedă și coborî cu stângăcie scara din lemn. Abia mai zărea. Mai mult ghici o mașină cu portbagajul deschis, iar lângă ea pe Nieves care stătea în picioare.

— Urcă-te aici! îi ordonă portoricanul.

Johnny ezită, însă Faustino apăru din întuneric și îl împinse către portbagaj. Străduța era pustie. Nici urmă de SWAT. Mânios la culme, Johnny se gândi că era tras pe sfoară de toată lumea. Se urcă în portbagaj fără ajutor. Nieves îl apăsă și închise capota, apoi demară brusc, hurducându-l. Johnny își puse mâinile la ochi, încercând să nu se mai gândească la durere. Acidul îl rodea în continuare, ca o insectă dăunătoare. Curbele îl făceau să se lovească de pereții portbagajului. După un timp, mașina începu să meargă mai lin și cu viteză mai mare. Ajunseseră pe autostradă. San Juan era un oraș foarte mare și de aceea nu își făcea griji.

* * *

Nieves conducea repede, deși Avenida Regimiento 65 de Infanteria era plină de semafoare. O periferie plină de negustori de mașini și câteva uzine se aliniau pe marginea șoselei. Duminica, țăranii frigeau purcelușii de lapte pe marginea drumului și îi vindeau turiștilor.

În sfârșit, șoseaua se tranformă în autostradă și putu să accelereze. Dădu radioul la maximum care transmitea ritmurile de „Salsa 63". Nieves era un golănaș crescut în cartierul Tokyo, un narcoman, gata să facă orice ca să câștige câțiva dolari. În Porto Rico, un băiat analfabet și ușor psihopat, nu avea prea multe posibilități. În schimb, în San Juan, armele de foc fiind rare, Nieves devenise un expert în mânuirea cuțitului. Nu avea rival în despicatul burții doar cu o singură mișcare. Dar făcea treabă bună și cu un toporaș de spart gheață. Fusese închis doar de două ori, dar învățase multe.

Atent la muzică, fu cât pe ce să treacă de intersecția cu Drumul 189, care mergea la Rio Grande. Autostrada 26 era mărginită de porțiuni de pădure tropicală alternând cu terenuri mlăștinoase. Nieves cunoștea de minune aceste locuri, căci aici se născuse. Șerpui pe drumeagurile înguste ca să ajungă pe malul lui Rio Grande, singurul fluviu navigabil din Porto Rico. Locul era complet pustiu. Opri mașina sub un bambus uriaș și coborî. Numai orăcăitul strident al broaștelor sălbătărețe tulbura liniștea nopții. Nieves așteptă câteva clipe, apoi deschise portbagajul. Johnny Trump se ridică imediat ca pe arcuri și își frecă ochii arși cu acid. Durerea era mai acută, acum când efectul cocainei scădea. Ieși pe bâjbâite din portbagaj. Nieves îl privea în tăcere.

— Unde suntem? îl întrebă Johnny.

Nieves nu-i răspunse. Se învârti ușurel în jurul trădătorului ca și cum l-ar studia. Teama îi usca gâtul lui Johnny Trump. După întunericul absolut își dădu seama că nu se mai afla în San Juan. Se agăță de o ultimă speranță.

— Nu văd nimic! gemu el. Fir-ar să fie, ce mă doare! Nu mă lăsa aici, nu o să găsesc niciodată drumul...

Fără să-i răspundă, Nieves se apropie de el și îi trase un șut care îl doborî pe Johnny la pământ. Acesta se târî în patru labe urlând de durere.

— Nu-mi face rău, micuțule, îl imploră el. Nu-mi face rău.

Acum nu era decât o zdreanță imobilizată de de loviturile nemiloase. Nieves îi mai trase un șut cu precizie în braț, apoi îi afundă fața în noroi. Portoricanul îl apăsă cu piciorul ca să-l țină culcat la pământ.

Nieves scoase pistolul Colt Trooper 157 Magnum de sub tricou. Era un cadou primit de curând de la Miguel. Era nichelat, greu, rece, cu mâner de cauciuc negru ca să poată fi ținut mai bine. Trase piedica. Ochi ceafa lui Johnny, apoi apăsă pe trăgaci.

Forța exploziei îl luă prin surprindere. Johnny Trump păru țintuit locului de un țăruș invizibil. Nici nu apucă să strige, cu vertebrele cervicale făcute praf de glonțul care îi smulsese o bună parte din laringe când ieșise. Muri în câteva secunde. Nieves nu putu să reziste impulsului de a mai trage o dată. Al doilea glonț aproape că reuși să decapiteze victima. Mirosul acru al prafului de pușcă îi înțepa în mod plăcut nările tânărului ucigaș. Era prima oară când omora un om cu o armă de foc. Avea o senzație nemaiîntâlnită de putere.

Alergă până la mașină, demară și o luă pe autostradă, îndreptându-se spre San Juan, care se afla la aproximativ cincizeci de mile. Rula încet, auzind încă în urechi zgomotul puternic al împușcăturilor. Ce mai armă! În timp ce conducea, pipăia mânerul pistolului cu dragoste.

Miguel Cuevas era un șef adevărat. Îi va cere să-l ia cu el în Statele Unite. Când intră în oraș, îl depăși o mașină albastră de poliție cu toate farurile aprinse, având pe capotă litera „K" de la SWAT.

Simți totuși o înțepătură în inimă. Țeava pistolului mai era caldă încă, lipită de spate.

Capitolul III

Uriașul sergent din SWAT, sprijinit de portiera mașinii de poliție, ascundea în parte ecusonul pe care scria: *Protección y Integridad. Policia de San Juan.* În ciuda tenului său mai măsliniu, avea ochi foarte deschiși la culoare, iar pieptul era atât de împănat cu grăsime, încât mergea cu mâinile depărtate de corp. Deocamdată privea șirul de case verzi și albastre cu acoperișurile din tablă, care se aliniau în spatele terenului viran unde oprise mașina trupelor SWAT.

Se întoarse spre Malko, ce contempla turnul înalt al Băncii Populare aflate la cinci sute de metri în spatele lor, pe Ponce de Leon, într-o altă lume. Căldura toropitoare era întreruptă de averse bruște de ploaie care cădeau ca un capac de plumb.

— *Señor*, cred că putem pleca.

Luând walkie-talkie Motorola de la curea, acesta își anunță centrala. Alt polițist scosese un M 16 din portbagaj și îi verifica în mod ostentativ cele două încărcătoare, legate între ele cu o bandă adezivă neagră. Coborî și ultimul ocupant al mașinii. Era un civil uriaș bărbos, îmbrăcat cu o cămașă albastră și cu un pantalon șifonat care abia ascundea pantofii scâlciați. Fața era acoperită de niște ochelari negri pătrați și avea pe cap o pălărie imensă de pai, cu o banderolă roșie. Era locotenentul Eduardo Gomez din SWAT.

Cei patru bărbați porniră fără grabă spre casele micuțe. Sergentul desfăcu discret capsa tocului în care ținea revolverul. Malko clipea des sub soarele arzător, puțin amuzat de acest scenariu. Parcă era începutul unui film western. Stația de emisie-recepție Motorola pârâia agățată la cureaua sergentului. Ajunseră în sfârșit în dreptul primelor case. O bătrână se legăna într-un balansoar pe veranda închisă ca o cușcă cu un grilaj de metal. Sprijinită cu coatele de balustradă.

o tânără metisă, într-un șort tăiat din niște blugi vechi, cu picioarele goale, cu sânii ascuțiți acoperiți de un tricou jegos, îi privea cu ochii ei bulbucați, cu o banană într-o mână și cu o cutie de bere în cealaltă. Fără să-și dea seama, era provocatoare. În spatele ei, un aparat de radio dat la maximum își revărsa obișnuitele ritmuri de salsa. Eduardo Gomez se opri în fața casei următoare, cocoțată pe aceiași piloni și cu același acoperiș din tablă.

— Aici este.

Pe partea cealaltă a drumului, carcasele de mașini formau un adevărat parapet. Puțin mai departe, o canapea veche plutea în apa murdară a unui râuleț. Peste tot spânzurau cabluri electrice. Nu era un decor prea vesel.

Malko împreună cu locotenentul urca scara exterioară din lemn care ducea pe veranda încuiată cu un lacăt. O negresă grasă era tolănită într-un fotoliu, sorbindu-și obișnuita bere Budweiser. Le aruncă o privire lipsită de amabilitate celor doi bărbați. Eduardo Gomez îi arătă legitimația printre gratii.

— *Señora* Malpica?

— *Si.*

— Îl caut pe fiul dumneavoastră, Nieves.

Portoricana scuipă pe jos.

— Nu-i aici. Nu locuiește aici.

— Unde este?

— Nu știu.

— Când se întoarce?

— Nu știu.

Strivi cutia de bere în mâinile ei mari, o aruncă pe jos, se ridică din fotoliu și intră în casă. Malko își șterse fruntea de sudoare. Era ca într-o saună, iar norii negri amenințau orașul San Juan, gata să se rupă. Călătoria fusese lungă și pica de somn. Această insuliță insalubră în plin San Juan era sinistră, în ciuda bananierilor sălbatici și a smochinilor indieni. O piatră aterizâ brusc pe capota unei mașini părăsite, chiar lângă ei. Sergentul cu ochii deschiși la culoare tresări, iar celălalt polițist ațintì M 16 asupra grupului de băieți. Eduado Gomez băgă cu nervozitate mâna sub cămașă și scoase un revolver scurt.

— Nenorociților! izbucni el. Nu vom scoate nimic de la ea. Ar trebui să radem totul cu aruncătoarele de flăcări.

Era o formă neobișnuită de ajutor social.

— Nu are rost să insistăm, recunoscu Malko.

În orice caz, nu-l vor găsi aici pe Nieves Malpica. Coborâră scara și se duseră la mașina de poliție. Eduardo Gomez arătă cu degetul un morman de resturi dintr-o mașină ruginită.

— Estrella, fata cu glonțul în cap, a fost găsită chiar acolo.

Polițistul-șofer puse la loc arma M 16 și demară în trombă. După o sută de metri, regăsiră animația din Ponce de Leon. Merseră până la Avenida Franklin Delano Roosevelt. În fața stadionului se înălța clădirea impunătoare care adăpostea laolaltă Guardia Nacional, SWAT și Poliția municipală. Era un bloc cenușiu în formă de piramidă cu unsprezece etaje, impresionant, cu ferestre strâmte ca niște mortiere uriașe, cu acoperișul plat și cu o pădure de antene. Era înconjurat de un grilaj înalt negru. Acest cartier general era mărginit la stânga de un cartier de maghernițe, iar la dreapta, de Guardia Nacional.

Ajunseră într-un birou mic situat la etajul al unsprezecelea, unde mirosea a ardei iute și a umezeală. Eduardo Gomez își scoase pălăria veche și o aruncă pe un scaun, deschise o cutie de bere și se tolăni în fotoliul lui din lemn, destul de deșelat. Îi dădu lui Malko un dosar roșu.

— Poftim, acestea sunt urmele trecerii lui Miguel Cuevas... Nu se vede în fotografii, însă Johnny Trump a avut ochii arși cu acid. Chiar înainte de a muri.

Malko se uită mai întâi la fotografii. Una dintre ele îl înfățișa pe un bărbat gras, culcat pe burtă, iar în loc de lințoliu, avea un strat gros de muște. Insectele formau în jurul cefei un fel de aureolă.

A doua fotografie reprezenta corpul dislocat al unei fete brunete, cu gura căscată, cu fusta ridicată până la brâu. Capul era numai o masă însângerată.

— Cineva i-a tăiat fetei un deget, sublinie Eduardo Gomez.

— De ce?

Locotenentul ridică din umeri.

— Habar nu am. Estrella era o târfulițâ drăguță. O cunoșteam bine.

— De ce a ucis-o? Cine a ucis-o?

— Din câte știm, Miguel Cuevas. Fără motiv. Tipul e tăcănit.

Malko examină fotografia lui Miguel Cuevas, atașată la dosar. Avea figură de proxenet sud-american, cu privire dură, cu barbă și cu mustăcioară. În ciuda plăcuței de condamnat de

pe piept, părea un tip drăguț. În urmă cu patru ani, fusese arestat pentru o greșeală mică, dar eliberat repede...

Eduardo Gomez strivi cutia de bere între degete și o aruncă la coș. Ploaia biciuia acum geamurile și nu se vedea la trei metri. Totuși, temperatura nu scăzuse nici măcar cu un grad. Polițistul portorican îi zâmbi lui Malko cu ironie.

— Cuevas a scăpat, iar Johnny Trump e mort. Nieves a fugit.... Mă întreb ce căutați aici...

Și Malko începea să se întrebe. CIA îl smulsese cu brutalitate tocmai când era sezonul de vânătoare în Austria și îl azvârlise în primul avion Concorde care făcea legătura între Paris și New York. La Washington se întâlnise cu vechii lui prieteni din Divizia Operațiuni. Acolo îl momise cu ceea ce mai rămăsese din operațiunea Swordfish. La început, păruse o afacere relativ simplă. Două centrale CIA auziseră de la niște informatori că un oarecare Miguel Cuevas, traficant notoriu de droguri, era pe cale să pună la punct, împreună cu DGI [1] cubanez, o imensă operațiune combinată „cocaină-arme", care avea să le permită serviciilor cubaneze să câștige câteva milioane de dolari, dar mai ales să ușureze intrarea câtorva zeci de tone de armament în Salvador și în Columbia.

Însuși vicepreședintele Statelor Unite ceruse să aibă loc o acțiune imediată cu toate mijloacele reunite ale CIA și ale DEA. Iar aceasta începuse, slavă Domnului, datorită celor din DEA și contactelor acestora. Miguel Cuevas părea ușor de prins. După aceea, planul eșuase, fiindcă Johnny Trump dispăruse prea de timpuriu... În plus, CIA, dar chiar și DEA nu mai erau în stare să-l localizeze pe Miguel Cuevas. Își pierduse urma în Porto Rico. Atunci, Divizia Operațiuni se hotărâse să facă o transfuzie de sânge proaspăt în operațiunea Swordfish: și îl adusese pe Malko.

— Ce s-a întâmplat mai precis? întrebă acesta.

Eduardo Gomez se scărpină vertiginos sub braț și mai deschise o cutie de bere.

— Acum opt zile, am primit un telex de la sediul DEA din Miami, începu el. Era un mandat de arestare pe numele lui Miguel Cuevas pentru omor, trafic de droguri, asociere cu răufăcători, extorcare și așa mai departe. Și niște instrucțiuni pentru echipa mea. S-a procedat ca de obicei. Un oarecare

---

1. Serviciile Speciale cubaneze (n.a.)

Johnny Trump sosea în Santo-Domingo la o oră și într-o zi pe care le fixau ei. Mai întâi, mi-au trimis o fotografie. Trebuia să avem grijă de el ca de ochii din cap, căci se fâțâia cu șapte sute de mii de dolari împrumutați de la Banca Federală pentru o lovitură de care se ocupa DEA. Trump se dădea drept cumpărător de droguri. Tipul cu care trebuia să se întâlnească era chiar Miguel Cuevas. Ideea era ca Trump să ne ducă la Cuevas și să-i săltăm pe amândoi.

— Și ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că am dat-o-n bară, spuse cu gravitate în glas Eduardo Gomez. Teoretic, DEA ar fi trebuit să-l urmărească pe Johnny Trump cu o echipă și să colaboreze cu noi. Numai că șeful meu a preferat să lucreze pe cont propriu ca să se bucure de gloria arestării lui Miguel Cuevas. În plus, chiar în ziua sosirii lui Trump, eu am trimis cea mai bună echipă a mea în celălalt capăt al insulei în legătură cu o acțiune teroristă. Iar eu m-am trezit cu niște nepricepuți. La aeroport, au reușit să-l repereze pe Johnny Trump. A plecat cu un necunoscut care a venit să-l ia, așa cum fusese prevăzut. Noi i-am urmărit, dar în loc de două, trei mașini, am avut o singură rablă. Rezultatul a fost că s-au temut și au rupt filajul, iar noi, bineînțeles, i-am pierdut. Johnny Trump a fost văzut după trei zile lângă Rio Grande, dar mort de-a binelea. (Rânji). Cineva îi trăsese două gloanțe în cap, așa, ca avertisment. Firește că cele șapte sute de mii de dolari s-au evaporat... La o zi după dispariția lui, a fost găsită fata. Datorită „turnătorilor" noștri din Tokyo, am reușit să reconstituim cu aproximație cam ce s-a petrecut. Însă prea târziu. Am aflat mai întâi că Miguel Cuevas a sosit în Porto Rico înaintea lui Johnny Trump și că s-a dus direct în cartierul Tokyo, în baraca verde a lui Nieves, unde s-a întâlnit cu Trump. După aceea....

— Ce a făcut Miguel Cuevas?

— A plecat în zori.

— Nu a fost arestat?

Eduardo Gomez se ridică să aprindă lumina.

— Un Learjet, care venea din Haiti, a aterizat la ora cinci fără cinci, chiar în seara în care a sosit Johnny. Au coborât doi pasageri. Pilotul a rămas la bord. Cei doi tipi aveau, bineînțeles, pașapoarte false americane, pe numele de Michael Velasquez și Wilfredo Dax. După semnalmente, Velasquez era

Cuevas. Avea o valiză, dar nu i-a deschis-o nimeni. Avionul a plecat a doua zi, la cinci fără cinci dimineața. Se îndrepta spre Port-au-Prince. A făcut escală acolo, dar a plecat imediat la Fort Lauderdale.

— Știți cui aparține?

— Da, unei companii de curse *charter* din Fort Lauderdale, în Florida. A fost închiriat de un client care a plătit cu banii jos pentru două zile. Acest client era celebrul Velasquez.

— Ce știți despre pilot?

— Îl cheamă Johny Rabelais și locuiește la Key Largo, în Florida. A declarat că i-a lăsat pe clienții lui în Haiti, dar altceva nu mai știa. Ne-am informat. Cei doi pasageri ai avionului au plecat probabil cu zborul 345 al Companiei Air France, de la Pointe-à-Petre la Port-au-Prince-Miami, sub alte nume, dar nu suntem siguri.

— Ce căuta fata mutilată în afacerea asta?

Locotenentul făcu un gest de neputință.

— Din câte știu, i-au adus-o ca să-l distreze puțin. A intrat vie în baracă, dar au găsit-o moartă.

Cutia de bere trosni. Portoricanul cel gras se uita la Malko pe deasupra ochelarilor. Zise oftând:

— Nu vă cunosc, dar sunteți simpatic. Să nu faceți prostii. Miguel ăsta este nebun de legat și extraordinar de bine informat. Știu că nu lucrați pentru DEA, dar dacă au dat chix, înseamnă că au avut motive...

Soarta lui Johnny Trump nu era deloc de invidiat. Iată o afacere care începea sub auspicii încurajatoare... Polițistul cel gras râgâi și zise bucuros:

— Putoarea asta ne-a furat! După ce s-a întâlnit cu Johnny Trump s-a dus la cazinou să-și petreacă o parte din noapte.

— La care cazinou?

— La *Caraibe Hilton*. A fost văzut cheltuind cât ai clipi mii de dolari. Banii celor din DEA, adăugă el cu amărăciune. Am aflat abia a doua zi de dimineață, când a plecat, din mărturiile celor prezenți.

Acolo coborâse și Malko din bătrânul San Juan, chiar în peninsulă. Închise dosarul.

— Trebuie să-l găsim pe Nieves Malpica.

— Desigur, zise Eduardo. Dar nu va vorbi.

— Cine este omul dumneavoastră de legătură de la *Hilton*?

— Întrebați la recepție de Francesco. Spuneți că veniți din partea mea. Îl lasă să se ocupe de târfele de la *Caribar*, iar el ne informează. Tot ce vă va spune va fi cât a pierdut cubanezul.

— Nu se știe niciodată.

Polițistul se uită la el cu interes.

— Sper să găsiți blestemații ăia de dolari. Dacă nu, pot să-mi iau adio de la gradul de căpitan. Dacă celelalți polițiști vor înceta să ne mai pună bețe în roate, ne vom descurca.

Ploaia se oprise. Malko se ridică.

— Căutați-mă dacă aflați ceva despre Nieves.

— Gândiți-vă la cele șapte sute de mii de dolari, spuse Eduardo Gomez.

* * *

Sprijinindu-se cu coatele de pupitrul recepției hotelului *Caraibe Hilton*, Malko se întoarse ca să urmărească cu privirea o apariție care trecea pe lângă el învăluită într-un nor de parfum. Ți se usca gura când o priveai. Niște șolduri absolut fabuloase, strânse într-un material cu paiete argintii care îi sporeau și mai tare aspectul provocator. Înainte de a se urca în lift, aceasta îi aruncă o ocheadă ucigătoare lui Malko. Era o brunetă corpolentă, cu un piept somptuos care se vedea din rochia cu paiete ce părea pictată pe ea. Era atât de strâmtă, încât se întreba cum putea să meargă. Părea aproape caricaturală, dar nici un bărbat nu putea să rămână indiferent.

— *The biggest singing ass of San Juan* [1], zise cu un zâmbet pofticios Francesco, informatorul din SWAT.

— Cine este?

— Iris Cruz, cântăreața care trece acum. Teroarea tuturor femeilor cinstite. Cred că Miguel Cuevas al dumneavoastră i-a cam tras-o noaptea trecută...

Malko ciuli urechile. Francesco era blond, cu mustăcioară și cu un aer umil. Era un adevărat informator.

— De unde știți? îl întrebă Malko.

— Putoarea asta nu trece neobservată, rânji portoricanul. A agățat-o la cazinou, cu un teanc de bancnote de mii de dolari. Au fost văzuți ducându-se împreună în camera ei... După

1. *Cel mai mare fund cântător din San Juan (n.a.)*

aceea a fost auzită urlând când era în al nouălea cer. Face la fel de mult zgomot ca atunci când este pe scenă...

O adiere de vânt se simți în holul hotelului *Hilton* care era despărțit de mare și de grădină doar de câteva coloane. Barul dădea direct pe plajă. Câteva flamingo roz se zbenguiau într-o grădină japoneză.

— Ați vorbit cu locotenentul Gomez?

— Nu m-am gândit. De ce? A agățat-o pur și simplu...

Chiar și informatorii își mai pierdeau conștiința profesională.

— Puteți să-mi rețineți un loc la spectacolul lui Iris Cruz? întrebă Malko.

Francesco îl privi zâmbindu-i cu ironie.

— Bine! O să las biletul în căsuța la recepție.

Malko urcă în camera lui cu vedere spre cartierul Condado care semăna mult cu Miami, cu turnurile lui înalte. San Juan era cam anarhic construit, cu șoselele pline de gropi, ascunse în tranșee la fel de urâte ca cele din Tokyo, cu magherniţele acoperite cu tablă ondulată alternând cu clădirile ultramoderne. Valurile Atlanticului se spărgeau chiar sub fereastra lui, de ruinele fortului San Geronimo, cu crestele lor de spumă albă. Destupă o sticlă de Moët et Chandon și luă un strop de șampanie în timp ce contempla o fotografie făcută din elicopter a castelului său din Liezen. Trebuia să-și mai ridice puțin moralul. Încă o dată, CIA îl băgase într-o treabă murdară. Făcuse bine că nu o luase și pe Alexandra, care se îndrăgostise din nou de el, grație unui capriciu misterios al simțurilor sale. Nu se știe niciodată ce se ascunde în sufletul unei femei. În timp ce îl aștepta, ea aranjase castelul pentru toamnă cu ajutorul fidelului Krisantem.

Frunzări dosarul operațiunii Swordfish. Mediul în care se învârteau traficanții de droguri era de o ferocitate de nedescris. Bietul Johnny Trump fusese trimis la masacru. Ca, de altfel, și el. Se dezbrăcă, făcu un duș, apoi se îmbrăcă cu costumul alb de in. Ardea de nerăbdare s-o vadă de aproape pe Iris Cruz. Poate că era singura șansa să înainteze cu ancheta lui.

* * *

Cu bazinul scos puțin în afară, cu gura cărnoasă aproape de microfon, ca și cum ar fi fost sexul unui bărbat, cu ochii

strălucitori și pieptul palpitând, Iris Cruz cânta despre *corazon* și despre *eternidad*, privindu-l pe Malko drept în ochi. Acesta stătea chiar în primul rând. Rochia despicată până sus dezvăluia o coapsă fermă și bine proporționată, iar sânii ieșiți din decolteu ar fi convertit și pe cel mai aprig dintre homosexuali. Cântăreața se ondula, se învârtea, atingea spectatorii, îi ațâța cu jocul ei extraordinar de bazin. Bărbații întindeau mâinile s-o atingă, dar ea se ferea cu un râs gutural. Era o creatură superbă. Nu veneau numai ca s-o vadă cântând, ci să și viseze. Lumina se stinse când fredonă ultimul *mi amor*, iar sala începu să se golească. Malko se îndreptă spre micul cazinou.

* * *

Câteva femei superbe, insolite în rochiile lor de muselină și ciorapi negri, se sprijineau de brațul *gentleman*-ilor tropicali, la costum și cravată, cu ținută impecabilă. Nu era totuși delăsarea de la Las Vegas.

Câțiva jucători beau rom alb în pahare enorme. Zgomotul cuburilor de gheață din pahare și pocnetul jetoanelor erau singurele sunete care tulburau mica sală a cazinoului aflat la primul etaj al hotelului *Hilton*. Malko se opri în spatele lui Iris Cruz care stătea lângă ruletă. Cântăreața se schimbase într-un taior de seară gri-bej care, dacă nu ar fi avut vestă, decolteul ar fi ajuns până la buric. Simțind prezența cuiva, ea se întoarse curioasă. Malko îi zâmbi imediat. Sfârcurile îi deformau țesătura vestei pe care o purta direct pe piele, iar în ochii negri se adunase toată senzualitatea din lume.

— Sunteți mai strălucitoare decât pe scenă.

Ea îi adresă un surâs mecanic.

— *Gracias, muchas gracias.*

Începu să joace și, probabil involuntar, îl atinse ușor pe Malko cu șoldurile. Acesta îi urmărea atent jocul. Nu miza decât pe numere mari. Punea teancurile de jetoane în ultimul moment și în mare grabă, dar câștiga sume mici. Câte un număr din când în când, dar nu va rezista mult astfel. Malko prevăzuse această situație, și avea buzunarele pline cu jetoane în valoare de o sută de dolari. Cu un gest fatalist, Iris Cruz

împinse ultimele trei jetoane pe cele două zerouri. Malko le puse pe ale lui alături.

— Treizeci și patru, anunță crupierul.

Iris Cruz se întoarse brusc, iar sânii îl loviră pe Malko, dar ea nu-l vedea. Când se uită la el, îi întâlni zâmbetul în timp ce el împingea spre ea un teanc de jetoane.

— M-ați făcut să câștig de mai multe ori, zise el, jucați în continuare.

— Dar nu mai pot, *señor*.

Malko o luă de braț și o întoarse cu fața la masa de joc.

— Grăbiți-vă, o îndemnă el.

Crupierul arunca bila care se învârtea repede. Iris nu rezistă, puse zece jetoane pe zero. Dar ieși cifra șase aproape imediat... Luată de val, mai culese câteva jetoane din teancul pus de Malko în fața ei. Prinsese peștele în undiță. În sfârșit, cifra șapte pe care mizase ieșise și strigă de bucurie.

— O să vă restitui banii.

— Nu e nici o grabă, spuse Malko.

Privirile lor se întâlniră, iar ea se uită drept în ochii lui.

* * *

Micuțul cazinou aproape că se golise. Iris Cruz puse ultimele zece jetoane pe cele două zerouri. Avea ochii roșii de atâta fumat și de atâta băutură, iar Malko era mai sărac cu două mii patru sute de dolari. În situația în care se găsea CIA... Mai puțin decât cele șapte sute de mii de parai pe care îi avusese Johnny Trump.

Ieșise numărul treizeci și cinci. Lui Iris îi venea greu să plece de lângă masa de joc, dar Malko o trase deja după el.

— Nu-i nimic, o să ne înecăm amarul într-o cupă de șampanie.

Ea îl urmă până la *Caribar*, cufundat acum aproape într-o beznă totală. Orchestra cânta o salsa lentă și senzuală pentru cei câțiva turiști îndrăgostiți. Malko ridică cupa cu Dom Pérignon imediat după ce chelnerul le aduse șampania.

— Să avem noroc data viitoare!

Iris Cruz goli paharul dintr-o suflare și observă cu un râs gutural:

— Nici măcar nu vă cunosc și v-am cheltuit deja o groază de bani!

— Mă cheamă Malko Linge, spuse el. Ați cântat extraordinar. Și atât de sexy!

Ea se împăună, bombându-și pieptul și mai tare. Mai băură puțină șampanie, iar Malko o antrenă în micul ring de dans. Îndată ce o cuprinse în brațe, își dădu seama că vrea să-și plătească neîntârziat datoria. Sânii erau duri ca oțelul, iar ea știa să-și folosească de minune pântecele. Când mâna lui Malko coborî ca din greșeală pe crupa ei frumoasă, Iris înălță privirea și îl sărută ușurel, jucându-se cu vârful limbii. Dansară în continuare înlănțuiți ca niște vechi îndrăgostiți. El îi șopti la ureche:

— Nu vă e teamă că șocați oamenii?

Ea se lipi și mai strâns de el și răspunse distrată:

— Uneori, când fac turul sălii în timp ce cânt, îi văd pe unii care se masturbează pe întuneric. Dar mă excită și mai tare.

Era prea devreme să abordeze subiectul Miguel Cuevas. Iris, ajutată puțin și de Dom Pérignon, torcea ca o pisică în călduri. Malko plăti și o luă de mână.

Străbătură hotelul sărutându-se aproape la fiecare pas. Dacă nu îl dorea într-adevăr, însemna că era o actriță foarte bună. Se opriră ca să privească păsările flamingo care dormeau într-un picior. Galeria exterioară ce deservea camerele era pustie. Iris Cruz introduse cartela în ușă. Fereastra era întredeschisă și în încăpere era zăpușeală. Imediat ce închise ușa, ea își desfăcu cordonul și se lipi de Malko. Pielea sânilor era fină și erau tari ca piatra. Acest lucru îl făcea pe Malko să de înfierbânte și mai mult. Când vru să-i deschidă fermoarul fustei, ea îl opri.

— Așteptați!

Se duse la televizor, apăsă pe butonul aparatului video Akai, apoi se întoarse și se așeză pe pat. Ecranul se lumină. Era spectacolul lui Iris Cruz înregistrat. Luă o sticlă de Gaston de Lagrange din bar, își turnă într-un pahar și bău o înghițitură.

Stând în genunchi pe pat, cântăreața se aplecă spre Malko și începu să-i demonstreze că gura ei nu se pricepea doar la cântat... Avea o senzație ciudată văzând-o dezlănțuindu-se pe ecran și în același timp să-i simtă limba abilă.

O rafală de vânt mișcă brusc perdelele ferestrei întredeschise. O fracțiune de secundă, Malko zări o pată mai întunecată în umbra balconului. Perdeaua reveni la locul ei, dar Malko rămase cu privirea pironită afară. Pata se mișca încetișor.

Nu reusi să vadă mai mult. Iris Cruz abandonă felația și îl sărută pe gură, lipindu-se de el și gâfâind senzual.

— *Fuck me*, zise ea, *fuck me. Fuck my ass.*

Merita într-adevăr cele două mii patru sute de dolari... În clipa în care se pregătea să-i îndeplinească dorința, se uită din nou pe balcon și i se puse un nod în gât. Pata întunecată mergea pe lângă ușă, îndreptându-se spre deschizătură. Era un bărbat!

Capitolul IV

Malko nu mai simți nici unghiile care i se înfigeau în spate. Silueta de pe balcon aluneca ușurel spre ușa întredeschisă, luminată de luna care ieșea din nori. Cu siguranță nu era un admirator. Un simplu hoț ar fi fugit când auzea zgomotele. Prin urmare, era altceva... Pistolul lui extraplat rămăsese la fundul genții-diplomat, în cameră, în cealaltă parte a hotelului.

Iris nu trebuia cu nici un preț să-l zărească pe intrus, căci reacția ei putea să provoace un dezastru. Soluția îi veni pe loc, precum o iluminare. Își încordă toți mușchii și, dintr-un singur elan, se smulse din îmbrățișarea fierbinte, apoi se năpusti la ușă, o trânti cu putere și o încuie. Necunoscutul se repezi spre ea prea târziu. Malko îi observă gestul furios și se aruncă la podea. Exact la timp, căci se auzi o împușcătură înfundată de geamul gros care se făcu țăndări și se împrăștie pe jos. Iris Cruz se ridică pe pat înnebunită. Malko se aruncă peste ea și se rostogoliră amândoi în partea cealaltă, pe mochetă.

— Este cineva pe balcon! strigă el.

Se auzi încă o împușcătură, iar glonțul pulverizează ecranul televizorului. Apoi o lovitură puternică zgudui ușa din țâțâni. Ucigașul încuiat pe din afară se chinuia să o spargă cu mânerul pistolului. Iris Cruz luase telefonul, formă cifra zero, apoi urlă în receptor. Malko aruncă o privire din ascunzătoare. Reușise să desprindă o bucată de geam. Paza hotelului va ajunge prea târziu. Era nevoit să se descurce.

— Trebuie să ieșim, zise el.

O luă pe Iris de mână și o trase după el. Se strecurară aplecați, adăpostiți de pat și se îndreptară spre ușă. Urmau câteva clipe dificile. Malko se ridică în ultimul moment, deschise ușa, o împinse afară pe Iris, care era îmbrăcată numai cu fusta, ieși și el și o închise în urma lor. Un glonț

străpunse lemnul, dar nu îi nimeri. Ajunseră în galeria exterioară care dădea spre parcare.

Iris Cruz se aplecă spre ghereta care adăpostea pe casierul parchingului. Dar se petrecu o minune! O mașină de poliție se oprise chiar acolo, iar cei doi ocupanți discutau cu funcționarul. Cântăreața începu să turuie în spaniolă. Cei doi polițiști se năpustiră imediat spre scară. Malko și Iris Cruz se duseră după ei. După un minut, un polițist înalt cu un revolver în mână dădu cu ochii de sânii goi ai cântăreței și se opri șocat. În culmea isteriei, Iris îi explică ce se întâmplase... Cel de-al doilea polițist luă poziție în capătul celălalt al galeriei. Ucigașul nu dădea nici un semn de viață. Un bărbat în uniforma securității ajunse în sfârșit gâfâind, i se expuse situația și îi conduse numaidecât pe Malko și pe Iris într-o încăpere goală. Idila lor risca să nu rămână tocmai o taină... Sosi încă o mașină de poliție cu sirena urlând, având litera „K" a echipei din SWAT pe acoperiș, exact în momentul în care Malio ieșea din cameră, după ce reușise s-o calmeze pe cântăreață. Coborî scara în goană, se prezentă polițiștilor din SWAT și ceru să-l sune imediat pe locotenentul Eduardo Gomez. La al patrulea apel, acesta răspunse.

— Veniți repede la *Hilton*, zise Malko. Cineva a încercat să mă omoare. Ucigașul se află încă aici. Poate că are legătură cu afacerea noastră.

Nu terminase bine de vorbit că se auzi o împușcătură, urmată de o adevărată artilerie. Unul dintre polițiști, care intrase în camera lui Iris Cruz, trăgea cu un M 16 în fațada din interior, urlând că îl văzuse pe ucigaș sărind din balcon în balcon. Alte două mașini de poliție se opreau în fața hotelului. Toată clădirea era pe picior de război. Polițiștii se învălmășeau în galerie, deschizând pe rând ușile camerelor goale. Într-unul din balcoane fu instalat un proiector mobil, care lumina grădina interioară.

— Coboară! Coboară! strigă unul dintre polițiști.

Se auzi din nou o ploaie de împușcături. Malko se întoarse în camera în care o lăsase pe Iris. Se înfășurase cu un cearceaf și tremura ca varga, îngrozită.

— L-ați prins? întrebă ea.

— Încă nu, răspunse Malko. Nu vă temeți, peste tot sunt polițiști.

Plecă și se ciocni de Eduardo Gomez care cobora dintr-o mașină a SWAT, cu veșnica lui pălărie de pai și tot la fel de îngâlat.

— Ticălosul ăla mic nu are nici o șansă, spuse locotenentul. Am înconjurat hotelul. L-ați văzut?

— Nu prea bine, răspunse Malko. E ciudată această agresiune. Măcar a fost un hoț îndrăzneț.

— Eu nu cred, spuse portoricanul. Are o armă de calibru mare, nu se prea găsesc pe la noi. Hoții folosesc doar cuțitele. Sunt sigur că a venit s-o omoare pe Iris Cruz, nu pe dumneavoastră. Nu avea de unde să știe că va veni aici cu dumneavoastră. Oricum, îl vom identifica repede.

— Dați-mi o armă, îi ceru Malko, și puneți pe cineva de pază la camera 1552. Acolo s-a refugiat Iris Cruz.

Zăpăceala se amplifica. Patru mașini ale SWAT se găseau acum în jurul hotelului, cu polițiști în uniforme albastre, înarmați cu M 16, cu proiectoare și cu megafoane. Malko primi un pistol automat de calibru 38. Un polițist în uniformă apăru brusc dintr-o cameră strigând:

— Fiți atenți! Nemernicul încearcă să coboare prin balcoane!

* * *

Nieves aterizează cu suplețe pe pământul moale din grădina japoneză, chiar lângă un flamingo roz care fugi împleticindu-se pe picioroangele lungi și subțiri. Tânărul portorican, transpirat tot, privi în jur: polițiștii alergau deja prin galeria de lângă grădină, unde era intrarea principală în *Hilton*, care în mod sigur era blocată.

Auzi sirenele de poliție urlând la intrarea în parcare. Lumina unui proiector mătura vegetația și până la urmă, îl va descoperi. Pentru prima oară, îi era teamă, deși avea asupra lui imensul Magnum 357 și simțea o nevoie acută să-și golească intestinele. Firește că nu era momentul potrivit, însă nu mai putea să aștepte. Se așeză pe vine în întuneric, adăpostit după un bambus uriaș, își dădu jos pantalonii și puse pistolul lângă el. În momentul în care se ridica, după ce se șterse cu frunze de bambus, zări o siluetă pe terasa unei camere de la parter care se uita spre el. O femeie de serviciu strigă ascuțit:

— E acolo! E acolo!

Furios la culme, Nieves luă pistolul de jos, ochi la întâmplare și trase. Femeia căzu aruncată în spate de o mână

nevăzută și se prăbuși. Tânărul golănaș sări din ascunzătoare, salutat de o ploaie de gloanțe și de strigăte frenetice. Acum nu mai avea nici o speranță să se ascundă undeva. Escaladă terasa. Femeia agoniza cu un glonț în piept și îi mai trase un șut în goană.

Nieves deschise ușa camerei și cercetă galeria de la parter în grabă. Nu era nimeni. Însă intrarea în parcare era blocată de câteva girofaruri albastre. Înnebunit, se pregătea să renunțe, când zări o mașină în fundul parcării care voia să iasă, cu două femei în față și o droaie de copii în spate.

Sări peste balustradă, ajunse în parcare și se repezi la mașină deschizându-i cu putere portiera. Când îl văzură, femeile începură să urle. Nieves se aruncă înăuntru, înfundă țeava pistolului în gâtul pasagerei și o împinse în șoferiță.

— Mergi spre ieșire, strigă el. Mai repede, că îți omor prietena!

Terorizată, femeia cală, îndreptă mașina și porni ușor către ghereta unde se plătea. Imediat, proiectoarele o luminară și o voce deformată de megafon avertiză:

— *Stop or get shot!*[1]

Prin geamul lăsat, Nieves strigă:

— Lăsați-ne să trecem sau împușc toți copiii!

Era o situație dificilă. Pasagera din dreapta începu să urle ca o isterică. Furios, Nieves îi trase femeii una în cap cu patul armei.

— Mergi înainte! îi ordonă el șoferiței. Dacă nu, te omor!

Îngrozită, femeia înainta spre mașinile trupelor SWAT.

— Ne vor omorî! gemu ea.

Stând ghemuit pe banchetă, Nieves își încărca arma. Învârti încărcătorul. Inima îi bătea cu putere, era lac de sudoare și se simțea rău. Bariera parchingului era lăsată.

— Idioții! mormăi el.

Fără să stea o clipă pe gânduri, apropie arma de capul pasagerei și apăsă pe trăgaci. În interiorul mașinii explozia fu asurzitoare. Jumătate din calota craniană a victimei se pulverizează într-un val de sânge și de materie cervicală. Șoferița începu să urle ca o sirenă, sub corpul prietenei prăbușit peste ea. Nieves întinse brațul și îi puse țeava revolverului în gât.

— Taci din gură!

Deși era îngrozită, femeia tăcu. El profită de acest lucru și mai zbieră o dată în direcția proiectoarelor:

---

1. Stai că trag !

— Am omorât-o pe una! Data viitoare urmează copiii!

Trecu peste cadavru și îl împinse cu piciorul afară, după ce deschise portiera. Corpul se rostogoli pe ciment. Așteptă cu răsuflarea tăiată. Vedea mai multe siluete alergând în toate direcțiile, dar nimeni nu trăgea în vehicul. Femeia de la volan plângea încetișor. Bariera din parcare începu să se ridice ușor.

— Mergi fără să te oprești, îi spuse el șoferiței.

Se întoarse, îl apucă pe un puști de gulerul cămășii și îl trecu peste scaun în față. Apoi îl instală pe băiețelul înspăimântat pe scaun, iar el se ghemui la podea, cu arma îndreptată spre copil.

— Nu trageți! Nu trageți!

Mașina se apropie încet de barieră. Vreo douăzeci de oameni din SWAT stăteau în cerc cu armele îndreptate spre ei, într-un concert de sirene și de girofaruri.

* * *

— *Maricón de mierda!* șopti locotenentul Eduardo Gomez. Este Nieves!

El și Malko observau mașina în care era ucigașul strecurându-se printre cele de poliție, îndreptându-se spre Avenida Luis Muñoz Rivera. Imediat ce trecu, un vehicul SWAT o luă pe urmele ei. Eduardo Gomez fugi la următoarea mașină.

— Grăbiți-vă. Sunt sigur că ticălosul se duce în Tokyo!

Îl ajunseră din urmă pe fugar, care era urmărit de un șir de vehicule SWAT. După ce trecură de parc, mașina o luă la stânga, pe Calle San Agustin, apoi pe Avenida Ponce de Leon și trecu podul ce despărțea vechiul San Juan de restul orașului.

Convoiul o luă pe Luis Muñoz Rivera Expreso, o autostradă ce mergea spre sud, mărginită de un zid decorat cu desene naive. Doi polițiști pe motocicletă se alăturaseră convoiului, obligând rarele mașini și autobuzele vechi să se dea la o parte din calea lor.

— Cred că e drogat rău de tot, dacă acționează în felul ăsta, oftă Eduardo Gomez. Sper să-l prindem viu.

Mașina se hurduca pe drumul plin de gropi. Nieves accelera în fața lor, îndreptându-se mereu către sud, apoi, chiar în fața sediului Chase Manhattan Bank, vira brusc la

dreapta, pe un drum neluminat, perpendicular pe Expreso, care devenise acum o simplă șosea cu două benzi.

— Asta e, se duce în Tokyo, spuse Gomez.

Dădea ordine în microfon fără oprire. După cinci minute, ajunseră pe terenul viran ce mărginea cartierul Tokyo în partea de sud. Mașina ostaticilor se opri, iar cea a trupelor SWAT o ajunse imediat din urmă.

— Locotenente, ne cere să oprim mașinile în partea asta a terenului, altminteri omoară un copil, se auzi o voce în radio.

— Acceptați, spuse Eduardo Gomez, chiar dacă suntem nevoiți să ardem toate barăcile... Îl găsim noi.

Mașina ostaticilor se îndepărtă cu toată viteza spre un șir de magherniță pe piloni. Vehiculele SWAT așteptară câteva clipe, apoi se lansară în urmărirea ei. Când ajunseră Malko și polițistul portorican, mașina ostaticilor era oprită cu portierele deschise, iar femeia de la volan și copiii plângeau cu sughițuri. Nieves Malpica dispăruse.

Malko privi drumul îngust fără trotuare, mărginit de caroserii de mașini. Nieves se dusese acasă. Atunci, un imens camion de pompieri străbătu terenul viran cu toate luminile clipind și se opri aproape de ei. Oamenii din SWAT se împrăștiară cu M 16 în mâini în toată mahalaua, ajutați și de polițiștii în civil. Pompierii coborâră și ei din mașină. Eduardo Gomez se întoarse spre Malko.

— *Muchacha* lui stă pe strada asta, spuse el.

Cu armele în mâini, cei doi bărbați înaintară pe străduța cu pământ bătătorit, unde se întâlnea din loc în loc câte un petic de asfalt. Nu era nici țipenie de om, dar oamenii îi pândeau de pe verandele apărate cu grilaje din fier forjat, lucru care făcea ca strada să pară o imensă grădină zoologică. Malko se întoarse: camionul Ford mergea în urma lor cu viteză mică, precedat de pompierii ce trăgeau un furtun lung, încadrați de trăgătorii de elită din SWAT. Alții atacau strada din capătul celălalt.

În megafon se auzi o voce în spaniolă:

— Căutăm un criminal periculos, nu ieșiți din casă!

După aceea anunțul fu repetat în engleză. Malko și locotenentul ajunseră în dreptul unui bistrou de unde se auzeau eternele ritmuri de salsa... Câțiva tineri beau bere la cutie, o negresă corpolentă trona în spatele tejghelei și supraveghea patru jucători de cărți cu figuri cam înspăimântătoare. Aruncară o privire plină de ură polițiștilor și

își văzură în continuare de joc. Un polițist în civil veni în fugă din capătul celălalt al străzii și îi șopti ceva la ureche lui Gomez. Acesta îi spuse lui Malko:

— S-a refugiat în casa veche, unde sunt niște fete în balcon. Nu va fi ușor să-l prindem.

Vreo șase fete se uitau la ei dintr-un balcon din lemn, îmbrăcate numai în șort și în sutien, unele cu bigudiuri în cap. Una dintre ele luă o oală de noapte și vărsă conținutul pe bereta neagră a unui polițist din SWAT. Acesta, înfuriindu-se la culme, trase în fațada casei o rafală cu arma sa M 16.

Zgomotul împușcăturilor abia amuțise, că fetele dispărură țipând, iar strada se umplu de oameni gălăgioși care ieșiră din case și din cafenele. Tinerii înjurau de mama focului. Malko fu lovit cu o piatră în umăr. Alta crăpă parbrizul unei mașini părăsite, chiar lângă el. Un apucat cu pieptul gol înainta spre ei agitând o macetă și strigând vorbe urâte, cu ochii cât cepele.

— *Pigs! Murderers! Get out!* [1]

Tensiunea creștea. Manifestanții deveneau din ce în ce mai agresivi. Cutiile de bere goale începură să zboare peste tot. Încet, dar inexorabil, oamenii în uniforme albastre din SWAT înconjurau casa verde cu balcon din lemn.

— Așa pățim de fiecare dată când arestăm pe cineva în mahalaua asta, oftă Eduardo Gomez în timp ce se apleca să nu-l lovească o nucă de cocos stricată.

Se întoarse și le făcu semn cu mâna pompierilor. Din furtun țâșni imediat un jet puternic de apă asupra manifestanților care se dădură înapoi în dezordine. Imensul camion ocupa toată strada. Malko auzi în spatele lui un urlet:

— *Duck!* [2]

Avu răgazul să vadă o umbră care apăru din balconul de lemn. După un timp, împușcăturile se auziră asurzitoare. Un polițist se prăbuși chiar lângă el. Ceilalți trăgeau ca apucații în silueta din balcon. Era Nieves, cu pieptul gol, cu ochii ieșiți din orbite, agitând revolverul Magnum cu ambele mâini. Un glonț nimeri în parbrizul mașinii de pompieri, făcând țăndări în același timp și capul șoferului. Malko îi ochi capul și trase. Mitralierele M 16 pârâiau întruna. Un polițist masiv din SWAT se apropie cu o pușcă de vânătoare în mână și escaladă balconul.

---

1. Porcilor! Asasinilor ! Cărați-vă ! (n.a.)

2. Adăpostiți-vă ! (n.a.)

Se auziră opt împușcături la rând. Efectul fu îngrozitor. Lemnul mâncat de cari al balconului zbură în aschii și se prăbuși ca într-o imagine filmată cu încetinitorul. Nimeni nu reuși să afle nici când Nieves fusese nimerit și nici de cine anume, însă când polițiștii se grăbiră să-l salveze dintre dărâmături, nu mai rămăsese din el decât o masă sângerândă, strângând în mâna dreaptă revolverul Trooper cu butoiașul gol.

Mulțiumea se dezlănțui din nou. Fetele ieșiră din casă și se adunară în jurul cadavrului. Oamenii din SWAT se bucurau, băteau cu mâinile în paturile puștilor și trăgeau rafale în aer. Un nebun se repezi la Malko cu un cuțit în mână, dar acesta îl dezarmă la timp. Tunul cu apă îi respingea în continuare pe manifestanți. Eduardo Gomez răgușise de atâta strigat și își agita pistolul pe deasupra cadavrului. În sfârșit, vreo zece polițiști ajunseră și reușiră să facă un cordon ca să rețină mulțimea. Sosise timpul. O cutie de bere descrise un arabesc imens și explodă la un metru de Malko: un cocteil Molotov...

Erau cu toții uzi leoarcă. Doi polițiști îl traseră pe Nieves de picioare. Primise atâtea gloanțe, încât era de nerecunoscut, cu capul însângerat, cu pieptul și burta ciuruite. Evadarea lui nu durase prea mult.

O fată îngenunche smiorcăindu-se și contemplând rănile lui Nieves. Eduardo Gomez scotoci prin buzunarele mortului și scoase trei hârtii de o sută de dolari, o cutiuță de medicamente mânjită de sânge și plină cu cocaină, câteva monede și un portofel jegos. Mai găsi permisul de muncă și de conducere, câteva fotografii cu o fată și o bucată de hârtie împăturită pe care era scris un număr de telefon.

Malko citi peste umărul polițistului: 656 74 93. După aceea, Gomez scoase o cartelă magnetică de la o cameră din *Hilton*. Acestea erau date numai clienților hotelului. De ce avea și Nieves una? Încadrați de câțiva oameni din SWAT, își făcură drum până la terenul viran, ocupat acum de o adevărată armată. Eduardo Gomez se urcă în mașina de poliție și spuse:

— Tâmpitul ăsta s-a sinucis! Cred că era plin de cocaină!

Malko luă dreptunghiul de carton și îl examină. Ciudat, ciudat de tot...

— Mă duceți la *Hilton?* întrebă el. Cred că trebuie să-i pun câteva întrebări lui Iris Cruz.

Fordul lui închiriat de la Budget rămăsese în parching de când venise de la aeroport.

Capitolul V

La *Hilton* era tot vânzoleală. Polițiștii mișunau prin hol și prin parcare. Malko ajunse în galeria ce deservea etajul unde se afla Iris Cruz. Frumosul lui costum din in era acum alb doar cu numele... Camera în care se refugiase cântăreața era goală. Se duse în cea pe care o ocupa în mod normal. Doi oameni din SWAT, cu beretele negre îndesate pe cap, cu M 16 în mână, stăteau de pază în fața ușii. Văzându-l pe Malko, se așezară înaintea lui.

— Unde mergeți?

Acum sosise clipa să verifice dacă intuiția lui era bună.

— La Iris Cruz, răspunse el.

Luă cartela lui Nieves și o introduse în locaș, cu riscul de a se face de râs. Se auzi un zumzet ușor, apoi un „clac" și ușa se deschise. Malko o împinse și intră în cameră.

Dar fu primit de un urlet sălbatic. Iris Cruz, în capul oaselor în pat, se uita la el cu ochii cât cepele. Apărură și polițiștii cu beretele negre. Când îl recunoscu pe Malko, aceasta se potoli:

— Oh, vă rog să mă iertați, spuse ea. Dar cu povestea asta, am înnebunit de tot. Am cerut să fiu păzită...

Cei doi polițiști se retraseră, dezamăgiți. Malko o observa: își pusese un chimonou foarte scurt și fuma sprijinită de două perne. Făcuseră curățenie, înlocuiseră televizorul și puseseră alt geam la ușa de la terasă. Sticla de Gaston de Lagrange scăzuse vertiginos. Se pare că și coniacul era un excelent tranchilizant. Malko se așeză lângă ea, îi luă mâna și i-o sărută.

— Agresorul dumneavoastră a fost anihilat, începu el.

— Cine a fost?

— Un golănaș din cartierul Tokyo.

Ea întoarse privirea în altă parte, cu un aer pierdut.

— Nu mai înțeleg nimic.

O luă în brațe și o strânse ușurel și îi sărută gâtul și fața. În scurt timp o simți relaxându-se.

— Cred că am început ceva adineauri, murmură el la urechea fetei.

Ea gânguri, dar nu îl respinse.

— Nu duceți lipsă de idei și aveți memorie bună.

Cântăreața îi răspunse la sărutări, la început mai timid, apoi cu mai mult aplomb. Când începu să-i piște sfârcurile, ea se lăsă pe spate cu un oftat de bucurie. Puțin mai târziu, ea îi smulse tot ce avea pe el ca să-și reia demonstrația de virtuozitate de unde o lăsase.

Malko își alungă din minte grijile profesionale, spunându-și că ar fi păcat să nu savureze plăcerea unor șolduri atât de perfecte. Iris Cruz parcă îi citise gândurile, căci, când socoti ea de cuviință, se rostogoli pe burtă, cu bazinul foarte ridicat, cu brațele întinse și cu fața afundată în cearceaf. Când o pătrunse, ea mârâi, venindu-i în întâmpinare cu mișcări ample ale bazinului. Când Malko îi apucă sânii cu ambele mâini, ea țipă, cu riscul de a stârni instinctele polițiștilor din SWAT. El înainta și se retrăgea încetișor, savurându-și posesia, apoi, la capătul plăcerii, se retrase, dar reveni imediat într-un mod ușor diferit. Iris Cruz scoase un soi de gângurit, iar Malko avu impresia că se arcuise și mai mult.

— Ușurel, spuse ea gemând cu ipocrizie. Nu fac asta prea des...

Malko se lăsă în voia ei, afundându-se mai mult în crupa oferită cu o ușurință care contrazicea temerea cântăreței. De altfel, îndată ce o prinse de șolduri și începuse să o lucreze cât mai adânc, Iris Cruz începuse să urle! Însă nu de durere. La fiecare mișcare ce îl lipea pe Malko de crupa fermă, ea răspundea cu un țipăt răgușit. Strânse cearceaful cu degetele, căscă gura și ridică șoldurile și mai sus, ca o pisică ce își primea motanul. Malko prelungi cât putu acest viol neașteptat până când explodă cu un geamăt de plăcere. Puțin mai târziu, Iris Cruz îi spuse surâzând:

— Toți vreți același lucru...

— Când Dumnezeu ți-a dăruit un asemnea fund, zise Malko, a știut ce face. Nu trebuie să-l mâniem.

Iris nu avu replică. Ca toate femeile latine avea și ea credința ei. Brusc, ea îl privi surprinsă.

— Cine ți-a dat cartela de la cameră?

Era întrebarea pe care Malko o aștepta.

— Am găsit-o la ucigașul tău, zise el. Sunt sigur că a folosit-o ca să intre în cameră și să se ascundă pe balcon ca să te aștepte.

Ea se uită la el mirată.

— Cred că a furat-o de la recepție!

— S-ar putea, spuse Malko. Dar e puțin probabil. Sunt foarte atenți, iar aceste „chei" nu au numărul camerei. Trebuie să existe o explicație...

El o studia. Brusc observă o lucire în privirea ei.

— Poate că unul dintre prietenii tăi i-a dat-o acelui băiat?

Cântăreața clătină din cap,

— Dar de ce a vrut să mă omoare?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nici polițiștii nu au înțeles.

Ea își aprinse o țigară și suflă fumul afară, încruntându-se de neliniște. Malko își spuse că sosise momentul să treacă la atac.

— Îți aduci aminte de un băiat pe care îl cheamă Miguel?

Malko fu surprins de reacția ei. Se făcu palidă și zise cu glas pitigăiat:

— Miguel... Nu, eu...

— În urmă cu o săptămână, insistă el, un cubanez foarte frumos, cu barbă care te-a condus până în cameră?

Ea se uita la el stupefiată.

— De unde știi că....

— Pentru că acest Miguel mă interesează, zise Malko. Cel care a vrut să te omoare era prieten cu el. Știi cine este Miguel?

— Nu, răspunse ea prea repede ca să fie sinceră.

— Păi, să-ți spun eu...

Iris Cruz îl asculta neclintită povestindu-i despre Pedigriul „regelui cocainei", iar Malko vedea cum i se măresc ochii de groază. Strivi țigara în scrumieră și își turnă o porție zdravănă de coniac.

— Prin urmare, ești polițist?

— Nu chiar, spuse Malko, dar îl caut pe acest Miguel Cuevas. Vrei să mă ajuți?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— De ce?

Rămasă goală, se ridică să scoată o vorbă și se apropie de minibar și îl deschise. Căută prin frigider și scoase un mic tub de plastic pe care i-l arătă lui Malko. Înăuntru era un obiect albicios, lung de câțiva centimetri. Recunoscu îngrozit degetul unui om.

— Știam deja tot ce mi-ai spus. După ce ne-am iubit, a început să-mi povestească despre el. Nu mai puteam să-l opresc... Eram îngrozită. Înainte de a pleca, continuă Iris Cruz cu voce pierită, a scos asta din buzunar, a aruncat-o pe pat și mi-a spus: „Am omorât o fată astăzi. Uite-i degetul. Pentru că putea să mă denunțe. Dacă o să pomenești vreodată ceva despre mine, o să te omor și pe tine."

— De ce ai păstrat degetul? o întrebă Malko stupefiat.

Iris Cruz își aprinse cu nervozitate altă țigară. Era deja a patra

— Nu știu. Nu am îndrăznit să-l arunc. N-am știut ce să fac cu el, așa că l-am ascuns aici. M-am gândit să mă duc să-l îngrop în junglă, biata fată ....

— Totuși, Miguel Cuevas a vrut să te omoare, observă el. Și nu ai făcut nimic împotriva lui...

— Știu de ce, zise ea coborând glasul. Mi-a telefonat ieri și m-a întrebat ce am făcut cu degetul. I-am spus că îl mai am încă... A închis imediat.

— Ai știut că are „cheia" ta?

— Nu, am crezut că am pierdut-o. Mi-au dat alta.

— Numai din cauza degetului a vrut să te omoare?

Iris Cruz lăsă capul în jos.

— Nu știu. A vorbit mult. Nu reușea s-o facă. L-am mângâiat ore în șir până când în sfârșit am reușit să-l excit. Este un fenomen, știi are un sex enorm. M-a făcut să juisez ca o apucată. După aceea a vrut să merg cu el peste tot: la Santo-Domingo, în Bahamas, la Miami, la Vegas.

— Unde locuiește?

— Nu știu, îți jur.

Ea se închise în sine. Malko nu mai insistă. Frica o făcea să tacă. Deodată se aruncă de gâtul lui.

— Rămâi cu mine, nu pot să stau singură.

În același timp își împingea pântecele în el. Era nesătulă. Dar lui Malko nu-i stătea mintea la asta.

— Unde s-a dus? o întrebă el. Atât timp cât este în viață, tu

ești în pericol. Nu ai vorbit și iată ce ți s-a întâmplat în seara asta...

Iris Cruz ezită puțin, apoi zise abia auzindu-se:

— La Miami...

— Mulțumesc, spuse Malko.

Ea îl conduse, fiind îmbrăcată tot cu chimonoul foarte scurt și îl sărută îndelung în prag, cocoțată în vârful picioarelor. Cei doi polițiști care stăteau de pază la ușă aveau ochii cât cepele. Ea le zâmbi devastator după ce Malko plecă. Când ajunse în capătul galeriei, se întoarse exact la timp ca să zărească o siluetă în albastru care dispărea pe ușa camerei. Iris Cruz alesese o protecție mult mai apropiată. Măcar de nu l-ar tenta cu puțin coniac.

* * *

Locotenentul Eduardo Gomez își privi cu tristețe pantofii scâlciați și se scărpină pe burtă. Dacă te uitai bine la barba lui, puteai să ghicești ușor ce mâncase înainte. Îi dădu lui Malko fotografiile cu cadavrul lui Nieves. Nu erau imagini prea încântătoare...

— Am verificat numărul de telefon, spuse el. Nu corespunde nici unuia de pe aici. În Statele Unite, sunt cel puțin șase sute de indicative, ca să nu punem la socoteală și alte țări. Cred că va fi greu să aflăm...

— Puteți să-l încercați pe cel din Miami, *Sir*? întrebă Malko.

— De ce din Miami?

— E doar o intuiție.

— Îi voi cere secretarei să sune la Bell Company. Au totul în computer. Până atunci, luați o bere. Eu trebuie să fac un raport. Revolverul Magmum Trooper 357 nu a fost vândut la noi. Cred că l-a adus Miguel Cuevas. Un mizerabil ca Nieves nu avea cu ce să-l plătească.

Își băură berea în liniște. Malko ar fi preferat o votcă, dar nu voia să-l jignească pe locotenent. O secretară oacheșă își strecură capul prin crăpătura ușii aruncându-le o privire înfocată și anunță:

— *Señor* locotenent, numărul este al unui restaurant din South Miami. *La Carretera*, 3410, 8th Street South West.

Puse hârtia pe masă. Eduardo Gomez clătină din cap cu

— Ia te uită, este chiar în Little Havana...

Malko privea norii groși care anunțau încă o rafală de ploaie. Se săturase până peste cap de Porto Rico. Nu prea avea farmec și era prea sângeros. Când zbura cu avionul Concorde, citise un pliant care anunța înființarea unei linii aeriene Paris-Recife. Brusc i se făcu dor să se ducă într-o vacanță în Brazilia. Dar până atunci, va mai profita de fabuloasa crupă a cântăreței.

— Plec la Miami, zise el.

Eduardo Gomez îl privi lung, puse picioarele pe masă și își mângâie barba slinoasă.

— Că bine ziceți, făcu el. Sper că alergați mai repede ca glonțul unui Magnum 357.

Capitolul VI

— Credeți că Miguel Cuevas este în Miami și îl vom găsi la restaurantul *La Carretera*? întrebă Eddie Garcia.

— Am motive să cred că se găsește în Miami, confirmă Malko, iar acest restaurant este singurul indiciu pe care îl am. Mi se pare că vă distrează acest lucru. De ce?

Detectivul nu-i răspunse, mulțumindu-se doar să zâmbească, dezvăluindu-i astfel patru incisivi care păreau că-i ajung până la bărbie.

— Ba nu râd, zise el, *mor de râs*...

Dinții de iepure, vorba sacadată, gesturile bruște și obsesia pentru sex atrăseseră porecla de „Ricochet Rabbit" [1].

Cu toate astea, Eddie Garcia era cel mai bun anchetator din *Drug Enforcement Administration*. Era foarte cochet, purta costume extrem de strâmte, iar arma de serviciu o ținea într-un toc agățat de gleznă. Privirea rece devenea umană numai atunci când o fixa pe crupa femeilor care treceau pe lângă el.

Malko făcuse cunoștință cu el chiar în această dimineață, când coborâse din avionul de Porto Rico, în timpul unei ședințe la DEA, care a avut loc într-o clădire stranie, fără nici o siglă, situată undeva pe terenul viran din spatele aeroportului. De fapt, aici era centrul principal al luptei antidrog din Florida de Sud. Malko fusese întâmpinat de Brent Hammock, șeful DEA, care primise un telex de la Langley care îi cerea să-l ajute pe Malko în operațiunea Swordfish.

Eddie Garcia se ocupase deja de Cuevas, căci Brent Hammock trebuia să plece la Atena. Eddie îi dăduse întâlnire lui Malko pe înserate în salonul VIP al *Holiday Inn* situat pe 11th Street North West, în apropiere de Centrul Civic. Până

1. *Iepurașul supraexcitat (n.a.)*

atunci, avea timp să întoarcă problema pe toate fețele. Acest loc era uimitor...

* * *

La vedere, deasupra barului, era o pancartă pe care scria: *Începând cu ora opt, doamnele neînsoțite au dreptul la două băuturi la prețul uneia singure.* Într-un colț trona un televizor cu ecranul mare și sonorul dat la minim, la care nimeni nu se uita. În spate se vedea ringul de dans pustiu cu lumini care se stingeau și se aprindeau, încastrate direct în podea. Aproape toate mesele erau ocupate cu bărbați cu ghiuluri imense pe degete, cu niște burdihanuri venerabile și fete destul de elegante care beau ca niște sparte. Un elefant de om, care abia încăpea pe taburetul de la bar, cu inele pe toate degetele, cu ochelari negri de mafiot, tocmai admira cu pricepere diamantul cel nou al pianistului. Contrar aparențelor, acesta nu era un pește tropical, ci un *probation officer* [1], însărcinat să-i supravegheze pe cei eliberați pe cuvânt pentru douăzeci și patru de ore...

Tâlharul neavenit care ar fi încercat să dea o spargere în această tavernă mai puțin obișnuită, ar fi căzut în plasă îndată ce ar fi păsit pragul. Aici erau mai mulți polițiști pe metru pătrat decât în oricare parte a orașului Miami. Pe o rază de o sută de metri, se găseau *County Justice Building* [2], *Dade County Police Department* [3], Centrul Civic și birourile procurorului.

Malko nu mai apucă să-l întrebe pe Ricochet Rabbit de ce se strica de râs, fiindcă două fete tocmai se apropiau de masa lor. O brunetă mărunțică cu ochi de jeratic și un zâmbet strălucitor, însoțită de o negresă sculpturală, mai înaltă cu un cap decât ea, îmbrăcată în uniforma maro a poliției municipale, cu o coadă împletită la spate și cu un aparat de emisie-recepție Motorola agățat la centură, lângă respectabilul pistol Colt Python. Eddie Garcia sări în picioare și făcu prezentările începând cu bruneta mărunțică:

— Ingrid, logodnica mea. Gail Hunter, care lucrează cu noi. A urmat cursurile DEA.

Strângerea de mână a lui Gail era la fel de blândă ca și făptura... Iar când vorbea, dacă închideai ochii, jurai că este

---

1. Delegat cu supravegherea eliberaților condiționat (n.a.)
2. Palatul de Justiție (n. a.)
3. Poliția comitatului Dade, care înglobează și Miami (n.a.)

Donna Summer. O chelneriță cu minijup ùmplu numaidecât masa cu *daiquiri*, de o jumătate de litru fiecare pahar. Erau în Statele Unite, dar se simțeau ca într-o insulă din Caraibe. Malko era fascinat de frumusețea polițistei de culoare.

Această se ridică și se duse să discute cu unul dintre clienții de la bar. Probabil că avea un metru optzeci, cu un fund care l-ar fi ademenit și pe papă și cu picioare lungi de gazelă.

— E frumoasă, nu-i așa? suflă Eddie Garcia cu un șuierat plin de admirație.

— Și dumneavoastră sunteți polițistă? o întrebă Malko pe Ingrid.

— Nu, eu lucrez în biroul procurorului, răspunse ea.

Ricochet Rabbit pufni:

— Este din Columbia, nu prea are nevoie să muncească. Toți verișorii ei fac afaceri cu cocaină. De altfel, nu se gândește decât la sex.

Micuța columbiană îi aruncă o privire plină de furie.

— Taci din gură, că nu am nici un verișor și nu e vina mea că ești pe jumătate impotent. Sunt sigură că te duci toată ziua cu târfele în ascunzătorile tale împuțite...

— Mai bine am vorbi despre Miguel Cuevas, ce ziceți? întrebă Malko, simțind pericolul plutind în aer...

Gail Hunter reveni la locul ei. Stația Motorola pârâia la centură. Clienții de la bar o sorbeau din priviri...

— Miguel Cuevas, începu detectivul, este produsul tipic din Miami. Aici este Casablanca de dinainte de război. Dar cu mai mulți bani. Traficanții din America Latină veneau aici cu pașapoarte false și cu valize pline cu cocaină. Dacă este prins unul din douăzeci. Investesc mii de dolari la Bogota, dar câștigă o sută de mii numai aici. Bineînțeles când nu sunt împușcați. Cubanezii au început. Acum columbienii au acaparat importurile și au lăsat vânzările în seama cubanezilor. În Florida intră în fiecare an cincizeci de tone de cocaină și atâția bani, încât toată lumea poate fi cumpărată: judecători, polițiști, vameși, bănci. Aici, mașinile se cumpără numai cu bani gheață... Toată ziua nu facem altceva decât să adunăm cadavre. Având identitate falsă, nu putem afla nici cine i-a ucis, nici pentru ce.

Gail Hunter îl întrerupse:

— Oh, ba da! Sunt *dealer*-i care n-au plătit....

Chelnărița aduse din nou o tavă plină cu *daiquiri*. Muzica plăcută și alcoolul făceau ca atmosfera să fie destinsă. Gail

Hunter puse picior peste picior, fixându-l pe Malko cu ochii ei mari și căprui și întrebă curioasă:

— Și dumneavoastră îl căutați pe Miguel Cuevas?

— Dumneavoastră, nu?

Negresa zâmbi cu amabilitate.

— Ba da, firește, însă Miami e mare, chiar dacă spuneți că se află aici. Sau poate că s-a întors în Columbia sau s-a dus la Las Vegas... Într-adevăr, a fost aici acum opt luni. I-am văzut fotografia în *Nevada News*, împreună cu Frank Sinatra...

— Și nu l-ați arestat? întrebă Malko uimit?

Eddie Garcia își întrerupse explorarea coapsei lui Ingrid cu un rânjet amar:

— Suntem niște funcționari.... Până au ajuns hârtiile la Vegas, a plecat. Se duce acolo cu un avion care este la dispoziția lui zi și noapte. Îl costă mii de dolari pe zi. În schimb, noi călătorim la clasa a doua. În Vegas nimănui nu-i pasă că Miguel Cuevas vinde cocaină cu găleata din moment ce îi mănâncă banii. S-au obișnuit. Are o linie de credit de un milion de parai la *Grand*, MGM Casino.

— Tu n-ai cheltui nici o sută de dolari, pufni cu răutate Ingrid.

Bărbia lui Eddie Garcia păru că se lăsă și mai tare. O ciupi de coapsă și zise:

— Da, dar eu porbabil că voi muri în patul meu....

— În fine, acest Miguel Cuevas este încă unul dintre regii drogului: nu-l caută nimeni în Miami? insistă Malko.

Ricochet Rabbit se aplecă spre el strâmbându-se în toate felurile.

— Bineînțeles, făcu el. Numai că i-a împușcat în mod sistematic pe cei sau pe cele care ar fi putut să-l trădeze. Așa cum a procedat și în San Juan. Este un adevărat scorpion. Prin urmare, nu deținem nici o informație, căci oamenii se tem. Anul trecut, am avut un informator care știa unde se ascunde. L-am ținut sub protecție cu o droaie de polițiști. Ei bine, Miguel Cuevas i-a transmis că, dacă vorbește, îi va omorî soția și copiii, mama și tatăl... Martorul și-a pierdut brusc memoria... Miguel poate să plătească orice fel de ucigaș columbian doar cu cinci mii de dolari. Asemenea indivizi omoară infirmi doar ca să se antreneze... Cuevas dispune de vreo douăsprezece pașapoarte false. Închiriază sau cumpără case așa cum își

schimbă chiloții. Vreți să vă mai spun? Pe 2 mai 1980, a fost arestat chiar aici în cabinetul din Dade de un polițist de patrulă care a observat, când stătea la stop, un revolver pe scaunul din dreapta. În portbagaj au găsit trei pistoale-mitralieră și altul asupra lui. În plus, nici nu avea permis. L-a dus la închisoarea din Dade County.

— A evadat?

— Da' de unde! A stat în carceră exact șaptezeci și cinci de minute. A plătit cauțiunea în valoare de o mie cinci sute șaptezeci și cinci de dolari și a plecat într-un Cadillac superb. Am fost anunțați abia după două luni. Nu știa că îl căutăm. Trebuie să vă spun că, aici în Miami, este la ordinea zilei să aresteze un cubanez care știe ceva engleză.

Gail Hunter zâmbi melancolic, iar polițistul își goli paharul de *daiquiri*. Malko începea să înțeleagă multe lucruri. Dar mai întâi, de ce apelase CIA la el...

— Ce puteți să-mi spuneți despre FBI? întrebă Malko.

Eddie Garcia fu cât pe ce să se înece cu *daiquiri* izbucnind într-un hohot de râs. Ingrid îl bătu pe spate.

— În Miami sunt numai treizeci și se ocupă doar de cubanezii anticastriști și de porcăriile lor, de intrușii procastriști și de toți agenții din țările Americii Latine. Or, ca să supraveghezi cu adevărat un individ tot timpul, este nevoie de opt detectivi. Trei supraveghează, iar ceilalți își scriu rapoartele. De altfel, ei nu-i pot suferi pe cei din DEA. Spun că nu sunt buni de nimic...

— Ați auzit cumva dacă se face trafic de arme cu Cuba?

Garcia se strâmbă.

— *Yeah*. Dar așa ceva nu se întâmplă la noi. Au fost unele zvonuri, dar nimic concret până la povestea de la San Juan care ne-a costat șapte sute de mii de dolari. Iar acum, ucigașul se teme.

Malko se simțea descurajat. Detectivul se aplecă spre el și îi șopti la ureche:

— Dacă reușiți să i-o plătiți lui Miguel Cuevas, DEA vă va oferi cel mai frumos chiolhan din viața dumneavoastră, dar îi veți trece în șomaj pe cei din *Homicide Squad*[1]

Malko se agăță de o ultimă speranță:

— Dar *La Carretera*? Este totuși un punct de plecare.

---

1. Brigada Omucideri (n.a.)

Ricochet Rabbit și Gail Hunter schimbară o privire, iar detectivul se aplecă spre Malko.

— O.K.! admise el. Acum mergem să mâncăm. Vă descurcați dumneavoastră.

* * *

Purcelușul la tavă cu garnitură de orez negru și cartofi noi și supa de linte erau felurile de mâncare cele mai ușoare din meniu. Ricochet Rabbit se lingea deja pe buze. În restaurant erau practic numai cubanezi, fie că erau clienți, fie că făceau parte din personal. Doi polițiști în uniformă luau masa cu aparatele de emisie-recepție pe masă. Afară era o ploaie torențială, iar ca să ajungă la restaurant, fuseseră nevoiți să treacă printr-un adevărat lac. Eddie Garcia o chemă pe chelnerița grasă care se apropie legănându-se lasciv. El o întrebă în spaniolă:

— Cunoști un tip pe care îl cheamă Miguel? Miguel Cuevas? Are un Cadillac gri deschis Fleetwood...

Fata se schimbă la față. Clătină ușurel din cap.

— Nu, nu-l cunosc. Avem mulți clienți...

Eddie Garcia nu mai insistă, luă meniul și i-l arătă lui Malko la capitolul vinuri. Acesta văzu cu uimire că aveau un Lafitte-Rothschild din 1959 la șapte sute cincizeci de dolari sticla! Era ceva neobișnuit în centrul cartierului Little Havana. Detectivul se uită la chelneriță și spuse:

— Vreau o sticlă din vinul acesta la aperitiv.

Fata aruncă o privire în meniu și zise „O.K.", apoi plecă. Malko se întrebă dacă Garcia voia să atenteze la banii CIA. Chelnerița se întoarse și îi anunță:

— Nu mai avem...

Eddie Garcia se întoarse către Malko și zise pe un ton vesel:

— Veniți cu mine.

Se ridică, iar Malko îl urmă intrigat. Ocoliră tejgheaua și ajunseră în bucătărie. Cum unul dintre angajați se pregătea să-i oprească, polițistul îi arătă legitimația și intrară pe o ușă pe care scria *Cellar* [1]. Era o încăpere friguroasă, iar Eddie Garcia se duse direct în spate, îi arătă lui Malko un rastel cu sticle și scoase una de acolo.

— Priviți!

---

1. Pivniță (n.a.)

Erau două rafturi pline cu Laffite-Rothschild, producția 1959. Detectivul puse sticla la loc.

— Este vinul preferat al lui Miguelito Cuevas. Nu bea decât din acesta când vine aici. Dacă se întâmplă vreodată să nu aibă, este în stare să mitralieze tot personalul. De aceea ne-au refuzat. Nimeni nu va scoate o vorbă, chiar dacă îi deportez. Nu îl trădează pe Miguel Cuevas. Pe lângă frica viscerală pe care le-o inspiră, știu foarte bine că există o soartă și cred că le poate face farmece. Asta contează aici...

Se întoarseră la masă, iar Eddie Garcia se hotărî să comande o sticlă de vin spaniol dulceag... Când ajunseră la cafea - care era delicioasă - Malko se simți mai puțin descurajat.

— Miguel Cuevas se simte aici ca la el acasă, îi explică Ricochet Rabbit. Când se află în Miami, trece câteodată și pe la restaurant. Știm acest lucru. Ar trebui să venim la prânz și seara în fiecare zi... Iar personalul ar prefera să i se taie o mână decât să-l trădeze, pentru că le dă bacșișuri de sute de dolari...

— Trebuie să fie totuși pilotul avionului care l-a adus de la San Juan, observă Malko.

Eddie Garcia o arătă cu degetul pe Gail Hunter.

— Ea poate să vă ajute. Înainte a lucrat la „catâri".[1] Știu că l-au interogat pe pilot, dar a susținut că nu știe nimic. Dar poate că nici el nu este prea curat... Frumoasa și nevinovata familie care vine în week-end la Eleuthera aduce și cele zece kilograme de cocaină cu ea.

Malko se întoarse către negresă.

— Trebuie să mă interesez, spuse Gail.

Eddie Garcia termină să se scobească în dinții lui de iepure. Îi aruncă o privire umedă lui Ingrid și îi spuse lui Malko:

— Nu vă supărați dacă vă las? Simt că fetița asta arde de nerăbdare să se reguleze.

Furioasă la culme, Ingrid îi trase un cot. Malko luă nota de plată. Deasupra casieriei era un anunț: *Dacă prezentați o carte de credit falsă, chemăm imediat poliția.* Eddie Garcia se aplecă spre casieriță și îi șopti arătând anunțul:

— Nu e cazul lui Miguelito Cuevas, nu-i așa?

Cubaneza cea grasă îi aruncă o privire neagră. După ce ieșiră, Gail Hunter se întoarse către Malko:

---

1. Persoanele care facilitau trecerea drogurilor (n.a.)

— Mi-am lăsat mașina la *Holiday Inn*, puteți să mă lăsați acolo?

Toyota albastră pe care o închiriase de la Budget era aproape nouă. Malko refuzase un Mercedes, din respect pentru contabilii hapsâni de la CIA.

— Sunt o sută de mii de cubanezi în Litlle Havana, oftă negresa. Douăzeci la sută se droghează. Chiar și copiii. Distribuitorii dau zece mii de dolari studenților ca să le deschidă conturi în bancă, iar ei păstrează o mie. Asta le permite să-și cumpere prima „linie" de cocaină... După aceea, sunt agățați și devin distribuitori la rândul lor.

— Ar trebui să aflăm mai multe lucruri despre pilot, zise Malko.

— Am un prieten care mă ajută, dar lucrează numai până la miezul nopții la Homicide Squad...

Acum era ora zece.

— Doriți să bem ceva la *Fontainebleau*? îi propuse el.

Ea îi surâse.

— Oh! Nu am fost niciodată acolo! Este localul cel mai scump din Miami Beach.

— După aceea, mergem să-l vedem pe prietenul dumneavoastră..., spuse Malko.

Le trebuiră douăzeci de minute ca să traverseze Golful Biscaya ce despărțea Miami de Miami Beach. În acest anotimp, Miami Beach părea un cimitir cu sutele lui de hoteluri goale. *Fontainebleau* își înălța silueta albă ca un pachebot pe Collins Avenue, chiar față în față cu Atlanticul... Sfioasă, Gail Hunter îl urmă pe Malko la *Poodle Room*, un bar-discotecă, cu decorațiuni în totalitate negre. Apariția lui Gail îi făcu pe toți masculii prezenți să uite de datoriile conjugale. Ținuta atletică și coada împletită la spate care îi trecea de mijloc îi confereau ceva electrizant.

Dansară. Ea începu să se dezlănțuie senzual. Era la fel de înaltă ca Malko. Figurile lor se atinseră ușor, la fel și buzele. Tocul armei îi atârna încă la centură. Dar nimeni nu păru să îl observe... Când ajunseră la cel de-al treilea *daiquiri*, Gail Hunter mărturisi râzând:

— Când eram puștoaică, făceam parte dintr-o gașcă care fura șezlongurile de la *Fontainebleau* și le vindea altor hoteluri. Așa ne puteam cumpăra înghețată.

Deși era tulburat de magnetismul negresei, Malko nu-și uita prima grijă. La unsprezece și jumătate, el îi spuse:

— Cred că putem să ne ducem.

* * *

Homicide Squad se găsea într-o clădire verde cu patru etaje, vizavi de închisoare, pe 14th Street NW. Urcară la primul etaj. Găsiră niște birouri și câteva mașini de scris. Câțiva detectivi băteau la mașină sau vorbeau la telefon. Gail Hunter intră în biroul din dreapta în care era un bărbat corpolent în haine civile. Era un cubanez. Se repezi la ea și o îmbrățișă...

— Gail! *Holy shit!*

— El este căpitanul Roúl Diaz, făcu negresa prezentările.

Ea îl introduse pe Malko și îi explică ce misiune avea. Polițistul îi zâmbi larg.

— Dacă ne scăpați de individul ăsta, jur că vă pup pe gură...

— Dă-ne și nouă o informație, spuse Gail.

Ea povesti tot ce știa despre pilotul avionului. Căpitanul Diaz o asculta cu atenție. Apoi începu să cotrobăie prin dosare. Se așeză în fața unui monitor. În sfârșit termină, reveni cu o fotografie și o puse pe birou: înfățișa un bărbat foarte înalt, chel, puțin aplecat, cam în jur de șaizeci de ani.

— John Rabelais, spuse căpitanul. Pilot profesionist care lucrează pe cont propriu, dar și un „catâr" totodată. De trei ori pe an se duce în Columbia ca să aducă douăzeci de tone de marijuana și aterizează undeva în Florida, pe o pistă dezafectată. Își garează aparatul DC 7 în Jamaica, între două călătorii. Nu am reușit niciodată să-l prindem asupra faptului. Nu știam că îl cunoaște pe Miguel Cuevas.

— Unde locuiește?

— Key Largo 6547 Blue Ridge Lane. În dreptul bornei de la mila 105. Este căsătorit, are doi copii și un Mercedes albastru decapotabil 450. Plus o barcă. Luați fotografia... Mai treceți pe la noi, câteodată avem informații trăsnet. Mai cu seamă dacă veniți cu o fată încântătoare cum este Gail...

Afară ploaia încetase, însă umiditatea era îngrozitoare. În timpul verii, Miami era o adevărată baie de aburi.

— Vă mulțumesc, spuse Malko, vă voi ține la curent.

— Eu vă mulțumesc, spuse ea cu căldură.

Rămaseră față în față câteva clipe, apoi Malko o sărută. Ea îi înapoie sărutul în mod firesc, senzual, cu tot corpul strâns lipit de el, apoi se depărtă și spuse pur și simplu:

— *Good night... See you soon.*[1]

Malko privi cum se suie în mașină. Cu americanii, nu se știe niciodată. Spera totuși să nu plece din Miami fără să exploreze acest corp absolut superb. Iris Cruz nu-l mai interesa deloc, pe lângă această femeie splendidă. Atâtea *daiquiri* îi măriseră tensiunea. O luă pe drumul spre *Fontainebleau*. Noaptea, Miami River părea și mai sinistru... Firma *Miami Herald* strălucea în noapte, reflectându-se în apele Golfului Biscaya.

Trebuia să-l facă pe „catâr" să vorbească, adică pe John Rabelais. S-ar putea ca Malko să reușească să-l intimideze, acum când îi cunoștea cât de cât trecutul. Oricum, era singura pistă pe care o avea.

---

1. Noapte bună... Pe curând (n.a.)

Capitolul VII

Drumul mergea drept printre mlaștinile din Everglades. Malko încerca să nu adoarmă la volan din cauza căldurii toride. Trecuse de Florida Parkway și merse pe US 1, de-a lungul podului din ciment al viitorului metrou aerian, oprindu-se la stop din jumătate în jumătate de milă. Acum oceanul se zărea dincolo de mlaștini. Din loc în loc, câte un drumeag lateral se afunda în această cloacă plină de aligatori și de șerpi. Era un adevărat parc natural. Key Largo se găsea la sud de Miami, la începutul fâșiei înguste de pământ ce mergea cât ținea Florida, ca o virgulă, până la Key West. Totul era neted ca-n palmă, până, hăt, departe, iar fâșia de pământ și marea fiind despărțite de manglierii cu câteva barăci din lemn, cu ambarcațiuni mici și cu *trailers parks* [1] ... Peisajul nu era prea vesel. Key Largo nu era nici el mai presus. Încetini.

Un panou anunța: *Aici s-a turnat celebrul film cu Hamphrey Bogart* [2]... Un mecanic auto îi arătă lui Malko adresa lui John Rabelais. Era o căsuță situată pe malul unei lagune cu apă sălcie, invadată de manglieri. Pe casă era o antenă foarte înaltă.

Mercedesul albastru se vedea în garajul care a avea ușile deschise. Un iaht era ancorat lângă un debarcader. Malko coborî și fu ametit de căldută. Străbătu mica grădină și sună. Îi deschise o blondă, îmbrăcată într-un maieu cu un șort din niște jeanși tăiați, minionă, cu sânii mari și nasul coroiat.

— John Rabelais?

— Cine întreabă?

— Mi l-a recomandat cineva, începu Malko, eu caut un pilot...

— Bine, intrați. Lucrează la barcă.

---

1. Parc pentru caravane (n.a.)
2. Key Largo (n.a.)

O urmă și văzu un bărbat înalt, cu jeanși și cu pălărie de pai pe cap, care repara coca navei.

— John!

Acesta se întoarse și veni spre Malko cu un mers lent și își scoase pălăria. Semăna cu un vultur, cu capul pleșuv și cu gâtul plin de zbârcituri. Ochii albaștri erau duși în fundul capului și avea constituție de atlet. Făcea gesturi lente cu mâinile enorme.

— Cine sunteți?

— Malko Linge. Caut un pilot.

— Cine v-a trimis la mine?

— Miguel Cuevas.

Își opri privirea asupra lui câtva timp, apoi rosti cu voce egală:

— Nu-l cunosc. Trebuie să fie o greșeală. Dar fiindcă tot ați venit, haideți să bem o bere.

Se duseră într-o curticică interioară, ceva mai la umbră. Malko aprecie berea pentru prima oară de când venise aici. Pilotul îl studia. Zise dintr-o dată:

— Puteați să-mi dați un telefon. Sunt în „Pagini aurii". De unde veniți?

— Din Miami.

— Prin urmare, căutați un pilot? Aici, nu ducem lipsă... Eu sunt prea bătrân și nu mai lucrez pentru clienți. Dar pot să vă găsesc unul mai tânăr. Unde vreți să mergeți?

— La Porto Rico.

John Rabelais strivi cutia de bere între degete.

— Departe, vă va costa o avere... Ar fi mai bine să luați un avion al companiei BWIA sau Air France...

— Totuși, acum cincisprezece zile,ați fost în Porto Rico. Pilotați un Learjet înmatriculat N 6548 și a fost închiriat de un oarecare Michael Velasquez. De fapt, de Miguel Cuevas.

Pilotul aruncă cutia de bere în zidul alb. John Rabelais stătea în picioare, iar vârful capului semăna cu o creastă.

— Ce-i cu minciunile astea? mârâi el. Cărați-vă de aici! Sunt acasă la mine și nu-mi plac musafirii nepoftiți.

Malko se ridică. Ascultase sfatul lui Gail Hunter și își luase pistolul care îi atârna la centură. Nu îi era frică de pilot și era mulțumit de reacția acestuia.

— Plec, dar mă voi întoarce însoțit de oamenii din DEA. Ar

fi bine să răspundeți la întrebări... Bărbatul pe care l-ați dus cu avionul a comis două crime în San Juan. Ca să nu mai vorbesc despre traficul cu droguri...

John Rabelais se așeză brusc și îl fixă pe Malko cu ochii lui mici și duși în fundul capului.

— Pentru cine lucrați? Aveți mandat?

— Nu am nici un mandat, spuse Malko, și lucrez pentru o agenție federală care nu este DEA... Nu am nimic cu dumneavoastră, dar îl vreau pe cel pe care l-ați transportat, pe Miguel Cuevas. Nu îl vreau doar pentru droguri. Lucrează împreună cu castriștii și face contrabandă cu arme...

— Nu m-am atins niciodată de așa ceva, spuse pilotul sincer intrigat, sunt un bun american.

— Dar tonele de marijuana pe care le transportați mereu?

— *Bullshit!* Asta nu omoară pe nimeni. Și nu transport nimic.

— Pot să dovedesc foarte bine că ați fost la San Juan și ați transportat un asasin. Vă vor ridica licența. Dacă mă veți ajuta...

Malko vorbise fără să ridice tonul. John Rabelais nu spuse nimic pe moment. După aceea află într-un mod ciudat și întinse degetul spre Malko:

— Bine, domnule... Linge. Îl cunosc pe tipul pe care îl căutați. Nu-mi este prieten, ci doar un client. Dar puteți să-mi faceți multe necazuri. Dacă scot o vorbă, mă va împușca pe loc. Iar după ce voi muri, nu voi mai avea nevoie de licență, corect?

Bun raționament...

— *So, go fuck yourself*, zise în timp ce se ridica. Puteți să-mi trimiteți pe cap toți polițiștii din Dade County. Am un avocat foarte bun.

Îl conduse pe Malko până la ușă. Pilotul îl privi urcându-se în mașină, apoi închise ușa. Nu reușise să scoată nimic de la el. Era precum zidul terorii. Nu-i rămânea decât să raporteze celor din CIA.

* * *

— Trebuie neapărat să ajungeți la ceva, zise William Carry cu voce încurcată, noul director numit în fruntea Diviziei Operațiuni. Avem informații din afară că rebelii din Salvador și

Nicaragua așteaptă un transport important de arme în următoarele săptămâni, adus de traficanții din Cuba...

— Asta e tot?

— Nu. Centrala noastră din Bolivia a semnalat plecarea cu avionul a unei încărcături enorme de cocaină. Este vorba de câteva tone repartizate în mai multe avioane. Se pare că este pregătit totul pentru operațiunea Swordfish. Trebuie să-l găsim neapărat pe Miguel Cuevas.

— Nu ne rămâne decât să golim tot Miami de locuitorii lui, zise Malko.

— DEA ne cere cele șapte sute de mii de dolari înapoi, adăugă șeful Diviziei Operațiuni. Dacă nu reușiți, asta va declanșa un scandal de proporții.

— Credeți că o face înadins? îl întrebă Malko. L-am interogat degeaba pe pilotul avionului din San Juan. Dacă îmi dați în scris că pot să-l torturez...

— Nu vorbiți prostii. Există și alte mijloace. Speriați-l.

— Miguel Cuevas l-a speriat mai tare...

— Găsiți pe altcineva. (Coborî vocea.) Pot să vă spun că vicepreședintele George Bush urmărește personal această afacere... Ar fi important pentru dumneavoastră să reușiți...

— De ce? Aș obține o parcelă mai mare la Arlington? [1]

— Cu dumneavoastră nu se poate discuta, zise șeful Diviziei Operațiuni.

Închise. Soarele vesel încălzea plaja greblată ca un gazon englezesc, dar pustie. Luase cina singur mai devreme și nu-i ardea de nimic...

Telefonul sună din nou.

— Domnul Lirge?

— Linge, îl corectă Malko.

— *Bine. Bine! Linge. John Rabelais speaking...*

Îi pieri glasul. Era într-adevăr o surpriză...

— *Yes, Mr. Rabelais?*

— M-am mai gândit. Aș putea să vă ajut dacă îmi promiteți să mă lăsați în pace după aceea și să mă protejați...

— Știți unde se află Miguel Cuevas?

— Veniți în seara asta la Miami, zise pilotul. Discutăm atunci. Este un restaurant pe 8th Street. *La Esquina de Teja.* Ne întâlnim pe la șapte.

---

1. Cimitirul militar din Washington (n.a.)

* * *

— Nu va veni...

Eddie Garcia măsura, mai nervos ca de obicei, micul birou din Homicide Squad, aflat la primul etaj din clădirea verde de pe 18th Street. Raúl Diaz se uita la el amuzat.

— Ba va veni, dar nu singur, zise acesta. Ați face bine să vă puneți o vestă antiglonț. Sunt unele minunate în josul străzii, numai cu trei sute cincizeci de dolari. În plus, vă voi oferi și protecție.

DEA îi ceruse ajutorul căpitanului Diaz ca să „protejeze" întâlnirea lui Malko cu John Rabelais.

— Nu trebuie să fie prea vizibilă, observă Malko.

Căpitanul Diaz avu un zâmbet plin de înțeles.

— Am ceea ce vă trebuie, spuse el în timp ce apăsa pe tasta interfonului. June!

Tânăra care intră în birou după câteva clipe avea un păr lung și castaniu, picioare subțiri, niște ochi superbi cenușii și o ținută elegantă.

— Detectiv June Richmond, o prezentă căpitanul Diaz. Va cina cu dumneavoastră diseară. Îi place bucătăria cubaneză și trage bine. În plus, va organiza un dispozitiv în afara restaurantului. După părerea mea, „catârul" dumneavoastră o să vă anunțe că frumosul Miguelito se află în Brazilia, ca să-l lăsați în pace. Tipilor de teapa lui nu le place să se amestece în genul ăsta de treburi.

— Unde este restaurantul? întrebă Malko.

Căpitanul Diaz îi arătă un punctuleț pe 8th Street South West, în apropiere de Freeway 95.

— Aici, chiar în centrul cartierului Little Havana, între Miami River, la nord, 8th Street South West la sud, 27th Avenue South West la vest și 5th Avenue South West la est, unde trăiesc câteva sute de mii de cubanezi. Și nu toți sunt băieți cumsecade. Nu-i înglobez aici pe columbieni și pe ceilalți *latinos... Good luck!*

* * *

Purcelușul la tavă, considerat „crema" oricărui meniu cubanez, era și mai crocant decât la restaurantul *La Carretera*,

iar vinul rosé portughez era mai bun decât cel spaniol dulceag. Restaurantul era plin aproape numai de cubanezi. Într-un colț puteai să te servești cu trabucuri de pe o mică tejghea.

Malko se simțea cam încotoșmănat cu vesta antiglonț, împrumutată de la unul dintre detectivii de la Homicide Squad. June Richmond își pusese geanta pe jos în care avea o stație Motorola și un Colt automat cu paisprezece focuri.

Era șapte și jumătate și John Rabelais încă nu sosise... Malko cercetă salonul.

— Unde este paza? întrebă el.

June îi zâmbi.

— Ați văzut Buick-ul roșu parcat în față? Este Garcia. Pentru operațiunile de genul acesta, închiriem mașini de la Budget ca să nu ni le recunoască pe ale noastre. Ei, uneori le înapoiem găurite... În parching este un microbuz cu doi detectivi. Avem legătura cu ei prin radio. Plus încă o mașină la colțul 9th Avenue. Au fost anunțate și patrulele din Dade County.

Tânăra se concentră din nou la porția de purceluș de lapte. Era încântătoare, în afară de bărbia puțin pătrată. Deodată ușa se deschise cu zgomot. Se auziră țipete. June Richmond puse brusc furculița pe masă și bagă mâna în geantă.

— *Oh! my God!* zise ea.

Malko întoarse capul. Un bărbat tocmai intrase în restaurant și stătea lângă ușă, îndreptând o pușcă de asalt spre masa lor. După cât era de încordat, Malko își dădu seama că se pregătea să tragă. June Richmond își smulse pistolul din geantă. El își luă pistolul de la centură, dar știa că nu mai are timp să-l împiedice pe agresor să înceapă focul.

Se auziră patru focuri de armă foarte apropiate. Ucigașul păru împins în față de o mână nevăzută. Trăsăturile se deformară. Cu o încetineală de nesuportat, țeava puștii de asalt urcă, apoi se înclină spre stânga. În clipa în care acesta cădea în genunchi, bărbatul reuși să apese pe trăgaci.

— *Police! Policia!* urlă June.

Ținând Coltul cu ambele mâini, ea deschise focul asupra ucigașului. Malko făcu la fel. Împușcăturile lor fură acoperite de focurile de armă asurzitoare trase din AR 15. Rafala mătură restaurantul. O chelneriță primi un glonț în piept. Un client înspăimântat încercă să fugă, dar fu nimerit în cap. O familie

întreagă ce se afla la o masă mai mare și rotundă fu împușcată. Un proiectil tras de Malko îl nimeri pe ucigaș în frunte, iar craniul explodă într-un jet de sânge. June Richmond avu răgazul să-și golească încărcătorul în timp ce el se prăbușea. Ricochet Rabbit apăru în spatele lui, cu micul Cobra în mână și îndepărtă pușca de lângă ucigaș cu piciorul. Lumina girofarului albastru apăru afară, apoi câțiva polițiști în civil și în uniformă invadară restaurantul.

O femeie își strângea fiul în brațe împușcat în față și urla ca o fiară sălbatică. Răniții grav erau întinși pe mese. Polițiștii blocau toate ieșirile. O ambulanță opri în fața restaurantului în urlet de sirenă. June Richmond era albă ca varul. Malko veni lângă ucigaș în același timp cu căpitanul Diaz. Acesta se aplecă peste cadavru și spuse:

— Pablo Meyer. Un ucigaș columbian. Știam că a sosit în Miami Beach cu un „contract". Nu știam că special pentru dumneavoastră. Are șaptesprezece asasinate la activ. Acum trepădușul ăsta nu va mai omorî pe nimeni.

Șeful de la Homicide Squad aruncă o privire neagră în salon. Patru cadavre erau aliniate pe jos, cu fețele acoperite cu prosoape. Infirmierii îngrijeau șapte răniți, mai mult sau mai puțin grav. Polițistul clătină din cap.

— Va avea loc o ședință împuțită, zise el. Nota de plată e foarte încărcată. Ați înțeles ceva? Sunt niște animale. Nu se dau înlături să tragă în mulțime, dacă acolo se află ținta lor.

Încet, încet, vacarmul se potolea. Mai sosiră două ambulanțe.

— Cum ați reușit să interveniți așa de repede? întrebă Malko.

Ricochet Rabbit îi arătă tejgheaua unde se vindeau trabucuri.

— Am fost acolo. L-am văzut pe tipul ăla care stătea acolo și se uita prin salon. Cred că avea semnalmentele dumneavoastră. Era ușor, căci nu sunt atât de mulți blonzi. După aceea, s-a dus la mașină ca să-și ia arma. Am venit în spatele lui și mi-am golit încărcătorul. Nu era cazul să-l mai somez...

Un fotograf începu să fotografieze cadavrul. Un polițist se apropie de căpitanul Diaz și îi spuse îngrețoșat:

— Nenorociții ăia de la morgă nu vor să primească cadavrul. Cică nu au loc. Trebuie să tratăm cu un spital.

— Civilii vor fi îmbarcați în camion, de-ar fi să-i incinerez cu mâna mea...

Se întoarse spre Malko:

— Morga este plină. Dade County a închiriat un camion frigorific și este parcat în față. În mod normal, acesta transportă hamburgeri. Acum sunt numai hamburgeri columbieni și cubanezi. Dar din păcate, nu se vând...

Luă de jos arma mortului și i-o arătă lui Malko.

— Vedeți, este un AR 15 semiautomat. Se vinde la liber cu un permis de portarmă... Este suficient să scoți un știft și faci din ea o armă automată... Haide, June, trebuie să ne apucăm să scriem raportul...

Clienții începură încet, încet să mănânce. Pe stradă se reinstaură treptat calmul. Little Havana avea nevoie de ceva mai mult ca să se aștearnă într-adevăr panica. Malko se gândi la John Rabelais. Căpitanul Diaz se gândea probabil la același lucru, căci spuse:

— Mâine vom face o vizită interesantă. Până atunci trebuie să obținem un mandat de la Procuratură. În mod normal, în seara asta, dumneavoastră și June ar fi trebuit să fiți în camionul de hamburgeri. Dacă nemernicul ăla de Rabelais nu și-a luat tălpășița, o să-l facem să-și ude nădragii.

Eddie Garcia îl aprobă cu o strâmbătură. Era mai nervos ca niciodată. Cuvintele i se învălmășeau în gură și nu mai nimerea să vorbească.

O salvare plecă ducând cu ea cadavrele. Înfășurat într-o pânză cerată neagră. Pablo Meyer aștepta să i se găsească un loc la morgă. Era o seară ca oricare alta în Little Havana. June Richmond era tulburată. Malko se apropie de ea.

— Îmi pare nespus de rău că v-ați expus atât de mult.

Tânăra ridică din umeri:

— Asta-i meseria mea. Acum mi-ar prinde bine un *J and B*.

— Sunteți invitata mea, spuse Malko. Scrieți raportul după aceea.

* * *

— Ce priveliște frumoasă.

June Richmond privea Oceanul Atlantic pe fereastra mare de la camera lui Malko. La *Fontainebleau* sinuciderile erau

interzise cu desăvârșire. Detectiva nu se rezumase doar la un pahar de whisky și acum nu mai pomenea nici un cuvânt despre raport. Aruncă geanta îngreunată de pistolul automat pe un fotoliu și se așeză pe pat, dându-și părul lung pe spate.

— Lucrați pentru o agenție federală care are gologani, nu glumă, observă ea. Eu nu am stat niciodată într-un hotel ca ăsta. Mai turnați-mi un pahar.

Își bău whisky-ul dintr-o dată și puse lent paharul pe masă, apoi își aținti privirea în ochii de aur ai lui Malko.

— *You wanna fuck?* [1]

Întrebat atât de drăgălaș, era chiar greu s-o refuze. De altfel, fără să aștepte răspunsul lui Malko, ea începu să se dezbrace. Cât ai bate din palme, rămase goală-goluță. Era o tânără superbă cu un păr negru revărsându-se până la mijloc.

Malko începu s-o mângâie încetișor. Ea avea tresăriri bruște, de parcă i-ar fi atins un nerv pe viu.

— Fiți atent, sunt foarte sensibilă, zise ea.

Îndată ce îi atinse sfârcul, ea se încordă precum un arc. Apoi gura îi alunecă până la el și îl cuprinse ca un cuptor încins. Asta dură mult de tot. De fiecare dată când simțea că este gata să juiseze, ea îl oprea, mulțumindu-se să-l excite cu vârful limbii... În sfârșit, îi învălui lujerul cu părul ei lung și își văzu de treabă în acest mod, până când se sui deasupra ei și o posedă.

Făcură dragoste îndelung, ea gâfâind cu un șuierat ciudat, ondulându-și bazinul. Deodată, ea își încrucișă picioarele cu ale lui Malko și începu să-și zguduie bazinul cu frenezie. Malko explodă după câteva clipe din cauza acestei zbenguieli infernale. După aceea ea spuse calm:

— Acum e rândul meu.

Se ridică, se duse la baie, dădu drumul la duș și se urcă în cadă, cu dușul în mână îndreptat spre pântece. Cu ochii închiși, cu capul dat pe spate, ea se juca cu jetul de apă mânuindu-l din încheieturi. Apoi picioarele se relaxară brusc, ea slobozi un țipăt ascuțit și rămase nemișcată. După câteva secunde, ea deschise ochii.

— Iartă-mă, spuse ea, dar nu pot să ajung la orgasm decât așa.

---

1. Ce-ar fi să ne-o tragem? (n.a.)

* * *

Cele trei mașini se opriră în șir în fața căsuței lui John Rabelais. Cea albastră a șerifului din Dade County, Buick-ul roșu de la Budget, condus de Ricochet Rabbit și Toyota lui Malko. Mercedesul albastru era în garaj.

— Spurcăciunea! comentă Ricochet Rabbit. Îl săltăm!

Înaintă primul, în timp ce oamenii lui se împrăștiară în mod ostentativ. Nu fusese nevoie să sune, căci John Rabelais ieșea din casă, cu o valijoară în mână, îmbrăcat în cămașă cu mânecă scurtă. Se opri brusc. Ricochet Rabbit înaintă spre el cu arma în mână și strigă:

— Domnule Rabelais, stați pe loc! Homicide Squad din Dade County.

Pilotul puse valiza jos. Ricochet Rabbit o controlă imediat. John Rabelais era palid. Își sterse țeasta pleșuvă de sudoare.

— Ce vreți de la mine? bâigui el.

Căpitanul Diaz îi adresă un zâmbet larg:

— Vrem să aflăm cum mai stați cu sănătatea. Aseară ați avut o întâlnire la un restaurant din Little Havana.

— Ba nu, de ce?

— Ba da, interveni Malko. Cu mine, v-am recunoscut vocea la telefon. Ca să-mi dați vești despre Miguel Cuevas.

— Ghinion! Un tip a tras o rafală în salon exact la ora când trebuia să vă întâlniți, spuse căpitanul Diaz.

Sângele fugi din obrajii lui John Rabelais.

— N-am nici o legătură, bâigui el. Asta se întâmplă în fiecare zi...

— Firește, fu de acord căpitanul Diaz, numai că individul a încercat să-l împuște pe domnul Linge. Ciudat, nu-i așa? Domnul Linge este gata să depună mărturie în fața unui juriu, iar acest lucru poate să vă coste zece sau doisprezece ani de închisoare.

— Cincisprezece, șopti Ricochet Rabbit. Sau chiar douăzeci. Complicitate la omor, mărturie falsă, asociere cu răufăcători...

Țopăia în jurul pilotului parcă vrând să-l aducă la exasperare. June Richmond nu spunea nimic, dar îl fixa cu o privire de gheață. Cu o încetineală calculată, căpitanul Diaz scoase o hârtie din buzunar și i-o întinse pilotului.

— A semnat-o procurorul, zise el. Cred că ați făcut bine că v-ați pregătit bagajul.

John Rabelais citi mandatul de arestare. Complicitate la omucidere.

— Asta înseamnă o cauțiune în valoare de o sută de mii de dolari, cel puțin, dacă va fi aprobată, comentă polițistul.

Ricochet Rabbit luă de la curea o pereche de cătușe și vru să apuce mâna lui John Rabelais, dar pilotul se smulse cu violență și se răsuci ca o fiară sălbatică prinsă în capcană. Malko îl studia și simți că e gata să cedeze. Îl luă pe Diaz deoparte.

— Lăsați-mă să vorbesc cu el.

Polițiștii se îndepărtară. Malko veni lângă bătrân și îi căută privirea înspăimântată.

— Domnule Rabelais, câți ani aveți? îl întrebă Malko.

— Cincizeci și șase. De ce?

— Credeți că merită să petreceți zece sau doisprezece ani în închisoare la vârsta dumneavoastră? Știu că v-ați întâlnit cu Miguel Cuevas de când am vorbit noi. Spuneți-mi unde se află, iar eu vă ajut. Aseară au murit patru oameni.

— Vă jur că nu știu, zise pilotul cu voce pierită.

Își șterse fruntea. Era vredninc de milă. Avea privirile îngrozite. Apoi spuse în șoaptă:

— Trebuia să vin, dar m-am răzgândit în ultima clipă.

Malko se uita la el cu atenție.

— Vreți să spuneți că ne-ar fi împușcat pe amândoi?

Bărbatul tăcu. O barcă cu motor hurui în lagună, în spatele lor. Malko înțelegea emoția pilotului. Miguel Cuevas ar fi împușcat doi iepuri dintr-o dată. Acum înțelegea de ce își făcuse bagajul. Pilotul fusse nevoit să asculte instrucțiunile...

— Voiați să fugiți, nu-i așa? Ca să nu vă găsească Miguel Cuevas.

John Rabelais aprobă din cap.

— Oricum vă va găsi, spuse Malko, și vă va ucide cum a vrut s-o facă aseară. V-a spus să vă duceți la întâlnirea cu mine cu orice preț. Cum l-ați găsit?

John Rabelais nu deschise gura, însă teama din priviri era grăitoare. Parcă îmbătrânise cu zece ani. Deodată rosti cu o voce de nerecunoscut:

— Ascultați-mă, vreau din tot sufletul să vă ajut. Dar cu o condiție.

— Care?

— Mă vor prinde. Atât timp cât ticălosul ăsta rămâne în viață. *My God*, omorâți-l odată!

Umerii se încovoiară și părea terminat.

— Cred că se poate, spuse Malko. Se va aranja. Vorbesc eu cu căpitanul Diaz.

— Există o fată care știe mai multe lucruri despre Miguel Cuevas, spuse pilotul dintr-o suflare. Ea îl urăște, dar pe mine mă iubește că o mai plimb din când în când cu avionul. Este Jackie bahameza.

— Unde putem s-o găsim?

— Locuiește cu un tip în Palm Island. Pe Palm Avenue, 68. Nu-i știu numărul de telefon, dar iese în fiecare zi pe la amiază.

— Cu ce se ocupă?

John Rabelais îi aruncă o privire plictisită.

— Târfă, bineînțeles. Dar este superbă. Dacă cineva poate să vă ducă la Miguel Cuevas, atunci să știți că ea este.

Capitolul VIII

Un mic hidroavion era garat în grădina din fața unei pante care dădea direct în Golful Biscaya, redus în acest loc doar la un canal între Palm Island și General Douglas MacArthur Causeway. În spatele unei perdele de vegetație tropicală, se ghicea carcasa unui Rolls alb și geamurile mari ale unei vile lungi și plate. Se pare că Jackie bahameza trăia bine. Lângă rampa hidroavionului se găsea un ponton de care era ancorat un iaht mare, lung de șaizeci de picioare. Pontonul avea numărul 68. Palm Island era mică și adăpostea vreo treizeci de vile luxoase, legate de Causeway printr-un podeț ca în desenele animate. Golful Biscaya cuprindea vreo douăsprezece insulițe transformate într-un „ghetou" de lux.

Malko o luă pe podeț. Palm Island avea un singur bulevard care o traversa pe toată lungimea ei, denumit Palm Avenue. Opri în fata numărului 68. Un hățiș de hibiscuși și de bambuși ascundeau grădina, dar o Sevilla albă decapotabilă era parcată pe aleea principală. Nu era nici o urmă de îndoială asupra proprietarei, căci pe plăcuța de metal era scris: JACKIE. El opri mașina puțin mai departe. Ceasul Seiko indica ora unsprezece și jumătate.

După cinci minute, ușa vilei se deschise, iar în prag apăru o fată într-o rochie portocalie. Malko se dădu jos din mașină și o zări pe tânăra cu mersul legănat, care avea părul negru cu breton, pantofi albi din plastic și niște picioare lungi de culoarea cafelei cu lapte. Purta ochelari negri și mari, deci nu îi vedea fața, ci numai gura, dată cu ruj la fel de portocaliu ca și rochia. În ciuda distanței, părea enormă. Malko se ivi în momentul în care ea deschidea portiera decapotabilei. Se întoarse și țipă:

— *Hei, you,* ce s-a... ?

Fata își băgase deja mâna în geantă. În Miami, lumea era prudentă... Malko o asigură cu un zâmbet și câteva cuvinte:

— M-a trimis John Rabelais. *I wanna talk to you...*

Jackie se relaxă. Emana un soi de apatie senzuală, datorată de bună seamă faptului că era metisă. Pe degetul arătător scânteia un diamant imens de culoare roz, iar pieptul era semeț și orgolios. Așa cum spusese John Rabelais, era o târfă superbă. Se întoarse cu fața spre casă, cu un aer temător.

— Bine! Dar nu aici. Dacă mă vede matroana cu dumneavoastră, își va închipui cine știe ce...

— Atunci, unde?

Ea se gândi repede și buzele se deschiseră într-un surâs.

— Cunoașteți Key Biscaya? Este în fundul Parcului Bill Baggs State. Ne vedem acolo peste o oră.

Sevilla demară în trombă. Oare cum va reacționa Jackie, când va afla ce dorește de fapt Malko de la ea?

* * *

Malko nu văzuse în viața lui o vegetație de o asemenea frumusețe. Biscaya era insula situată cel mai în sud, în golf, fiind împărțită în mod egal între un cartier rezidențial și un superb parc național. Malko rula cu viteză mică pe aleea centrală ce tăia două magnifice hățișuri de arbori tropicali. Când ajunse în fundul parcului, vîră la dreapta și zări Sevilla albă oprită pe marginea aleii. Jackie bahameza, tolănită pe scaun, fuma privind ratonii care căutau mâncare în tomberoanele de gunoi. Când auzi mașina lui Malko, ea se întoarse. El opri în spatele mașinii ei și îi adresă un zâmbet tulburător.

— Veniți în mașina mea! E mai frumoasă.

El se urcă în Sevilla. Tânăra își puse picior peste picior, arătându-și coapsele cafenii și întrebă cu glas blând:

— Ce caută un bărbat ca dumneavoastră cu un ticălos bătrân ca John Rabelais?

— Credeam că vă place de el. Doar vă plimbă cu avionul....

Jackie își arătă dinții într-un zâmbet feroce.

— *Motherfucker* [1]. Când mă ia, îmi plătesc drumul. Cu fundul meu. Din când în când, mă duc s-o văd pe maică-mea la Nassau. Ticălosul ăsta bătrân profită de mine și i-o sug cât durează drumul... Asta se cheamă că mă plimbă?

Hotărât lucru, John Rabelais nu era deloc un gentleman. Jackie bahameza îi zâmbi și mai tare.

— Și dumneavoastră vreți să-mi oferiți o plimbare cu avionul?

— Am văzut că aveți un hidroavion, observă el.

— *Yeah!* Dar îl pilotează Ronald. În timpul războiului, a lucrat pe un portavion. Așa mi-a spus. Dar este de vârsta lui... Într-o bună zi, va cădea cu el... Sper să nu fiu cu el. La șaizeci și doi de ani, ar putea să se oprească. În fine! Ce doriți de fapt?

Malko îi scoase cu blândețe ochelarii de soare. Ochii ei căprui erau dulci și plini de viață.

— Îl caut pe Miguel Cuevas, spuse el.

Privirea lui Jackie căpătă o tentă dură, iar colțurile gurii se lăsară.

— Ca să-i băgați o cange de spart gheață în burtă, cred.

— Nu sunteți departe de adevăr, făcu Malko. John Rabelais mi-a spus că mă puteți ajuta.

— O să-i smulg oușoarele ticălosului ăluia! zise ea visătoare. Dar am o problemă. Nu știu unde este.

— De ce îi vreți răul?

Fără un cuvânt, ea ridică rochia, atătându-și slipul din dantelă albă. Pe coapsă avea o gaură, ca și cum i-ar fi fost smulsă o bucată de carne. Îi luă mâna lui Malko și o puse pe gaură.

— Asta mi-a făcut-o Miguelito acum trei ani. Încă nu eram cu Ronald Keller și trăgeam mâța de coadă. A fost o petrecere de neuitat. Dom Pérignon și atâta cocaină cât să-ți pui și în cap. Era un apartament frumos, plin cu statui de sfinți...

— De sfinți?

Și-l imagina pe Miguel Cuevas în postura de predicator.

— Nu din cei adevărați, precizează Jackie bahameza. Sunt niște prostii. Rupe gâtul găinilor și le bea sângele. Un țicnit. Într-o seară, am stat într-un pat mare cu Miguel și cu iubita lui. Ea m-a agățat promițându-mi cinci sute de dolari. Trebuie

---

1. Scârnăvia! (n.a.)

să-mi plătesc chiria. Numai că este o problemă. Miguel are o sculă mare, fabuloasă chiar, dar nu i se scoală. După o oră, aveam amigdalele cât cepele și fără nici un rezultat. Era în aceeași stare. Atunci, i-am spus politicos s-o lăsăm pe altă dată, că poate apela oricând la serviciile mele. Dacă o țineam așa toată noaptea, mi se rupeau fălcile. Chiar dacă prietena lui se ocupa frumos de mine... A înnebunit de-a binelea. A luat o pușcă și mi-a spus că îmi împrăștie creierii pe tavan dacă mă opresc.

Un raton traversă aleea și sări pe capotă. În parc nu mai era nici o altă mașină, în afară de o mașinuță utilitară închisă la culoare, oprită ceva mai încolo.

— Prietena lui i-a luat pușca, continuă Jackie. Atunci, m-a dat afară în șuturi și n-am avut timp nici măcar să-mi iau lucrurile. Semnul pe care l-ați văzut este de la vârful cizmei. Mi-a rupt femurul și am stat două luni în spital. Nu mi-a trimis nici măcar o floare. Atunci l-am cunoscut pe pisoiașul meu și sunt în al nouălea cer. Nu mai am nevoie de porcul ăla de John Rabelais ca să mă duc în vizită la mama. Curvarul ăla de Miguel este un tip extraordinar de periculos. Este un ucigaș.

— Știu, a încercat deja să mă omoare. Unde este acest apartament?

— S-a mutat de mult de acolo, zise Jackie zâmbindu-i. Faceți afaceri cu el? Știu că vinde valize întregi cu cocaină.

— Nu chiar, spuse Malko evaziv. Prin urmare, nu mă puteți ajuta?

Ea trase un fum din țigară, măsurându-l cu coada ochiului.

— Nenorocirea e că nu vă cunosc, spuse ea. Nu știu dacă pot să am încredere în dumneavoastră.

— Puteți, zise Malko.

Ea puse picior peste picior, dezvăluind cu generozitate o porțiune din pântece. Ratonul sări de pe capotă și fugi. Jackie bahameza se hotărî pe loc.

— La naiba! Nu întâlnesc în fiecare zi un tip care vrea să-i facă felul lui Miguel Cuevas! Fata cu care am stat în același pat în seara aceea, este cu Miguel de multă vreme. Când nu are vreo paradă de modă, o face pe gazda primitoare și îi agață tipele cu care îl împarte.

— Unde pot să-l găsesc?

— Lucrează la *Mutiny Club*, în Coconut Grove.

— Cum o cheamă?

— Margarita Gomez. Este dominicană. Este îndrăgostită până peste cap de Miguel și nu îl va trăda. Dar știe unde stă...

— Excelent! spuse Malko.

— Dar să nu cumva să pomeniți numele meu, îl imploră Jackie. Altfel, mă omoară.

— Jur.

— Ascultați-mă, spuse ea, dacă vreți să luați legătura cu mine, sunați-mă dimineața, între zece și unsprezece. Cereți-o pe Lupe. Voi spune că este greșeală și vă voi suna eu. Unde stați?

— La *Fontainebleau*, camera 1542. Mă cheamă Malko.

Ea notă numărul pe o bucată de hârtie și i-o dădu.

— Bine! Trebuie s-o întind.

Ea se aplecă și îi întinse buzele, cu mâna pusă pe sex.

— Dacă îmi aduceți ouăle ticălosului de Miguel Cuevas, vă voi oferi cea mai frumoasă felație din viața dumneavoastră, îi șopti ea la ureche.

* * *

Malko acceleră pe Rickenbacker Causeway. Mașina din parc era în spatele lui. Evident că era un singur drum care ajungea la Miami. Trecu pe la ghișeul de plată și vira la stânga pe South Miami Avenue, rulând către sud. Scăpă foarte repede de urmăritor. Poate că nici nu fusese...

Merse până la Silver Bluf, de-a lungul coastei. La trei mile mai încolo, un panou anunța *City of Coconut Grove*.

Un trecător îi atătă unde se află *Mutiny Club*. Era o clădire din lemn situată chiar în port. Malko coborî din Toyota și intră în clubul-restaurant. Avea o arhitectură futuristă, cu o superbă machetă a unei corăbii în hol, iar o însoțitoare vaporoasă veni spre el cu un zâmbet comercial pe buze și cu un chip încântător.

— Ați venit să luați masa de prânz?

— Nu, mă duc direct la bar.

— Pe aici.

Barul era decorat ca un pachebot. De jur-împrejur erau fotolii adânci din piele în care stăteau grupulețe gălăgioase. Malko comandă un *daiquiri*. Cu siguranță că era un local la modă. Pe ferestrele largi se vedeau vapoarele ancorate în port, iar cocotierii înalți se legănau în bătaia vântului. Se străduia să ghicească care dintre ele era Margarita Gomez.

Majoritatea fetelor erau brunete și încântătoare, îmbrăcate în rochii lungi mulate și foarte decoltate, despicate până sus, însă cu o ținută rezervată. Ele îndemnau clienții fără rușine să consume, ridicând paharele pe jumătate goale și amestecându-se în discuții... Când comandă cel de-al doilea *daiquiri*, Malko se aplecă spre barman:

— Margarita a sosit?

Acesta se uită în jur.

— Nu... Nu cred. Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Nu, nu. Cred că este superbă...

— Sigur. Nu aveți cum să n-o recunoașteți. Are o rochie roșie ca sângele...

Restaurantul se umplea pentru masa de prânz. Malko mai așteptă încă o jumătate de oră. Se pregătea să plece, când o siluetă îl atinse ușor. Zări cu coada ochiului o pată roșie și întoarse capul. Exact la timp ca să vadă un spate zvelt și un mijloc cambrat cu fese superbe. Părul îi mângâia spatele în timp ce mergea. Avea să o cunoască pe Margarita Gomez.

Fata se întoarse. Ar fi putut să rivalizeze cu orice stea mai mică de cinema. Avea o față ascuțită, o gură cărnoasă, niște pometi înalți, doi ochi mari și migdalați, semn că avea și ceva sânge indian în vene. Când trecu iarăși pe lângă Malko, îi zâmbi automat. Inima începu să-i bată mai repede, însă ea îi surâse la fel și altui client. Se întreba ce căuta o fată ca ea la *Mutiny Club*. La încheietura mâinii stângi strălucea o brățară cu diamante și rubine, pe care nu și-o cumpărase în mod sigur din bacșișuri. Mai bău puțin *daiquiri*. Oare Jackie bahameza îi spusese adevărul? Înainta pe un teren minat. Dacă Margarita avea legături strânse cu Miguel Cuevas, nu avea nici un rost s-o atace direct... Cubanezul se aștepta la un atac și probabil că era de două ori mai vigilent. Plăti băuturile și plecă,

simțindu-și capul greu. În clipa în care deschidea ușa, auzi o voce de femeie:

— *Sir!*

Se întoarse și o văzu pe Margarita Gomez zâmbindu-i.

— Ați cerut o masă?

— Nu, spuse Malko, am venit doar să beau ceva.

— Ah da! Am crezut că e o greșeală. *Come again.*

Mai era și o bună profesionistă pe deasupra. Afară, primii stropi de ploaie ai celei de-a treia furtuni din acea zi începeau să cadă peste căldura umedă. Se îndreptă spre Homicide Squad. Avea chef să vorbească despre Margarita Gomez cu căpitanul Diaz.

* * *

— Nu am auzit niciodată de această Margarita Gomez, zise Raúl Diaz, dar Miami e plin de fete ca ea. Voi încerca să mă informez. Este exact genul de femeie care îi place lui Miguel Cuevas. Vreți s-o pun sub supraveghere?

— Încă nu, zise Malko. Mai întâi o să dau târcoale pe lângă casa ei. Dacă află că este urmărită, s-a terminat. Poate că mai avem puțin răgaz.

— Ar fi ceva să vă ducă la Miguel Cuevas, observă polițistul. În orașul ăsta se poate orice. În cazul ăsta, veți sta numai lângă telefon.

— Dar pe Jackie bahameza?

Fața colonelului Diaz se lumină.

— Oh, pe ea o cunosc! O târfuliță bună care și-a făcut veacul la cazinoul din Newport din Bahamas. După aceea, s-a mutat aici în timpul sezonului. Cu ea nu sunt probleme. Și ea îl excită pe un tip ca Miguel Cuevas. Se trage din evreii new-yorkezi pripășiți aici de câteva generații...

— Sper că nu mi-a turnat gogoși, oftă Malko. Dacă mâine dimineață nu sunt la hotel, să vă interesați ce mi s-a întâmplat.

— O.K.! zise căpitanul Diaz cu un zâmbet larg, o să ne uităm la tot ce putește în Golful Biscaya.

Trase un sertar și scoase un pistol automat de calibrul patruzeci și cinci cu două încărcătoare.

— Luați-l. L-am găsit în camera lui Pablo. Este ușor de folosit.

Ca să nu-l jignească, Malko se abținu să-i spună că avea deja pistolul lui extraplat. Dar bunăvoința nu trebuia descurajată...

— John Rabelais a refuzat să-l eliberăm pe cauțiune, continuă polițistul. Se simte mai în siguranță după gratii.

Malko stătea ca pe ghimpi. Oare unde ajunsese operațiunea Swordfish? Dacă îl găsea pe Cuevas după ce își aranja afacerea cu castriștii, Direcția Operațiuni din cadrul CIA va fi extrem de afectată... Acum totul depindea de apetisanta Margarita Gomez. Ar da orice să se însereze mai repede. Ieși, simțind pistolul atârnând greu la centură.

Capitolul IX

Miguel Cuevas înșurubă amortizorul pistolului Beretta de calibrul 28, înfundă capătul în urechea lui Jackie bahameza și apăsă pe trăgaci.

Se auzi o pocnitură înfundată de mocheta albă foarte groasă. Jackie deschise gura și slobozi un geamăt înăbușit, se încovoie, apoi se destinse brusc, zguduită de câteva mișcări reflexe. Sângele îi țâșni pe nas și pe gură murdărind cearceaful din satin de culoarea sidefului.

Glonțul pătrunzându-i direct în creier, aproape că încetă imediat să mai respire. Asasinul rămase nemișcat în întuneric, pândind ușa de la camera de alături. În afară de zumzetul ușor al climatizorului, se auzeau doar rarele mașini care mergeau pe General Douglas MacArthur Causeway. Miguel Cuevas mai așteptă câteva secunde, ridică puțin capul victimei ca să se asigure că într-adevăr murise și ieși din încăpere. Când ajunse în antreu, deșurubă amortizorul și îl puse în buzunar. În loc să iasă pe fereastra din bucătărie din care Faustino decupase cu abilitate o bucățică, amintindu-și de trecutul lui de hoț, cubanezul ieși pe ușă, apoi o închise cu grijă.

Faustino aștepta la douăzeci de metri mai încolo, la volanul unui Fleetwood lung, de culoare gri deschis, cu o cămașă care crăpa pe burdihanul lui. Miguel Cuevas se lăsă greoi pe scaunul de lângă el și zise cu un zâmbet larg:

— Ticăloasa aia a primit un glonț direct în căpățână.

Cubanezul burtos îi aruncă o privire plină de admirație, dar și de spaimă totodată. Trebuia să fii Miguel Cuevas ca să ai

tupeul și îndrăzneala să intri într-o casă din inima cartierului rezidențial din Miami ca să te răzbuni pe cineva.

— Și dacă s-a trezit și celălalt? întrebă Faustino în timp ce demara.

— Tu ce crezi? făcu Miguel cu ironie în glas.

În momentul în care Cadillac-ul se angaja pe podețul ce ducea la Causeway, o mașină de poliție de patrulă intra pe el, dar venind din sens invers. Faustino simți cum i se duce tot sângele în picioare și porni drept înainte. Virară la dreapta, iar cubanezul acceleră imediat. Mașina de poliție dispăru în Palm Island. Miguel Cuevas nu se clintise din loc. Faustino se relaxă numai atunci când ajunseră în Miami. Această expediție nebunească, hotărâtă, în clipa în care Miguel descoperise faptele, punându-și adversarul sub urmărire, adică întâlnirea dintre cei doi, îl îngrozise chiar de la început. Din păcate, nu se putea discuta cu un om ca Miguel Cuevas... Acesta, vesel nevoie mare, se juca cu pistolul cu care o omorâse pe Jackie bahameza.

— Mi-e foame, zise el. Hai să mergem la *Carretera*.

Faustino avu senzația că înghite un cub de gheață.

— Miguelito, gemu el, nu este prudent.

Miguel Cuevas luă foc într-o clipită. Apucă sceptrul înfășurat în hârtia strălucitoare cu toate culorile curcubeului de care nu se despărțea niciodată și îl flutură pe sub nasul lui Faustino.

— Nu poate să mi se întâmple nimic! Cu asta, posed cele șapte puteri ale zeului Shango! Vorbesc cu morții și știu ce îmi pregătesc dușmanii.

Starea lui de spirit se schimbase în câteva secunde. Faustino tăcu. Îl obseda un gând. Făcuse bine că o redusese la tăcere pe bahameză. Numai că nu știau ce îi spusese bărbatului care îl căuta pe Miguel Cuevas. Bineînțeles că ea nu știa unde locuiește cubanezul, iar asta era cel mai important. Pentru prima oară de mulți ani, cubanezul cel burtos nu prea se simțea în apele lui. Întotdeauna avusese o încredere imensă în talentele lui și în norocul lui Miguel Cuevas. Cunoștea bine carențele agenților federale americane, chiar și ale agenților din DEA. Cu toate astea, avea impresia că acum avea de-a

face cu altceva mai nou și mult mai periculos. Era la fel de îngrijorat când opri mașina în fața restaurantului *La Carretera*.

— Du-te să vezi ce se întâmplă, spuse Miguel Cuevas. Te aștept aici.

Era totuși prudent.

* * *

Ronald Keller nu mai putea de sete. Se ridică și străbătu camera lui Jackie în picioarele goale. Avea oroare să doarmă cu cineva. Brusc, liniștea stranie îi dădu de bănuit. Se opri locului. „Oare putoarea asta profitase și plecase peste noapte?" Se apropie de pat și ghici silueta fetei care dormea. Liniștit, se duse la bucătărie, dar mirosul fad îl izbi în nas. Intrigat, aprinse lampa de pe noptieră. Fu de-ajuns să se uite o singură dată. Pata de sânge se întinsese în jurul capului fetei. O atinse pe umăr. Corpul era încă destul de călduț. Așadar, nu murise de mai mult de o oră. Începu să-i bată inima. Se duse la bar, luă o sticlă de *J and B*, își turnă o porție zdravăna simplu fără apă, pe care îl bău dintr-o răsuflare. Apoi rămase pe loc ascultând bătăile inimii și așteptând ca alcoolul să-și facă efectul. Ronald Keller avusese o viață grea și agitată, prin urmare, moartea nu îl speria. Însă îl obseda o întrebare: cine o omorâse și de ce?

În fond, știa puține lucruri despre amanta lui. Erau împreună de doi ani, iar ea nu-i povestise nimic despre trecutul ei. Cu el, era blândă, plăcută și mereu prezentă. De ce această execuție atât de brutală? Un gând îl făcu să i se pună un nod în gât. Cel care îi omorâse prietena, putea foarte bine să-l împuște și pe el. Se duse în camera lui, luă un PPK [1] și făcu ocolul casei. Își dădu seama cum intrase asasinul în casă, după geamul decupat.

Puse mâna pe telefon ca să cheme poliția, dar se opri. Nu-i plăceau deloc aceste treburi. Se duse în camerea lui și începu să se îmbrace. În douăzeci de minute, își făcuse valiza. Deschise ușa ce dădea în grădină, înfipse cu o piuneză în

1. *Pistol automat (n.a.)*

barieră un bilețel pentru menajera care venea dimineața să facă curățenie și se duse la hidroavion. Un motoraș comanda troliul care permitea alunecarea ușoară spre canal. Îl porni, iar aparatul de zbor începu să coboare încetișor. Când ajunse pe apă, Ronald Keller sări pe un flotor, se urcă în carlingă și porni motorul. Până să anunțe lista pasagerilor, luă poziția pentru decolare, avertiză turnul de control din Miami și porni.

Micul hidroavion se ridică deasupra localității și se îndreptă spre est. Ronald Keller se gândi ce avea de făcut când va ajunge la Freeport în Bahamas. Asta nu va schimba nimic pentru Jackie. O lăsa singură câteva zile. Dar avea o veșnicie în față. Luminile din Miami se pierdeau treptat în urma lui. Se așeză mai bine în scaun și mări viteza.

* * *

Miguel Cuevas ridică pistolul Beretta spre tavanul biroului și trase într-o muscă. O rată, firește, dar goli tot încărcătorul. Enervat, aruncă arma pe canapea. Pereții biroului erau plini de găuri făcute de gloanțe. Când se gândea, îi plăcea să tragă în perete.

Răsuci fotoliul și examină cele cinci ecrane legate la camerele de luat vederi care supravegheau intrările. Proiectoarele de patru sute de wați, fixate pe niște stâlpi de opt metri înălțime luminau toată grădina ca ziua. Unul din cei șase dobermani lăsați liberi în fiecare seară trecu prin câmpul lui vizual. Chiar și lui îi era frică să se apropie de ei. Erau niște fiare. Masa decursese bine și băuse o sticlă și jumătate din vinul preferat. Se întoarse spre un panou din lemn de teck de deasupra biroului pe care era o plăcuță din cupru: *Cocaine Cowboy's Heavy Equipment.*

Acolo erau două M 16, un AR 15, o carabină și un Ingram. Avea cu ce să reziste și unui asediu. Arăta arsenalul tuturor prietenilor sau oamenilor pe care voia să-i impresioneze. Brusc strigă în interfon:

— Faustino!

Simțea nevoia să vorbească. Cubanezul cel burtos veni cu ochii roșii de oboseală, cu o pulpă de pui în mână. Nu se opri din mâncat. Cartușele goale răpândite peste tot nu îl tulburară deloc. Miguel Cuevas îl luă din scurt:

— Peste unsprezece zile vom fi bogați, Faustino.

Cubanezul cel gras puse jos Beretta și se așeză.

— Am putea fi cu două zile mai devreme, Miguelito. Vaporul va sosi miercuri...

Ca să-l convingă, Faustino lăsă copanul din mână, se ridică, se duse lângă perete și arătă un punctuleț pe harta Caraibelor. Erau trei insulițe situate în nordul Cubei, Anguila Cays, ca niște gămălii de ac punctate pe hartă, situate la douăzeci și cinci de mile de coastele cubaneze, ce aparțineau de Bahamas, dar care nu le mai dădea nici o atenție.

— Iată, zise Miguel Cuevas, Cay Sal. *Margot* va ajunge aici în noaptea dinspre miercuri spre joi. Le-am dat oamenilor din DGI frecvențele radio ca să poată urmări chiar la intrarea în Canalul Nicolas. Șalupele prietenilor noștri îl vor aștepta acolo. Imediat ce descărcă marfa, îi vor trimite un mesaj prin radio tipului din Miami. Te vei întâlni cu el și vei lua banii...

Ochii lui Miguel Cuevas străluceau. Luă mașinal puțină cocaină dintr-o tabacheră și inspiră puțin praf.

— Voi fi omul cel mai bogat din South Miami, spuse el împăunându-se.

Faustino se întoarse cu un aer nefericit.

— De ce să așteptăm două zile, Miguelito?

— Uite-așa, zise cubanezul mirat.

— Este un risc inutil, insistă Faustino.

— L-am consultat pe Shango, zise tranșant Miguel Cuevas, este ziua cea mai norocoasă și nu o să mă răzgândesc.

Faustino închise ochii. Îl apucase amețeala. Cinci milioane de dolari. Lucra de luni de zile la această afacere. Iar pentru o treabă atât de importantă, Miguel Cuevas se lăsa în totalitate în seama sfântului pe care îl venera. Tot el calculase ziua întâlnirii, cu ajutorul găinilor sacrificate... Miguel, care în realitate era foarte dur, în fața lui se purta ca un copil fricos. Casa era plină cu statuile lui Shango și cu amulete destinate să-l apere de toate relele.

Era prima oară când organiza o lovitură atât de importantă împreună cu DGI-ul cubanez. Serviciile speciale cubaneze îi vor proteja vaporul chiar de la plecarea din Columbia și vor asigura transferul. Pentru asta, cereau zece la sută din profit și folosirea vaporului lui Miguel Cuevas ca să transporte două sute de tone de arme în Nicaragua, cu destinația finală în Labrador. Iar cubanezii nu vor fi acuzați că îi aprovizionează în mod deschis pe salvadorieni. În plus, toate M 16 erau arme recuperate din Vietnam și reexpediate în Cuba. În cazul unei interceptări, ceea ce era imposibil, acest lucru ar crea confuzii. Văzând privirea lui Faustino fixată asupra lui, Miguel Cuevas îl întrebă îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat?

— Cu tot ce se întâmplă în jur, ar fi mai bine să grăbim operațiunea.

— Niciodată! strigă cubanezul. Niciodată!

Faustino își luă inima în dinți și spuse:

— Miguelito, începu el cu glas aproape tandru, nu vezi că ticăloșii ăștia sunt pe urmele tale? Aici, la San Juan, ce vor găsi ei astăzi, mâine?

Miguel Cuevas luă sceptrul și îl agită pe sub nasul complicelui său.

— Nimic! Nu vor găsi nimic! Ai văzut ce a pățit nenorocitul ăla de Johnny Trump? Și Jackie? Ia spune-mi, tu mă vei trăda? Chiar tu?

Înspăimântat de această reacție violentă, Faustino bătu în retragere. Când lua cocaină, Miguel devenea nebun.

— Bine, bine, zise el. Ne ducem, dar trebuie să fim foarte atenți. Știi bine că nu te las eu la greu.

Oricum nu avea de ales... Miguel îi aruncă o privire de dement.

— Vino să ne rugăm.

Faustino îl urmă tăcând mâlc. Se duseră în grădină. Din fericire, nu ploua și era cald. La câțiva metri de casă, se înălța un soi de altar cu două statui din lemn înalte de doi metri: erau zeii adorați de Miguel Cuevas: Shango, zeul războiului, și Elegua, protectorul escrocilor. Le cumpărase cu bani grei, după ce fuseseră binecuvântate de „sfântul" lui, bărbatul care îl inițiase și îl convinsese în final că devenise un *babalawo*, adică

un mare preot al acestei credințe. Ceea ce îl făcea să creadă că era înzestrat cu puteri neobișnuite.

Alături se găsea un țarc cu animale de toate felurile. Un cal, câțiva țapi, porci, iepuri și găini. Intră în țarc și prinse o găină neagră ca s-o pună la altar într-o mască de piatră, între cele două statui.

Faustino, care cunoștea ritualul, aprindea deja lumânările mari din ceară neagră. În acest timp, Miguel Cuevas ținea pasărea de gât cu amândouă mâinile și se ruga. După câteva minute, luă găina, o ridică spre cer pentru o ultimă incantație, apoi o apropie de față, își înfipse dinții în gâtul ei și mușcă.

Faustino întoarse capul în altă parte. Se săturase până peste cap de asemenea ceremonii care îi făceau rău. Biata pasăre câteodată cotcodăcea în timp ce Miguel Cuevas se chinuia să-i rupă gâtul cu dinții.

Până la urmă reuși, iar capul găinii căzu pe sol, în timp ce corpul se agita în spasmele morții. Cubanezul ridică spre cer găina decapitată, deschise gura și bău sângele care se scurgea din gât. Când intrase cu fața plină de sânge spre Faustino, acesta crezu că se află în fața unui drac împielițat.

— Te-ai liniștit acum? îl întrebă Cuevas. Am făcut ce trebuia. Shango mi-a vorbit.

Faustino bâigui ceva și se duse în grabă în bucătărie. În timp ce își turna o porție zdravănă de rom alb, Miguel Cuevas înșeuă calul, îl scoase din țarc și începu să se plimbe prin grădină. Nu prea avea somn și își petrecea majoritatea nopților învârtindu-se prin cameră, adormind abia în zori.

Lângă biroul lui își amenajase o cameră cu mobilă veche spaniolă din secolul al XV-lea, o masă de operații pentru sacrificări și o statuie a Sfintei Barbara. Parcă era în plină epocă a Inchiziției. Faustino se hotărî să meargă la culcare, după ce se mai liniștise puțin. Când ieși din bucătărie, se împiedică de un hârdău și fu cât pe ce să cadă. Alte fantezii de ale lui Miguel Cuevas. În hârdău se afla un telefon pus pe un amestec de nisip cu sânge de țap, presărat cu diferite amulete, cu broaște râioase uscate și cu căpățâni de găină. După părerea duhovnicului lui Cuevas, un telefon „protejat" în acest mod nu mai putea fi ascultat...

Faustino nu era ferm convins de acest lucru, de aceea folosea cabinele telefonice. Cubanezul cel gras aruncă o privire pe monitoarele de control. Totul era liniștit. Casa era situată într-un cartier rezidențial în care vecinii nu-și făceau griji unii în privința celorlalți. Toți își vedeau de treburile lor. Era în apropiere de Expressway 826, ce străbătea Miami de la nord la sud, care putea fi un drum extrem de prețios în cazul unei fugi în mare grabă.

* * *

Pentru a mia oară, Malko formă numărul lui Jackie, bahameza. Nu răspundea. Nedumerit, se hotărî să se ducă în Palm Island. Dar până străbătu tot Miami ca să ajungă pe General MacArthur Causeway, murea de nerăbdare. Când aruncă o privire în partea cealaltă a canalului, văzu imediat că hidroavionul lipsea. Acest lucru explica liniștea din casă. Se întoarse dezamăgit la Homicide Squad. La sediul DEA avea loc o ședință, iar căpitanul Diaz își propusese să-l aducă și pe el. Dar de ce nu îl anunțase Jackie că pleacă?

* * *

Ricochet Rabbit își arătă dinții de iepure într-un zâmbet plin de încântare când îl văzu pe Malko.

— Este ciudat că de douăzeci și patru de ore n-am mai găsit nici un cadavru plutind pe canale...

Un bărbat îmbrăcat cu multă grijă stătea lângă responsabilul local al DEA. Era John Fox. Malko fu surprins. Se întâlnise de multe ori cu el la Langley. Era însărcinatul acestei misiuni al directorului general, un prieten personal al vicepreședintelui Bush, fostul șef al Companiei.

Era prezentă și Gail Hunter, îmbrăcată în civil, cu un taior așezat care, pe ea, arăta provocator. Mai era și căpitanul Raúl Diaz. Nici unul dintre ei nu era prea vesel. Brent Hammock, șeful DEA, luă cuvântul:

— Vă așteptam. Domnul Fox a sosit în dimineața asta de la Washington ca să pună la punct operațiunea Swordfish. Dar după cum știți, treburile nu merg chiar atât de bine.

— Eu mă angajez să-l găsesc, zise Malko, însă, dacă DEA nu a reușit ani de zile, acest lucru dovedește că nu este ușor. Faptul că Miguel Cuevas a încercat să mă elimine înseamnă că sunt pe drumul cel bun.

— Timpul ne presează, observă John Fox. După informațiile noastre, încărcătura de arme trebuie să ajungă în Nicaragua peste cincisprezece zile. Ori, noi nu știm nimic despre operațiune.

— Margarita Gomez, gazda de la *Muntiny Club*, care este amanta lui Miguel Cuevas, ar trebui să ne ducă direct la el, repetă Malko, dar acest lucru poate să ne ia ceva timp. Dacă folosim ancheta clasică, pe lângă angajații ei sau pe lângă colegi, s-ar putea să se sperie și să rupă pentru un timp legătura cu Cuevas. Așadar, trebuie să mergem în vârful picioarelor. Chiar și filajul neîntrerupt poate deveni periculos. Încă nu am aflat unde locuiește.

Căpitanul Diaz interveni.

— Poate că ar trebui s-o revedeți pe informatoarea dumneavoastră Jackie, bahameza și s-o grăbiți mai mult.

— Este o idee, recunoscu Malko, numai că lipsește de acasă.

Îi relată despre dispariția hidroavionului. Din fericire, își notase numărul de înmatriculare când venise prima dată în Palm Island.

— Vom încerca s-o găsim, zise Diaz. Că veni vorba, sunt obligat să-i dau drumul lui John Rabelais. Procurorul a refuzat să-l inculpeze. Încă un eșec.

Ricochet Rabbit scoase un șir de cuvinte încâlcite, de unde reieșea că era gata să-și împrumute „logodnica" lui Malko ca să dea o raită pe la *Mutiny Club*, până se ivea ceva mai bun. Toată lumea căzu de acord. Malko avu impresia că Gail Hunter ar fi vrut să fie ea aleasa. Șeful DEA luă numărul hidroavionului, iar Malko plecă în compania căpitanului Diaz.

— Mă tot mănâncă un gând, zise acesta din urmă. Dar nu vă voi spune nimic decât după ce punem totul la punct.

Intrară pe Freeway 286 ce mergea de-a lungul aeroportului din Miami. Timpul îi presa îngrozitor. Tocmai traversau Miami River, când auziră pârâituri în aparatul de radio din mașină. Erau cei de la sediul DEA. Secretara lui Brent Hammock anunță:

— Hidroavionul lui Ronald Keller a decolat azi-dimineață la ora patru fără douăzeci și cinci, cu destinația Freeport, Bahamas. I-a spus turnului de control că era singur la bord.

Căpitanul Diaz zâmbi cu toată gura.

— Vă puteți vizita „logodnica", spuse el.

După cinci minute, Malko formă numărul lui Jackie, bahameza din biroul polițistului. Dar soneria se auzea în gol. Căpitanul Diaz se uita la el îngrijorat. În fine, privirile lor se întâlniră.

— Cred că o să mergem până acolo, spuse polițistul.

Luă din sertar Coltul 45 și îl strecură la centură.

* * *

Sevilla albă înmatriculată *Jackie* era în garaj. Căpitanul Diaz și Malko intrară în grădină. Văzură biletul prins cu o piuneză în ușă. *Suntem plecați, nu mai veniți la curățenie.* Înconjurând casa, căpitanul Diaz se opri în fața geamului decupat de la bucătărie. Fluieră.

În acel moment, în spatele mașinii lui, opri una de poliție. Din ea coborî un agent în uniformă care îi întrebă ce se întâmplă. Căpitanul Diaz îi arătă insigna și spărtura din geam.

— Aici a fost o spargere, zise acesta. Puteți să verificați dacă cineva a observat ceva neobișnuit în ultimele douăzeci și patru de ore?

Polițistul se duse în goană la mașină. Diaz băgă mâna prin spărtură și ridică fereastra. După câteva clipe, intrară amândoi în bucătărie. Totul părea la locul lui și era ordine. Diaz luă totuși pistolul în mână. Străbătură holul, zăriră o ușă întredeschisă și o împinseră. Imediat un miros dulce-acrișor le înțepă nările. Malko găsi întrerupătorul.

Pata întunecată din jurul capului lui Jackie, bahameza, semăna cu o aureolă. Căpitanul Diaz se aplecă peste cadavru.

— Un glonț în ureche, spuse el

— Ca și fata din San Juan, observă Malko.

Se priviră. Existau puține dubii în privința vinovatului.

— Aș dori tare mult să vorbesc cu Ronald Keller, spuse polițistul. Este ciudat că a plecat astă-noapte. Fata a fost ucisă de curând. Voi anunța poliția din Freeport. Sper să coopereze cu noi.

Malko nu-și putea desprinde privirea de la figura împietrită a metisei. Ce îngrozitor! Miguel Cuevas era o fiară sălbatică, de o incredibilă îndrăzneală. Venise să le împuște informatoarea chiar sub nasul lor. Malko ardea de nerăbdare să afle ce se petrecuse cu adevărat.

De data asta ieșiră pe ușă. După răcoarea dată de climatizor, zăpușeala îi izbise direct în față, ca o pătură fierbinte și umedă. Celălalt polițist coborî din mașină neliniștit.

— Căpitane, una dintre patrulele noastre a zărit noaptea trecută o mașină care ieșea de aici. Pe la unu și jumătate dimineața. (Citi de pe o bucățică de hârtie). Un Cadillac Fleetwood gri-deschis, cu numărul RRL 992.

— *Holy shit!* înjură căpitanul Diaz, găsește-mi numaidecât proprietarul mașinii.

Malko simți cum i se umflă pieptul de bucurie. Pe harta cenușie era adresa proprietarului. De data asta, s-ar putea să pună mâna pe Miguel Cuevas.

Capitolul X

Radioul pârâia încetișor în mașina de patrulă a poliției. Căpitanul Diaz fuma cu nervozitate un trabuc infect. În fine, se auzi o voce care anunță:

— Vehiculul RRL 992 este al lui Miguel Velasquez, domiciliat în 7260 South West 134 Terrace.

— Am plecat, anunță Diaz în timp ce ocolea mașina.

Conectă sirena, puse în funcțiune girofarul și porni ca din pușcă. În timp ce conducea, dădea ordine prin radio. Adresa indicată se găsea în vestul orașului Miami, mult după Miami Airport. Le trebuiră douăzeci și cinci de minute. Malko ardea de nerăbdare. Se rătăciră, se întoarseră și ajunseră în sfârșit pe un drum unde erau puține construcții: South West Terrace. Malko verifică numerele: 7184, 7210, 7246... Un teren viran, apoi 7288...

Se întoarseră și verificară din nou. La numărul 7260 era un teren viran. Veniră trei mașini în același timp, două ale DEA și una aparținând de Homicide Squad. Mai verificară încă o dată numărul prin radio, dar în zadar.

— Spurcăciunea! mârâi căpitanul Diaz. Ne-a dus încă o dată de nas.

Se întoarseră în tăcere. Nu scoaseră nici un cuvânt până în parcarea poliției. Atunci Diaz spuse:

— Cred că în seara asta ar trebui să vă duceți cu Ingrid la *Mutiny Club*. Am cerut să fie ascultat telefonul lui John Rabelais. Mâine dimineață, vom face bilanțul.

* * *

Rochia roșie a Margaritei Gomez atrăgea privirile în mod irezistibil. Primul bărbat care intra în *Mutiny Club*, se repezea

direct la ea, nebăgându-le în seamă pe celelalte animatoare. Așa că se fâțâia tot timpul peste tot. Ingrid o urmărea cu privirea, invidioasă la culme. Oftă:

— Mi-ar plăcea să fiu înaltă ca ea!

Cu un metru cincizeci al ei, părea mai degrabă îndesată, iar strălucirea ochilor negri ascundea multe secrete. Au fost conduși lângă un șemineu fals, cu fața către port. Malko întrebă ce serveau în seara asta. Miguel Cuevas nu era chiar nebun. Chiar dacă era topit după animatoare, nu îndrăznea să vină aici. Doar nu era în Little Havana.

Seara se lungea după o masă fără surprize. Bine că acest local se închidea devreme. Încă nu era miezul nopții, dar salonul se golise aproape în întregime. Animatoarele discutau lângă casă. Malko o văzu pe Margarita ducându-se la vestiare. Se grăbi să plătească și se duseră la mașină. Parcurseră douăzeci de metri, apoi se opri sub un imens smochin indian. Era doar un drum care ajungea în South Bay Shore Drive. O lăsă pe Ingrid în mașină, se întoarse și intră în parchingul angajaților din spatele restaurantului. Nu așteptă prea mult, că o și văzu pe Margarita Gomez, îmbrăcată în jeanși, urcându-se într-un Fairmont galben.

Malko alergă la mașină. Fairmont-ul îi depășì, apoi o luă la stânga pe South Bay Shore Drive. El urmări mașina la o distanță apreciabilă. După ce parcurseră o milă, ajunseră la Coral Gables. Margarita viră la dreapta și opri în fața unei clădiri cu douăzeci de etaje. Malko zări o plăcuță din cupru pe care scria: Viscaya North Condominium

După ce intră, el se duse să verifice cutiile de scrisori. Margarita Gomez locuia la 9-F. Malko se hotărî să verifice numele celorlalți locatari ai imobilului și se duse la mașină. Ingrid părea amețită de atâtea pahare cu *daiquiri*, care constituiau porția ei obișnuită.

— O să mai așteptăm puțin, îi propuse el

Ea ațipi ghemuită pe scaun. Și lui Malko îi era greu să-și țină ochii deschiși. Spera în sinea lui ca Margarita Gomez să iasă din nou... Ingrid se agită în somn, iar capul îi aterizâ în poală. Nu se mișcă să nu o trezească. Brusc, smți mâna tinerei columbiene prinzându-i coapsa lui Malko.

Capul se deplasă și îl apăsa pe burtă. Această poziție neobișnuită sfârși prin a-l atâța. Ingrid poseda probabil un mare

radar personal sau avea somnul ușor, căci degetele îl apucară brusc strângându-l prin țesătura subțire.

El rămase nemișcat cu ochii la fereastra Margaritei Gomez. Începu să-l maseze încetișor și se gândi că Ingrid ori se trezise, ori era somnabulă. Zgomotul fermoarului tras foarte încet în jos tulbură liniștea. Ingrid mișcă ușurel capul ca să-l apuce pe Malko cu gura. Rămase aproape nemișcată, mulțumindu-se să se joace cu limba în jurul lui, să-l strângă cu abilitate, până când explodă cu un frison de plăcere. După aceea, ea se ridică zâmbindu-i puțin forțat.

— Asta îl va învăța minte pe Eddie să nu mai strige în gura mare că sunt o târfă și că nu mă gândesc decât la regulat, zise ea cu șiretenie.

Malko își spuse că Margarita Gomez nu va mai ieși din casă. Cel puțin știa unde locuiește și descoperise farmecul ascuns al columbienei.

* * *

În camera de la *Fontainebleau* sună telefonul. Malko ieși de sub duș.

— Domnul Linge?

Vocea era sacadată și îngrozită. Îl recunoscu pe John Rabelais.

— Sunt eu, Malko.

— Sunt în fața casei! strigă pilotul în receptor. Au venit să mă împuște. Nu trebuia să-mi dați drumul!

Malko simți un val de adrenalină invadându-i arterele.

— Baricadați-vă în casă până sosim!

— Ba nu! Îmi vor ucide toată familia! Ticălosule! Numai din cauza ta!

Îi trânti telefonul. Malko formă la repezeală numărul căpitanului Diaz. Polițistul țipă furios:

— I-am spus șerifului din Key Largo să-l pună sub pază! Îl anunț imediat.

— Mergem și noi! Luați-o pe Autostrada 197, apoi pe 27, iar după aceea pe 95 spre sud. Un polițist pe motocicletă din Dade County vă va aștepta la intrarea pe Autostrada 836. Spuneți-mi ce număr are mașina.

— Nu aveți elicopter?

— Nu avem destul timp.

Malko se îmbrăcă într-o secundă și se năpusti în garaj. Fierbea de furie. După douăzeci de minute, rulau în mare viteză pe US1, făcându-și drum cu sirena. O aversă bruscă de ploaie nu îi împiedică să meargă cu viteză.

Oamenii căpitanului Diaz erau undeva departe în fața lor, fiindcă plecaseră primii. Drumul mergea printre două terenuri mlăștinoase. Căldura era toropitoare. După ce parcurseră treizeci de kilometri, zăriră girofarurile care clipeau în mijlocul soselei și câteva mașini de poliție. Recunoscu Buick-ul roșu închiriat de Ricochet Rabbit. Coborî și se îndreptă spre grupul de polițiști unde se afla și căpitanul Diaz care privea un Mercedes albastru din care se vedea numai partea de sus, restul fiind afundat în mlaștină.

— John Rabelais este înăuntru! îl anunță Diaz. Când șeriful din Key Largo a ajuns la el, plecase deja.

— Dar Miguel Cuevas?

— Nici urmă de el. Cred că s-a întors și a luat-o pe podul cu plată, apoi spre est.

Geamurile Mercedesului erau ciuruite de gloanțe. Fusese depășit de o mașină care trăsese o rafală de mitralieră în trecere. Se distingea vag corpul șoferului prăbușit peste volan.

— Mai trăiește? întrebă Malko.

— Se pare că nu, zise Diaz, dar nu ne putem duce să vedem. Sunt nisipuri mișcătoare. Am cerut utilaje. De altfel, au și sosit.

O imensă macara rulantă se apropia, precedată de polițiști pe motociclete. Până să o monteze, Mercedesul se mai afundă puțin. În fine, reușiră să introducă niște gheare sub caroserie, iar Mercedesul fu smuls încetișor din mlaștină. Macaraua îl puse ușurel pe șosea. Căpitanul Diaz deschise portiera.

La început crezură că John Rabelais era mort. Fața era acoperită de sânge, care îi curgea pe bărbie și pe cămașă. Scoaseră trupul și îl întinseră în mijlocul drumului. Un infirmier îngenunche lângă el și îi ridică capul.

— Ma respiră.

Trebuia îngrijit pe loc. Îi puseră o pernă sub cap. Pierduse mult sânge prin rana din abdomen, mare cât pumnul. Îl împușcaseră cu o mitralieră. Infirmierul îl luă pe Diaz deoparte.

— Nu va rezista mult timp.

— Poate să vorbească?

Când îi făcură cea de-a doua injecție, John Rabelais deschise ochii deja împăienjeniți. Nu recunoscu pe nimeni. Malko se aplecă deasupra lui.

— Unde este Cuevas?

— Nu știu.

Sudoarea îi picura pe frunte. Era pământiu la față, nările lipite, iar privirea pierdută. Malko insistă:

— Ajutați-ne.

Infirmierul îi mai făcu o injecție. Huruitul unui elicopter se auzi peste puțin timp. John Rabelais deschise iar ochii și murmură.

— Știe Carino. El....

Icni o dată, apoi muri în momentul în care elicopterul se așeza pe drum. Pe cele două părți ale șoselei se întindeau două șiruri de mașini. Malko fixă profilul de vultur al mortului. Dacă John Rabelais ar fi vorbit imediat, acum ar fi fost în viață. Supraviețuirea acestui „cacaine cowboy" se datora numai acestor trei elemente: o extraordinară îndrăzneală, o cruzime fără margini și faptului că avea tone de dolari.

— Vă spune ceva numele de Carino? îi întrebă Malko pe căpitanul Diaz și pe Ricochet Rabbit.

Cei doi clătinară din cap.

— Absolut nimic! Poate să fie un nume, un prenume sau chiar o poreclă. Pe aici trăiesc aproape o jumătate de milion de cubanezi.

— Să ne întoarcem la birou, propuse căpitanul Diaz, trebuie să ne consultăm.

* * *

Malko privi pereții din biroul lui Diaz acoperiți în întregime de diplome care mai de care mai măgulitoare. Urmase toate cursurile posibile ale DEA ca să se familiarizeze cu problemele în materie de droguri. Se întorseseră dezgustați și frânți de oboseală. O dată în plus, Miguel Cuevas își bătuse joc de ei. Ricochet Rabbit intră în birou cu un teanc de documente în brațe.

— Aici sunt toți proprietarii și locatarii din Viscaya North pe care i-a descoperit Malko, anunță el. I-am confruntat cu fișierele din calculator. N-am găsit nimic!

Căpitanul Diaz și Malko se uitară pe listă. Brusc, privirea lui

Malko se opri asupra unui nume: Alfonso Carino. Se uită la numărul apartamentului al cărui proprietar era: 9-F. Cel în care locuia Margarita Gomez, amanta lui Miguel Cuevas! Căpitanul Diaz observase și el. Mârâi de bucurie:

— Iată-l pe Carino!

Ricochet Rabbit țopăi ca un copil și se lovi peste frunte:

— Cred că este un tip cu numele ăsta care are un magazin de „senteria" pe 9th Avenue, în apropiere de Anderson Park. Un infirm.

Se priviră: totul se lega. Miguel Cuevas era un adept înverșunat al acestei credințe. Nu mira pe nimeni dacă folosește un *sentero* drept complice.

— Avem tot interesul să ne ducem acolo cu cea mai mare grijă, să nu ne simtă, îi sfătui Malko. Altminteri, acest Alfonso Carino va pecetlui soarta celorlalți informatori activi. Dacă îl anunță pe Cuevas din loialitate, este sinucidere curată. Nu reprezintă decât niște „sonerii de alarmă".

Ricochet Rabbit contemplă fotografia superbului Mercedes albastru și spuse:

— Asta este o sonerie de alarmă extrem de costisitoare.

* * *

Magazinul lui Alfonso Carino se găsea între un *liquor store* plin cu tequila și un service, chiar în centrul cartierului Little Havana. Aici, toate firmele erau în spaniolă. Malko parcase mașina la un bloc mai încolo. Ricochet Rabbit și June îi asigurau protecția din Buick-ul roșu.

Nu era nici o inscripție. La prima vedere, ai fi zis că era un magazin cu obiecte de cult. Câteva statui înalte ocupau vitrina, printre alte lucruri bizare, rădăcini, cărți, flacoane, totul pus în dezordine. Malko deschise ușa, apoi intră. Voia să înceapă vechiul joc de-a „capra și tigrul". Alfonso Carino era probabil „guru" lui Miguel Cuevas. Prin urmare, va afla de vizita lui Malko. Putea să acționeze și să comită o greșeală simțind că lațul se strânge în jurul lui. Acum Malko avea două piste: Alfonso Carino și Margarita Gomez. Una dintre ele îl va duce la Miguel Cuevas. Totul era să ajungă la cubanez în timp util.

În magazin domnea un miros nedefinit. Malko se opri lângă o statuie înaltă care ar fi putut reprezenta un sfânt. Nu era

nimeni prin preajmă. Un scârțâit ușor îl făcu să se întoarcă. Din spatele magazinului apăru un bărbat cu fața emaciată dar cu niște ochi extraordinari de vii.

— *Señor*?

Părea surprins să vadă un străin în magazinul lui. Malko îi zâmbi.

— Treceam prin fața vitrinei și am fost curios. Ce vindeți, de fapt?

Cubanezul îl privi lung, ca să fie sigur că nu își bătea joc de el, apoi îi replică cu voce calmă, în engleză, cu un pregnant accent spaniol, manevrând în același timp scaunul cu rotile:

— Eu nu vând nimic.

— Cum așa? zise Malko uimit.

— Eu le dau. Oamenii îmi fac donații, fiecare după posibilități. Este vorba despre obiecte de cult. Dar văd că nu vă pricepeți.... Este un amestec de tradiții cubaneze cu religia catolică.

— Inclusiv magia neagră?

Infirmul ridică din sprâncene și se dădu înapoi cu scaunul cu rotile. Îl corectă cu voce seacă:

— Nu vorbiți prostii. Eu încerc să-i ajut pe oameni. Când cineva vrea să cumpere o casă, de exemplu, îmi aduce puțin pământ, iar eu torn puțin sânge de găină pe el ca să aflu dacă acea persoană face o afacere bună...

— Deci, citiți și viitorul?

— Nu. Viitorul aparține zeilor, spuse cubanezul.

Ochii negri țintuiți asupra lui Malko aveau o strălucire de jenă. Luă un soi de sceptru viu colorat și i-l arătă infirmului.

— Ce este acesta?

Alfonso Carino îi zâmbi cu răceală.

— Un *palo*. Cel care deține acest sceptru nu se teme de nimic, nici de dușmani, dacă a urmat liturghia adecvată. Este apărat de cei șapte zei.

Vorbea cu o convingere vădită, accentuând cuvintele. Malko își spuse că făcuse destul... De altfel, infirmul îl împingea ușor către ușă, dar sigur.

— Am treabă, spuse el.

Malko nu mai insistă. Cubanezul îl urmări îndelung cu privirea, apoi se duse în spatele magazinului. Malko se simți ușurat când ajunse în stradă... Ricochet Rabbit fuma nervos, la

volanul Buick-ului roșu. Când îl văzu pe Malko îi adresă un zâmbet plin de îngrijorare.

— Am crezut că o să vă transforme într-o găină... De fiecare dată când un adept are de luat o hotărâre importantă, vine aici. Acesta îi taie gâtul unei găini sau unui țap, dacă într-adevăr este ceva foarte important, și îi spune ce are de făcut.

— Ce a pățit?

— L-a nimerit un glonț rătăcit în coloana vertebrală, în urmă cu trei ani, în cursul unei discuții între distribuitori. Nu s-a putut dovedi niciodată nimic, dar i-a ucis pe toți aceia care au fost implicați în ceartă. Unul dintre ei a fost găsit cu un țăruș înfipt în burtă și cu o păpușă plină cu ace, în buzunar. Altul s-a „sinucis" cu o pușcă în gură, dar s-a găsit și la el o păpușă din aceea.

— Această *senteria* este cu-adevărat importantă?

Ricochet Rabbit râse cu nervozitate. Scoase din buzunar un portvizit din care luă o amuletă confecționată din corn și i-o arătă lui Malko.

— Mi l-a dat mama, zise el puțin stânjenit. M-a pus sa jur că nu mă voi despărți niciodată de ea.

Ce pacoste! Malko intrase într-o lume ciudată. Polițistul adăugă:

— Există cubanezi care nu-l vor denunța niciodată pe Miguel Cuevas pentru că sunt convinși că se va răzbuna și după moarte.

— Dar dumneavoastră credeți? îl întrebă Malko sufocându-se.

Ricochet Rabbit se făcu stacojiu, iar Malko avu impresia că e gata să-și scuipe dinții de iepure din gură, sub privirea ironică a lu June.

— Nu știu, bâigui el. Sunt niște chestii tulburătoare... Ei bine, căpitanul Diaz vrea să vă vadă. Are noutăți.

* * *

În sediul Homicide Squad era multă animație. Căpitanul Diaz bătea cu furie tastele unui calculator care îi refuza cu încăpățânare și cea mai mică informație... Repetă întrebarea, dar răspunsul era mereu același:

No concern [1]. La sfârșit îi trase una tastaturii și ridică privirea la musafiri.

---

1. Nu figurează (n.a.)

— Porcăria asta nu merge deloc când este prea cald! Mă văd obligat să-l bag la frigider....

— Și cu berea ce o să faceți? întrebă Ricochet Rabbit.

— Nu-mi rămâne decât s-o beau, zise căpitanul Diaz.

În fața unei soluții atât de simple, figura detectivului se luminâ. Diaz luă un aer misterios.

— Malko, am o surpriză pentru tine. Ia privește.

El se întoarse și rămase cu gura căscată: Gail Hunter stătea în pragul ușii. Era de nerecunoscut. Își schimbase bluza kaki cu un body din mătase albă ce îi venea ca o mănușă, cu un decolteu foarte adânc. Dedesubt, sânii abia se mișcau, atât erau de tari. În talie era strânsă cu o curea lată din piele neagră și o fustă scurtă crăpată în ambele părți, care se oprea la o palmă deasupra genunchiului. În picioare avea niște ciorapi din plasă negri și pantofi cu tocuri de zece centimetri. Numai pieptănătura nu și-o schimbase. Avea tot coada împletită la spate. Gail Hunter îl întrebă pe Malko cu glas dulce și zâmbetul pe buze:

— Mă placeți?

— *Holy shit!* zise Ricochet Rabbit. Ce-a pățit?

Căpitanul Diaz zâmbi încântat, neluându-și privirea de la sânii negresei.

— Am dat lovitura! Cunosc o cubaneză care lucrează la *Muntiny Club*. Am băut cu ea ca să aflu mai multe lucruri despre Margarita Gomez. Ea nu mi-a spus mare lucru, dar am aflat că una dintre fete s-a îmbolnăvit și caută pe cineva care s-o înlocuiască. Atunci mi-a venit ideea să i-o propun pe Gail. Au acceptat-o imediat când au văzut cum e îmbrăcată. Eu i-am ales hainele.

— Căpitane, protestă negresa extrem de stânjenită.

— Începe în seara asta, zise Diaz. Va lucra cu Margarita Gomez...

— Superb, spuse Malko, dar prietena dumneavoastră nu va vorbi?

— Nu, este o prietenă din copilărie. Va jura că o cunoaște pe Gail de multă vreme. O să-i fabrice o „legendă" cu un telefon „beton" și cu tot ce urmează după asta... O să dureze câteva zile.

— Este periculos, observă Malko. Nu va putea să poarte armă.

— Știu, recunoscu Diaz, dar o voi păzi eu. DEA este de acord. Trebuie să exploatăm tot ce avem.

— Sperați că Margarita o va agăța pentru Miguel Cuevas, întrebă Malko.

— *Right.* Ne va duce la el ca un pește-pilot.

— Și Alfonso Carino, *sentero*?

— Îl supraveghem. Dacă Miguel Cuevas se duce să-l lichideze, îl ridicăm!

Telefonul de pe birou se auzi sunând. Ridică receptorul și răspunse:

— Să urce.

După ce închise, spuse:

— Este amantul lui Jackie. I-am chemat degrabă de la Freeport.

* * *

În sala cea mare nu mai erau decât un detectiv care bătea la mașină raportul cu două degete și o superbă detectivă cu un hanorac galben pe care scria cu litere mari pe spate: *Police*. În schimb, biroul căpitanului Diaz era plin de fum. Ronald Keller, amantul lui Jackie bahameza, își aprindea țigară de la țigară, în timp ce își povestea versinea asasinatului fetei. Declarația lui se potrivea perfect cu faptele.

— Îl cunoașteți pe un oarecarre Miguel Cuevas? întrebă Diaz.

— Nu. De ce mă întrebați? El a... ?

— Avem toate motivele să credem acest lucru, zise Malko. Este un traficant de droguri extrem de periculos.

Ronald Keller clătină din cap.

— Jackie nu a fost o fată rea. Dacă aș putea să fac ceva ca să o răzbun, aș face-o bucuros.

* * *

Malko mergea pe coridorul catifelat de la *Fontainebleau* ca să ajungă în camera lui. Zăpușeala din anotimpul ploios îi tăia picioarele. Un potop de apă s-a abătut din nou peste Miami și peste Dade County, înecând metropola într-o ceață călduță. Gail Hunter plecase la *Mutiny Club*, iar bătrânul Ronald Keller, în Palm Island, pe când John Rabelais se odihnea într-unul din compartimentele fostului camion pentru hamburgeri, în fața

Morgii. Era ultima lui călătorie, fără încărcătura de marijuana.

De mânerul ușii atârna un pachețel. Era o pungă de plastic. La început, crezu că era reclamă la un produs. Dar după ce îl deschise, rămase locului dezgustat.

În fața lui era un cap de găină proaspăt tăiată. Sângele se mai scurgea încă din gât. În ochii păsării erau înfipte două ace.

Capitolul XI

Buick-ul roșu al lui Rocochet Rabbit fusese transformat în armură. Vestele antiglonț erau aruncate pe bancheta din spate, iar în portbagaj erau arme ca să țină piept unui asediu. Datorită stației de emisie-recepție Motorola, detectivul era în legătură permanentă cu Homicide Squad și cu DEA. Ca să nu țipească, Malko asculta mesajele poliției. Îi spuse detectivului despre ciudata lui descoperire, iar cubanezul nu găsi acest fapt deloc ciudat...

— Ticălosul ăla v-a reperat și încearcă să vă intimideze, spuse el. Oricum, e mai bine decât să vă bage un glonț în cap, trebuie să recunoașteți. Dar nu-mi place acest lucru.

Nici lui Malko nu-i plăcea. Era unsprezece și jumătate. O așteptau pe Gail Hunter la ieșire după prima ei seară de muncă. Sosi o mașină, lumină de două ori cu farurile și se opri în spatele Buick-ului. Era un Datsun micuț alb din care coborî Gail Hunter îmbrăcată în ținuta ei de gazdă-animatoare.

— Totul este O.K.?

— Da, răspunse negresa.

Detectivul îi aruncă o privire lui Malko, apoi zise:

— Eu mă duc acasă, că altfel Ingrid iar îmi face o scenă. Femeia asta este ca vulcanul Krakatao, mereu în erupție... Îi aruncă o privire lui Malko.

— Vă deranjează, dacă vă conduce Gail?

— Deloc, însă...

— Este în drumul meu, îl întrerupse imediat Gail Hunter, locuiesc în North Miami Beach. Urcați.

Mașina mirosea a parfum și era atât de strâmtă, încât genunchii lor se atingeau. Fusta i se urcase mai sus de coapse, iar privirea lui Malko rătăci între picioarele fetei. Negresa părea foarte veselă.

— Ei, cum a fost? o întrebă el

— Foarte bine, este o atmosferă tare ciudată. Clienții au mulți bani. Sunt prea mulți tipi care agață ca nebunii, mai ales când vine o fată nouă. (Scoase o bancnotă mototolită din corsaj.) Uitați-vă, unul mi-a dat numărul de telefon pe hârtie de o sută de dolari. Chiar sub nasul nevesti-sii! Am impresia că majoritatea fetelor se culcă cu cei mai buni clienți. Face parte din obligațiile meseriei.

În fond, *Mutiny Club* era ca o familie numeroasă...

— Ați văzut-o pe Margarita Gomez?

— Am vorbit puțin cu ea. I-am spus că am nevoie de bani și i-am făcut complimente pentru frumusețea ei. Am întrebat-o, de asemenea, dacă există vreo cale să-mi îmbunătățesc salariul. După felul în care m-a privit, mi-am dat seama că mă plăcea. În vestiar m-a atins ca un bărbat. A avut un efect straniu. Vom vedea ce va fi...

— Meritați din plin ceva de băut, spuse Malko. Înainte de a pleca, vă ofer un pahar la *Gaslight Club!*

* * *

Cei câțiva bărbați trecuți de patruzeci și cinci de primăveri, care frecventau *Gaslight*, clubul privat al hotelului *Fontainebleau*, înghițeau în sec uitându-se la picioarele lungi ale lui Gail Hunter. Nimeni n-ar fi ghicit că în spatele acestei ființe de vis se ascunde de fapt un ofițer de poliție.

— Haideți să dansăm, îi propuse Malko.

Era un adevărat regal. Gail parcă nu ar fi avut nici un os, așa era de suplă. Se ondula ca să-l atingă cu trupul superb, într-o mișcare incredibil de senzuală. La următorul *slow*, ea se lipi strâns de el, înfășurându-se ca o liană neagră, strivindu-și sânii grei și fermi de pieptul lui. Ceea ce pentru o europeană ar fi însemnat un viol imediat, în ochii ei, probabil că acest lucru nu era decât un semn de simpatie și de veselie. Malko se simțea ca un cimpanzeu în călduri. Gail își dădu seama și se îndepărtă puțin, continuând să se legene ca și cum ar fi vrut să-l provoace și mai mult... Se înapoiară în separeul lor ca să asculte o cântăreață negresă cu voce hârâită. Gail Hunter căscă.

— Obosită?

— Nu, zise ea, din cauza emoției. Chiar mi-a fost teamă să nu apară Miguel Cuevas.

— Nu știe cine sunteți...

— Nu, firește, dar mă întreb uneori dacă bărbatul ăsta nu e dracul gol! S-ar părea că este invulnerabil, că este protejat de niște forțe oculte.

Erau totuși în Miami anului 1982. Malko o luă de mână.

— Haideți să facem o plimbare, sunteți într-adevăr obosită.

Se duseră în grădinile de la *Fontainebleau*. Ca printr-o minune, ploaia încetase, răsărise luna - era lună plină - și era foarte plăcut. Lui Malko îi veni brusc o idee.

— Ce-ar fi să facem o baie?

Din cauză că Miami era foarte aproape de Golful Stream, apa era incredibil de caldă.

— Nu am costumul de baie, spuse Gail. Am doar un body.

— Nici eu nu-l am, zise Malko, dar e întuneric. Haideți.

Ea îl urmă râzând. Plaja era pustie, presărată cu zeci de șezlonguri adăpostite de micile baldachine. Malko își scoase cămașa, iar Gail fusta mini, apoi ciorapii. Își dădu seama că bluza era un fel de costum de baie întreg, cu puțin picioruș strâns pe pulpe, din lastex. Se dezbrăcă puțin frustat, rămânând doar în splip, și fugi în apă. Ea îl ajunse din urmă și se aruncă în valuri oftând ușurată.

Înotară puțin, jucându-se cu valurile, apoi Malko o prinse de mijloc și o sărută. Ea îi răspunse la sărut și îl lăsă să-i mângâie pieptul fascinant peste țesătura body-ului. Era într-un fel chinul lui Tantal... După aceea, negresa ieși din apă și alergă spre un șezlong.

— Cum o să ne uscăm? îl întrebă ea.

Dar în loc să-i răspundă, Malko o împinse în spate, o culcă pe șezlong și se așeză peste ea.

— Uite așa, spuse el

Gurile se contopiră din nou, însă body-ul îl cam stânjenea pe Malko. Acesta se gândi imediat la o modalitate plăcută ca să scape de inconvenient. Lăsându-se în jos, îndepărtă cu blândețe lastexul bombat de sexul ei, iar gura se rătăci în blănița aspră și creață. La început, Gail încercă să apropie picioarele, apoi, treptat, ca o floare care își deschide petalele, se relaxă cu un suspin de plăcere. Apăsă cu degetele ceafa lui Malko, ținându-i capul lipit de ea. Deschise și mai mult

picioarele, se cambră și veni în întâmpinarea mângâierii lui Malko. Excitat de această complicitate mută, el își concentră toate eforturile asupra punctului celui mai sensibil al tinerei cu o mișcare lentă și circulară, care sfârși încordându-se și începând să tremure. Cum dinții lui Malko o strânseră ușor, ea se arcui și slobozi un țipăt sălbatic, înfigându-și unghiile în ceafa lui Malko.

Neputând să se mai abțină, el își întrerupse mângâierea și se afundă în ea cu toată puterea. Gail se mișca în ritmul lui, însoțind fiecare elan cu un mârâit de plăcere. Își strecură mâinile sub fese ca să se ofere mai bine și ridică picioarele. Malko îi simțea mușchii tari ai feselor. Ea îl strânse și murmură cu voce răgușită:

— *Come, come!*

Când explodă în ea, mârâi gata să se înece. Până la urmă, body-ul ei, ce părea un obstacol de netrecut, se dovedise a fi un ingredient erotic în plus. Malko se retrase, iar țesătura elastică pe care o dăduse la o parte, reveni la locul ei. După câteva clipe, Gail se ridică, își netezi body-ul și îl privi pe Malko cu o expresie nedumerită.

— V-am dorit de când v-am văzut la *Holiday Inn*, dar mi-a fost teamă că drumurile noastre nu e vor intersecta niciodată. Nu-mi place să sâcâi oamenii.

— Cu fizicul dumneavoastră, sunt sigur că bărbații vă sâcâie, observă Malko.

Ea schiță un surâs.

— Este adevărat, iar acest lucru m-a dezgustat. De la treisprezece ani, am același corp, iar bărbații îl râvnesc. Chiar și unchiul meu... Mă lua prea des pe genunchii lui. De atunci, am luat obiceiul să mă satisfac singură. În definitiv, mi-e teamă de bărbați.

Era curios să auzi aceste cuvinte din gura unei fete atât de frumoase. Ea se îmbrăcă rapid, de parcă ar fi vrut să dea uitării ceea ce se întâmplase. Malko plecă de pe plajă regretând. Încă o experiență divină. Înainte de a intra în hol, se sărutară îndelung și cu mult drag.

— Sper că voi reuși să realizez ceva la *Mutiny Club*, zise ea.

— Să fiți atentă.

— Sunt obișnuită cu pericolul, spuse ea zâmbind.

Malko o privi îndepărtându-se cu silueta-i somptuoasă. El însă nu era la fel de optimist ca tânăra negresă. Miguel,"cocaine cowboy", se simțea încolțit. Trebuia strâns lanțul în timp ce Gail încerca să se infiltreze. Încă o vizită la Alfonso Carino avea să-l perturbe, mai cu seamă dacă Malko îi aducea un cap de găină...

* * *

Magazinul lui *sentero* era închis. Malko încercă să intre, dar nu reuși. Întrebă la stația service, dar nici cei de aici nu îl văzuseră pe infirm. Nu avea un program fix. Malko se duse la Homicide Squad. Căpitanul Diaz îl aștepta cu adresa lui Carino.

— Ticălosul ăsta locuiește la 6850 South West 68th Court. Vreți să dați o raită pe acolo? Noi supraveghem casa.

Lui Malko îi trebui aproape o oră ca s-o găsească. Era un cartier de căsuțe sărăcăcioase, într-o zonă în care s-a construit puțin. South West 68 th Court era un drum neasfaltat, mergând pe lângă Florida East Coast Railway, cu solul înmuiat de furtuni, mărginit de pavilioane identice cu verandă și cu zugrăveala scorojită.

Malko găsi ușor numărul 6850 și opri în fața casei. Alfonso Carino stătea pe verandă și citea ziarul. Îl lăsă jos când Malko urcă cele câteva trepte din lemn și îi aruncă o privire ostilă. În casă, un tinerel oacheș făcea curățenie.

— Vă mai amintiți de mine? îl întrebă Malko.

— Da, ați fost la magazin.

Malko scoase din buzunar punga de plastic ce conținea capul de găină și îl puse în poala infirmului.

— V-am adus cadoul înapoi.

Spre marea lui uimire, Alfonso Carino trase un țipăt gâtuit și aruncă cât colo punga de plastic ce ateriză într-un colț al verandei. Se dădu înapoi cu scaunul cu rotile cu o expresie îngrozită. De parcă găina ar fi putut învia.

— Sunteți nebun! Nu știți ce faceți!

Era într-adevăr speriat. Malko îl măsură din priviri.

— De ce ați pus chestia asta la ușa mea? Este din partea prietenului dumitale Miguel Cuevas?

Sentero se uită la el cu ură.

— Nu știu ce vreți să spuneți. Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Plecați de aici!

Malko bătu în retragere. Nu avea nici un rost să-l mai necăjească pe infirm. În momentul în care străbătea grădina, auzi un soi de geamăt în spatele lui. Se întoarse, dar nu zări decât o cutie veche așezată pe iarbă. Vocea infirmului se auzi din nou:

— V-am spus să plecați!

Lui Malko i se păru că în vocea lui era un amestec de teamă și furie. Se întoarse și se apropie de cutie.

— N-o atingeți! urlă cubanezul. Vă interzic!

Malko nu stătu pe gânduri. Apucă cutia cu ambele mâini și o ridică. Era goală. Așteptă. Din pământ ieșea, ca o sculptură suprarealistă, capul unui țap negru cu ochii injectați de sânge și cu limba atârnând. Era și comic, și înspăimântător totodată. Animalul gemea slab. Fusese îngropat de viu!...

Un potop de înjurături în spaniolă îi ajunse la urechi. Cubanezul îl blestema gesticulând furios.

— Plecați! urlă el. Plecați, nu aveți nici un drept! (Se întoarse spre casă și îl strigă pe servitor.) Giulio! Adu-mi pușca!

Malko puse la loc cutia și ieși din curte. La urma urmei, nici o lege nu-i interzicea unui cetățean american să îngroape de viu un țap în curtea lui. Poate că avusese o neînțelegere cu animalul. Se urcase în mașină, când Alfonso Carino veni la marginea verandei și agită arma.

Malko plecă gânditor. Era a doua vizită la Alfonso Carino. Dar acesta nu se ascundea. Se pare că nici de Miguel Cuevas nu se temea, dar nici de poliție. O furgonetă era parcată puțin mai departe de casa cubanezului. Erau fără îndoială oamenii lui Diaz. Cu siguranță îl va interesa povestea țapului.

* * *

Căpitanul Diaz era îngrijorat. Imediat ce Malko intră în biroul lui, îi întinse o vestă antiglonț și îi spuse pe tonul cel mai sever:

— Am o informație. Cuevas a încheiat un nou „contract" pentru dumneavoastră.

— Cine v-a spus?

Polițistul făcu un gest evaziv.

— La cubanezi, totul se poate afla. De aceea a eșuat debarcarea în Golful Porcilor. Miguel Cuevas a făcut iarăși apel

la niște *torpedos*[1] columbieni. Trebuie să ajungă astăzi în Miami, dacă nu cumva au și ajuns. Cred că vă veți simți măgulit să aflați că pielea dumneavoastră valorează cinci sute de mii de dolari.

— Știți cine sunt?

— Numai după numele adevărate, dar au pașapoarte false. Pot să intre în țară prin Houston sau prin Los Angeles, apoi să vină direct aici. Numai doi dintre ei au treizeci de crime la activ, iar când călătoresc, o fac numai ca să ucidă. În New Jersey, au lichidat o familie întreagă... Asta dovedește că lui Miguel Cuevas îi este frică de dumneavoastră...

Malko avea o senzație ciudată. Cubanezul avea aerul că nu glumește deloc. Își puse vesta care ținea îngrozitor de cald.

— Lipsește casca, observă el.

Căpitanul Diaz rămase stană de piatră.

— Nu e cazul să glumiți. Este cât se poate de grav...

Ricochet Rabbit intră la fel de dichisit, cu o privire veselă. Căpitanul Diaz îl puse la curent cu amenințarea ce plutea asupra lui Malko. Ricochet Rabbit își arătă dinții de iepure. Era mai nervos ca de obicei.

— Este mâna acelui *sentero*, conchise Diaz, v-ați apropiat prea tare de Cuevas. Într-adevăr, îi este frică. Vă sfătuiesc să-l păstrați pe Eddie pe lângă dumneavoastră tot timpul. Nu am pe nimeni altcineva să vă dau. O s-o lăsăm și pe Gail Hunter, dar va mai dura câteva zile. Până atunci, încercați să nu vă duceți prea des în Little Havana.

— Ne-am putea duce să mâncăm de prânz la *Fontainebleau*, sugeră detectivul. Ne va însoți și Ingrid.

— De ce nu? acceptă Malko.

În mașină, Ricochet Rabbit se întorcea mereu spre el.

— Nu-i cunoașteți pe tipii ăștia! oftă el. Ultima oară când au fost în Miami, au urmărit o fată în supermagazin fiindcă se culcase cu amantul șefei lor. Au împușcat-o pe ea și încă patru trecători, apoi au fugit...

— Minunat.

Miami Beach era la fel de sinistru ca și hotelurile pustii. Nici în holul de la *Fontainebleau* nu era nimeni. De-abia ajunsese, că se și auzi strigat în difuzoare.

— Domnul Linge, la telefon.

---

1. Ucigași (n.a.)

Cabinele se aflau pe micul culoar din spatele lifturilor. Se îndreptă într-acolo. Apoi totul se petrecu într-o fracțiune de secundă. Un bărbat îl aștepta cu receptorul în mână. Când îl văzu pe Malko, închise și duse repede mâna la curea.

În același timp, Ricochet Rabbit, care îl urmase pe Malko, se ghemui și duse mâna la ciorap. Trase fără să se ridice în picioare. Glonțul de calibrul 38 porni de jos în sus și traversă falca ucigașului, ieșind prin ceafă împreună cu nervul optic și puțină materie cervicală. Columbianul se prăbuși gemând.

Ricochet Rabbit își merita din plin porecla fiindcă era foarte rapid. Amândoi zăriră în același timp un bărbat care apăru pe scara rulantă ce ducea la piscină, amenințându-i cu un AR 15.

Cei trei bărbați deschiseră focul aproape în același timp. Malko fusese primul, cu pistolul lui extraplat. Glonțul străpunse în viteză gâtul columbianului, perforându-i traheea și artera, plus vertebrele cervicale. Rafala trasă cu AR 15 făcu țăndări imensul policandru într-o ploaie de cristal. Apoi ucigașul se prăbuși pe mocheta roșie, terminat de gloanțele trase de Ricochet Rabbit. Un polițist ce asigura paza hotelului *Fontainebleau* alerga spre ei scoțându-și revolverul din toc. Ricochet Rabbit agită insigna de polițist și urlă:

— Homicid Squad!

Celalalt deschise focul. Puținii clienți, împietriți de scurtul schimb de focuri, începură să alerge în toate părțile. Malko nu își închipuise că îl vor aștepta la *Fontainebleau*. Ricochet Rabbit scotoci buzunarele cadavrelor, luă trei pistoale și câteva suluri de hârtii de câte o sută de dolari.

— Au fost plătiți în avans, observă el.

Fusese ultima incantație funebră a columbienilor.

* * *

Malko nu dormise prea bine, ținând tot timpul pistolul lângă el. Acum se aștepta la orice. Împușcăturile mai treziseră puțin hotelul la viață. Din fericire, sezonul estival nu începuse... Își petrecuse toată după-amiaza la Homicide Squad pentru formalități. Ucigașii nu lăsaseră nici o urmă, bineînțeles. Veniseră cu o zi înainte din Atlanta direct de la Bogota, cu acte false și cu arme cu seriile șterse. Erau acum noii mușterii pentru fostul camion de cărat hamburgeri... Telefonul sună. Era vocea căpitanului Diaz.

— Am o veste bună! îl anunță el. Ieri, prietena noastră Margarita Gomez a invitat-o pe Gail la o „petrecere" pentru mâine seară, la unul dintre prietenii ei „de suflet". Așa i-a spus. Un miliardar cubanez.

Capcana funcționa. Viitorul avea să dovedească foarte repede în favoarea cui. Silueta somptuoasă a lui Gail Hunter trecu prin fața ochilor lui Malko și i se strânse inima. Măcar de n-ar trimite-o și pe ea la moarte.

Capitolul XII

Ultimii clienți de la *Mutiny Club* începeau să plece, puțin mai târziu ca de obicei, căci era sâmbătă. Gail Hunter sorbea un *daiquiri* la *Treetop Bar*, așteptând-o pe Margarita Gomez să se schimbe. Alcoolul îi mai risipi puțin din teamă, făcând să-i dispară nodul pe care îl simțea în gât. Își schimbase ținuta de gazdă-animatoare cu o rochiță foarte sexy dintr-un jerseu de mătase bej, care se confunda cu pielea. Legitimația și arma de la DEA erau bine ascunse în mașină. Singura armă de apărare era protecția asigurată de oamenii din Homicide Squad și din DEA uniți într-o amplă forță botezată special pentru această ocazie „Centrac 26".[1]

Margarita Gomez apăru în sfârșit cu două sticle de Moët et Chandon în brațe, strălucitoare, îmbrăcată într-o rochie albastru electric, despicată în toate părțile.

— Ești în formă? o întrebă ea cu căldură pe Gail.

— Mă simt bine, răspunse aceasta, în timp ce își termina băutura. Sper să ne distrăm...

— Cu siguranță! spuse dominicana cu un vădit entuziasm. Prietenul meu e un tip superb, foarte ciudat, plin de bani și, în plus, are relații peste tot în lume. Asta ar putea să te ajute. Întotdeauna ne distrăm la el. E super. Vino o clipă înainte să plecăm.

Puse jos sticlele de șampanie și o antrenă pe Gail la toaleta doamnelor. Ajunsă aici, se sprijini de ușă, scoase un portfard plin cu un praf alb și îl puse sub nasul lui Gail.

— Prizează puțin. El mi l-a dat. Așa, vom fi bine dispuse toată seara. Iar dacă ne vom regula, adăugă ea plesnind din limbă, va fi și mai plăcut. Un adevărat foc de artificii.

---

1. Central Tracking Command (n.a.)

Gail Hunter fu nevoită să prizeze puțină cocaină. Era prima oară când lua drog și simți ceva rece și înțepător.

— Spune-mi, întrebă ea îngrijorată, nu cumva e o orgie?

Margarita râse gros, cu privirea ațintită la sânii negresei.

— Da' de unde! Întotdeauna vin niște tipi super. Dacă ai chef să te culci cu vreunul, sunt camere berechet. Casa e foarte mare. Ești măritată?

— Nu.

— Nici eu. Știi, îmi place mult de tine...

Înainte ca Gail să poată reacționa, Margarita o sărutase, strecurându-și limba abilă în gură, în timp ce cu mâna îi atinse pântecele. Ea se îndepărtă imediat și spuse cu șiretenie:

— Asta ca să te liniștesc, în caz că nu îți plac bărbații.

Gail o urmă, puțin amețită deja, dar foarte vigilentă. Luară sticlele și se suiră în Fairmont-ul galben al Margaritei. Înainte de a porni mașina, dominicana mai priză puțină cocaină și o forță și pe Gail să ia. Gail Hunter începea să se simtă ușor mai sensibilă, ca și cum i-ar fi frecat cineva pielea cu glaspapir.

— Știi, parcă ești o sfântă.

Îi atinse ușor coapsa, urcă apoi mai sus, fără să fie insistentă. Spre marea ei surprindere, Gail nu fu dezgustată. Se simțea amețită ca de băutură. O străfulgeră un gând: „Măcar să știe că dispozitivul de proiecție este la locul lui." Intra într-o lume necunoscută, fascinantă și periculoasă.

* * *

O Cometa albă era parcată pe marginea străzii Battersea cu capota ridicată, iar șoferul repara ceva la motor. Văzu cu coada ochiului trecând Fairmont-ul Margaritei Gomez care se îndrepta spre vest.

— Centrac 26, aici Alpha 2, spuse șoferul în stația de emisie-recepție Motorola. Au trecut acum.

Așteptă câteva secunde, apoi închise capota. În acel moment, apăru de pe un drum perpendicular Buick-ul roșu cu Malko și cu Ricochet Rabbit care conducea. Preluă el urmărirea, păstrând totuși distanța. Ricochet Rabbit luă microfonul și anunță:

— Centrac 26, aici Alpha 1, pornim. Fairmont-ul galben cu numărul 464 JDK, cu două femei la bord, o albă și o negresă. Se îndreptă spre vest pe Battersea Road.

— Alpha 1, aici Centrac 26. Suntem pe podul Coral Gables Waterway, zise căpitanul Diaz. Încă nu am observat nimic.

El se afla în fruntea dispozitivului.

— Centrac 26, aici Alpha 3, suntem pe Miller Road, spuse June Richmond, pornim spre vest.

Toată lumea tăcu. Malko zări Fairmont-ul pe Ingrham Highway care viră la dreapta, îndreptându-se spre sud. Imediat se auzi vocea lui Raúl Diaz:

— Aici Centrac 26, sunt în urma mea. Eu merg pe Sunset Drive spre vest, anunțați-mă dacă schimbă direcția.

Fairmont-ul ocoli sensul giratoriu de pe Sunset Drive, după ce trecuse canalul și se angajă spre vest, pe marele bulevard care nu era prea circulat. Ricochet Rabbit anunță în microfon:

— Centrac 26, aici Alpha 1, se îndreaptă spre vest pe Sunset Drive, noi suntem în dreptul Bulevardului 53 Sud Vest.

— Alpha 1, aici Alpha 3, zise June, eu merg paralel cu voi.

— Aici Centrac 26. Ajung la intersecția cu Ludlam Road, anunță Raúl Diaz, fetele sunt în spatele meu?

— Centrac 26, aici Alpja 1. Totul este sub control, spuse Ricochet Rabbit.

Stațiile de emisie-recepție mergeau foarte bine pe o frecvență aleasă în ultimul moment, ca să se evite eventualele indiscreții. Din păcate, Sunset Drive era aproape pustie și cu multe stopuri. Între Fairmont și Buick-ul roșu erau doar două vehicule. Prin urmare, puteau fi reperați ușor. Ricochet Rabbit luă din nou microfonul:

— Alpha 2, aici Alpha 1, înlocuiți-ne. Suntem în vizorul obiectivului.

Încetini și o luă pe o stradă perpendiculară, lăsându-i locul mașinii albe care trecu prin fața lor. Așteptară câteva clipe și o luară pe Sunset Drive care nu era circulată.

— Putoarea asta o să ne conducă direct la Miguel, spuse polițistul. Avem o echipă din Dade County Police Department gata să intervină. Dacă trebuie să asediem baraca, o vom face...

Vocea plină de emoție a echipajului Alpha 2 izbucni în microfon:

— Alpha 1, aici Alpha 2, sunt în spatele obiectivului, trebuie să plec, nu este nimeni. În dreptul Bulevardului 59. Preluați urmărirea. O.K.?

— Alpha 2, aici Alpha 1. Ajungem acum, spuse Ricochet Rabbit.

Acceleră. Fairmont-ul era la aproximativ un kilometru în fața lor. Malko număra plictisit intersecțiile cu semafoare. Un stop se făcu roșu exact când trecură ei... Următorul era tot roșu, înainte de a ajunge la el. Ricochet Rabbit semnalizează scurt cu farurile și trecu. Începuse să se enerveze și strângea din dinți.

— Centrac 26, aici Alpha 1, ajungem la intersecția străzii Ludlam, anunță el. Avem obiectivul în față.

— O.K.! Aici Centrac 26, se auzi vocea căpitanului Diaz, sunt la un sfert de milă în față, la 826.

— Centrac 26, aici Alpha 3, sunt în dreptul nostru pe Miller Road, anunță June Richmond.

Dispozitivul format din cele patru mașini se deplasa încadrând în mod armonios Fairmont-ul. Deodată, Ricochet Rabbit trase o înjurătură printre dinți. Stopul din fața lor se făcuse roșu. Erau la intersecția mare cu Ludlam Road. Fairmont-ul galben se oprise regulamentar. Ceilalți ajunseră și ei. Ricochet Rabbit putea cu mare greutate să schimbe banda ca să oprească în spatele Fairmont-ului sau să treacă pe roșu. Nu-i rămânea decât să se așeze alături.

— Riscăm să ne recunoască, spuse polițistul. Trec pe roșu.

Ricochet Rabbit încetini, aproape se opri, verifică dacă nu venea vreo mașină din spate și trecu. Malko zări profilul celor două femei care sporovăiau vesele.

După treizeci de secunde, se întâmplă nenorocirea. La început, Malko zări în oglinda retrovizoare girofarul, apoi sunetul sirenei care îi asurzi. Un polițist pe motocicletă pornise în urmărirea lor pe Ludlam Road. Acesta îi ajunse din urmă și le făcu semn să oprească.

— *Shit, shit, shit!* urlă Ricochet Rabbit.

Trebuia să se stăpânească, altminteri riscau să fie somați cu focuri de armă. Polițistul se apropie cu mâna pe pistol.

— Ați trecut pe roșu, *Sir*....

— Așa este, la naiba! urlă Ricochet Rabbit, băgându-i în ochi insigna de polițist.

În spatele lor, Cometa albă, adică echipajul Alpha 2, se oprea la intersecția cu Ludlam, la semafor. Farurile din spate ale Fairmont-ului dispăreau undeva spre vest. Ricochet Rabbit strigă prin stație:

— Alpha 2, aici Alpha 1, suntem blocați, treceți pe roșu și ajungeți din urmă obiectivul!

— Îmi pare rău, sergent, spuse motociclistul. Nu aveam de unde să știu, după vehiculul ăsta obișnuit. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, spuse Ricochet Rabbit. Încercați să reperați Fairmont-ul galben, treceți pe frecvența 108 și chemați Centrac 26.

— Fiți atent, dacă Margarita Gomez vede motociclistul imediat, o să bănuiască ceva. Va simți că ceva nu este în regulă.

Ricochet Rabbit chemă prin stație:

— Centrac 26, aici Alpha 1. Am fost opriți de poliție. Trebuie să vă întoarceți, căci obiectivul vine spre voi.

— O.K.! Alpha 1, răspunse imediat căpitanul Diaz.

Cometa albă demară trecând prin intersecție ca o rachetă. Erau neutralizați. Malko simțea cum îi bate inima cu putere. Era stupid.

— Centrac 26, aici Alpha 3, am ajuns pe Freeway 826, anunță June Richmond.

— Alpha 3, aici Centrac 26. Întorceți-vă spre sud, obiectivul se îndreaptă probabil spre voi.

Malko și Ricochet Rabbit plecară cu viteză redusă, lăsându-l pe polițistul pe motocicletă năuc și confuz. Trecură de mai multe intersecții, dar nici urmă de Fairmont. Brusc, văzură o mașină pe banda cealaltă care le făcea semn cu farurile. Era căpitanul Diaz!

Se opriseră amândouă vehiculele. Șeful de la Homicide Squad era crispat de furie.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă el. Am văzut echipajul Alpha 2 care se îndrepta spre vest cu toată viteza. Cred că a depășit mila 826. Unde este obiectivul?

— *Shit!* izbucni Ricochet Rabbit.

Strigă în stație:

— Alpha 2, reveniți, v-ați dus prea departe. Alpha 3, întoarceți-vă pe Sunrise Drive, la intersecția cu 76th. Am pierdut obiectivul.

Căpitanul Diaz întinse harta pe capotă și o lumină cu lanterna.

— Nu am trecut de mila 826, spuse el, altfel le-aș fi văzut. Voi ați fost în spate. Doar dacă nu am luat-o pe autostradă. Mai

precis, se află în cadrilaterul Miller Road Freeway 826-80th Street și Ludlam. Este un cartier rezidențial, iar acest lucru corespunde tipului de casă pe care Margarita i-a descris-o lui Gail.

— Târfa! Dacă am avea un elicopter! murmură Ricochet.

— Face zgomot, observă Malko. Nu uitați că avem de-a face cu niște oameni ultrabănuitori. La primul semn suspect, Margarita o abandonează pe Gail.

— Poate că ar fi mai bine, zise cu tristețe căpitanul Diaz.

Motociclistul îi ajunse din urmă și opri. Căpitanul Diaz se repezi numaidecât la el.

— Alertați toate patrulele din South Miami. Încercuiți cartierul. Căutăm un Fairmont galben cu numărul 464 JDK.

June Richmond - Alpha 3 - ajunse și ea. Malko și Raúl Diaz împărțiră zona în patru sectoare și porniră la drum, cu câte un nod în gât. Cartierul, în întregime rezidențial, se compunea doar din câteva vile luxoase, protejate de tufișuri, de ziduri înalte, majoritatea garajelor erau închise și puține mașini erau parcate afară. Malko verifică vreo douăzeci de alei de acces, dar în zadar.

După două ore, se opriră cu toții la punctul de întâlnire de pe Sunrise colț cu Ludlam, descurajați și întristați. Motociclistul nu îndrăznea să se uite în ochii lui Diaz. Veniră și ceilalți doi colegi ai lui care nu găsiră nimic.

— Majoritatea caselor au parcuri și garaje în curți, explică unul dintre polițiști. Nici cu elicopterul nu putem să descoperim ceva.

Asta era și senzația lui Malko. Se priviră unii pe alții. Ce puteau să facă?

— Poate că au luat-o pe autostradă, sugeră June Richmond.

Oricum o pierduseră pe Gail Hunter. Ricochet Rabbit se străduia să destindă atmosfera glumind:

— Să nu ne obosim atâta. Știu eu cum sunt petrecerile astea de sâmbăta seara. Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla e s-o oblige să tragă pe nas puțină cocaină, să bea șampanie scumpă și să se reguleze. Vom afla totul în zori și vom avea încă timp să intervenim.

Malko se străduia să-l creadă, dar o presimțire rea îi spunea că apetisanta Gail Hunter era în pericol. Se urcă în mașină furios la culme. Căpitanul Diaz se apropie de el:

— Am lăsat un mesaj la centrala din DEA și la voi. Haideți să bem ceva la *Holiday Inn* cât așteptăm să ne sune.

Nimănui nu îi era somn. Iar lui Malko mai puțin decât oricui. Găina cu acele în ochi și țapul îngropat de viu îl obsedau. Avea de-a face cu un nebun.

Capitolul XIII

Privirea puțin tulbure a lui Miguel Cuevas se așeză cu insistența pe coapsele lui Gail Hunter, îmbrăcată în rochia ei de jerseu mulată pe corp, și simți un fior rece pe șira spinării. Ea îi zâmbi mașinal, încercând să-și înfrângă teama. De când porțile negre cu grilaj se închiseseră în mod automat în urma ei, frica nu o mai părăsea. Observase incidentul cu polițistul pe motocicletă și se întreba dacă nu cumva prietenii ei îi pierduseră urma. Din cauza întunericului, nici ea nu văzuse prea bine unde se afla, dar știa că Freeway 826 era foarte aproape.

— Bea!

Cubanezul îi întinse a șasea cupă de șampanie. Capul îi vâjâia. Un borcan de farmacie mare și plin cu cocaină era pus pe măsuța joasă alături de sticle. Gail fusese obligată să prizeze de două ori. Atmosfera era ciudată. În afară de Cuevas pe care îl identificase imediat, deși Margarita îl prezentase Miguel Velasquez, și de un cubanez obez pe nume Faustino, mai era încă unul, Jesus, care nu scosese o vorbă, mulțumindu-se să bea ca un spart. În afară de Gail și de Margarita, mai erau două fete, două servitoare de o vulgaritate fără margini, Lidia și Carmen, adunate de Faustino. Ele o priviseră pe Gail pline de curiozitate, apoi se repeziră la șampanie și la cocaină. Casa avea două saloane despărțite de un bar la care fetele se așezaseră. În stație se auzeau ritmurile de salsa și muzică cubaneză dată la maximum.

Miguel Cuevas, Margarita și Gail stăteau tolăniți pe o canapea imensă, în fața unui șemineu în care era un foc fals. Miguel Cuevas nu era prea vorbăreț, iar când scotea o vorbă

era răgușită. Se vedea cât de colo că salivează după Gail. Mobilierul stil Marea Epocă spaniolă, armele care erau răspândite peste tot, statuile insolite în mărime naturală creau o ambianță apăsătoare. Gail dispăruse puțin mai devreme, pretextând că se duce la baie, căutând un telefon pe care nu-l găsise. Acum muzica era mai senzuală. Miguel se ridică de pe canapea și spuse:

— Am chef să dansez.

Îi întinse mâna lui Gail și o smulse de la locul ei, apoi o cuprinse de mijloc și o lipi de el. Margarita se uita la ei încântată, golind întruna borcanul cu cocaină. Miguel avea cămașa descheiată la piept și niște pantaloni din piele gri, foarte strâmți, și cizmele lui obișnuite. Gail Hunter îi simți căldura corpului și sexul dur pe coapsă, lucru ce o tulbură. Cubanezul era frumos, iar el era conștient de asta. Brusc el îi cuprinse sânul în palmă, frământându-l cu brutalitate.

— Îți place de mine?

Miguel Cuevas o fixa cu privirea lui de nebun. Ea îi zâmbi și spuse încetișor:

— Poate că prietenei tale nu-i place...

El îi aruncă o privire ciudată, apoi o îndepărtă și îi spuse Margaritei:

— Dansează cu ea, vreau să vă privesc...

Faustino, celălalt cubanez, dispăruse cu cele două servitoare. Gail se simți ușurată când o văzu pe Margarita. Câteva clipe, ea se bucură sincer, dar după aceea, amanta lui Cuevas se apropie și o cuprinse de talie. Sânii lor se atinseră. Nu mai dansase niciodată cu o femeie...

Miguel Cuevas se uita la ele și se juca cu o amuletă. Se ridică și le obligă să mai bea o cupă de șampanie. Gail simțea că o dorește și se întreba cum va scăpa de el. Deodată, Margarita îi șopti la ureche:

— Vino să-ți arăt ceva...

În timp ce străbătea barul, văzu o scenă neașteptată. Faustino era culcat pe canapea, una dintre fete stătea în genunchi lângă el, iar capul se mișca în sus și în jos. Cealaltă fată, lungită pe mochetă, era posedată de un alt cubanez, îmbrăcată cum era, gemând ca o femeia beată. Margarita avu un zâmbet desfrânat.

— Nu se plictisesc deloc...

Ce atmosferă! Poate că va găsi un telefon la parter... Prietena ei o duse direct în biroul lui Miguel și o așteptă lângă rastelul cu arme.

— Cu ce se ocupă prietenul tău? o întrebă Gail.

Margarita îi adresă un zâmbet misterios.

— Dacă vom deveni prietene adevărate, îți vor spune. Câștigă mulți bani și e foarte darnic...

Lângă birou era o cameră întunecoasă, cu un pat mare scund, cu tăblii lăcuite, un televizor și un video Akai, plus teancuri de casete. Privirea lui Gail fu atrasă de o piramidă ciudată, de culoare verzuie, iar una dintre fațete reproducea un chip uman. În pereții piramidei erau încrustate scoici și în vârf avea un soi de meșă. Curioasă, Gail întinse mâna spre ea.

— Ia te uită, ce lumânare drăguță!

Margarita Gomez o prinse de mână.

— N-o atinge! Este o raclă *sentero* în care este închis un suflet. Iar în vârf nu este o meșă, ci păr de țap. Miguel nu poate să doarmă fără...

Gail Hunter se lăsă speriată pe pat și închise ochii, încercând să se liniștească. Capul i se învârtea din cauza acestei atmosfere ciudate și din ce în ce mai apăsătoare. Avea senzația că adormise și visează. Simțea niște mâini alergând pe trupul ei, ce îi dădeau niște senzații inedite, așa de ușoare și de abile erau acele mângâieri. Deschise ochii. Margarita o studia zâmbindu-i. Pusese mâna pe coapsa goală a lui Gail și îi atingea pântecele cu vârful degetelor. Negresa vru să strângă picioarele, însă Margarita, perseverentă, își atinse scopul. În câteva clipe, Gail simți atâta plăcere, încât nu mai găsi forța să se opună.

— Lasă-te în voia mea, spuse dominicana cu voce blândă.

Degetele începură un joc diabolic. Își apropie gura de Gail și îi simți limba ascuțită. Negresa era tulburată, pierdută, cu simțurile acutizate de cocaină. Brusc simți că ajunge la orgasm și explodă cu o neobișnuită violență. Se auzi țipând și nu îi veni să creadă că era ea. Legănată de glasul Margaritei, ea închise din nou ochii, liniștită, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, moartă de rușine. Alcoolul și drogul îi diminuaseră puterea de apărare. Când redeschise ochii, Miguel Cuevas era în picioare

lângă ea, complet gol. Gail fu șocată când descoperi dimensiunile sexului cubanezului, care îi atârna până la jumătatea pulpei. Nu mai văzuse în viața ei așa ceva. Se ridică instinctiv, însă Cuevas se apropie de Margarita, care se aplecă imediat peste el. În câteva minute, îi imprimă vigoarea uriașului mădular. Rigid, părea și mai impresionant.

Fără nici o grabă, Miguel Cuevas o întoarse pe Margarita, o așeză sub el și se afundă în ea până la rădăcină, făcând abstracție de Gail. Unghiile dominicanei se înfipseră în spinarea amantului său, deschise gura, ca și când s-ar fi sufocat, apoi începu să-și onduleze bazinul în ritmul gemetelor. Fascinată, Gail nu-și putea dezlipi privirea de la acest spectacol. Miguel Cuevas se afunda din ce în ce mai repede, deschizându-i picioarele în echer ca s-o posede mai lesne, apoi se lăsă peste ea cu toată greutatea.

Acest lucru se termină cu un urlet sălbatic al Margaritei, țintuită de pat de orgasmul cubanezului. Acesta se rostogoli pe spate și rămase cu ochii închiși, jucându-se cu perlele colorate de la gât și cu sexul umflat. Muzica lentă continua și își lipi gura de urechea lui Gail.

— Ai văzut cum m-a avut. Dacă ai ști cum e când îl simți înăuntru. Știi, mi-a spus că te vrea și pe tine.

Gail își simți gâtul atât de uscat, încât abia reuși să-i răspundă.

— Nu, nu, eu nu vreau.

Însă degetele Margaritei o cotropiră ușurel din nou. Dominicana o forță să-și întoarcă fața spre ea și murmură.

— Mincinoaso...

Gail înghiți în sec. Cum ar putea să nege? Margarita o mângâia pe ceafă ca pe un cățel, împingându-i întruna fața spre pântecele cubanezului care părea adormit, în timp ce degetele ei își continuau sarabanda infernală. Din sexul ei se degajau fiori de plăcere, paralizându-i creierul. Nu recunoștea, însă acest mădular uriaș o tulbura îngrozitor.

Simți pe buze căldura, înainte să-și dea seama că Margarita își atinsese scopul. Carnea dură a mădularului forță bariera gurii ei într-o ultimă zvâcnire, iar Margarita își sfârși misiunea împingându-i pentru ultima oară ceafa. Miguel

deschisese ochii și o privea. Fără un cuvânt, mâna lui o înlocui pe a Margaritei. Ca un automat, Gail începu să execute ceea ce aștepta de la ea, invadată până în fundul gâtului de monstruosul mădular care părea să-și mărească volumul în fiecare clipă ce trecea.

Când Miguel se retrase din gura ei, ușurarea pe o simți nu dură prea mult. Se sui peste ea și o penetră cu o mișcare amplă care îi dădu senzația că este despicată în două. Gail urlă. Strâmbându-se, cubanezul se dezlănțui, țintuind-o de pat cu mișcări violente ale bazinului, iar ei i se păru o veșnicie. Astfel sfârtecată, simțea deopotrivă și plăcere, dar și durere. Brusc o lăsă în pace, apoi o rostogoli cu fața în jos și se afundă în ea în această nouă poziție. Nici măcar nu îi ridicase rochia.

O violă astfel și mai adânc, dar și mai blând. Lui Gail îi venea să strige: „mai încet și mai blând", însă cuvintele nu-i ieșeau din gură. Uitase complet de ce se afla aici, având o senzație atât de puternică, încât restul i se șterse din cap.

Cubanezul își freca pieptul păros de spinarea ei. La un moment dat se opri și se retrase din ea. Aproape că se simți dezamăgită. Dar când înțelese ce voia de la ea, țipă și încercă să scape târându-se pe burtă. Însă Margarita o prinse imediat și începu să-i vorbească blând la ureche:

— Lasă-l s-o facă... N-o să te doară.

— Ba nu, nu se poate, gemu Gail. O să mă.....

— Relaxează-te, îi șuflă Margarita atingându-i pântecele, o să vezi, este fantastic.

Gail deschise gura ca să răspundă, însă ceea ce voise să spună se transformă imediat într-un urlet, apoi simți că se sufocă și avu impresia că greutatea trupului cubanezului o turtea, străbătând-o o durere fulgerătoare. Corpul ei se acoperi de sudoare și urlă:

— Opriți-vă! Vă implor, opriți-vă!

Miguel Cuevas se afundase între fesele negresei. Se opri, iar Gail își recăpătă treptat, treptat răsuflarea. Degetele Margaritei o ajutară să transforme durerea atroce într-o curioasă senzație de plenitudine. Imaginea acestui par enorm care îi pătrundea până în rărunchi trecu fulgerător pe dinaintea ochilor ei și avu brusc senzația că trupul ei se deschidea ca

să-l primească. Simțind că se destinde, Miguel o pătrunse și mai adânc, apoi o prinse de șolduri cu ambele mâini și se dezlănțui până când explodă cu un mârâit de fiară sălbatică.

Gail își pierduse practic cunoștința, atât de puternică fusese senzația. Simți degetele Margaritei apropiindu-se de nările ei și priză puțină cocainã. După câteva clipe se întoarse și îl văzu pe Faustino, scârbos și gol-pușcă, intrând în cameră. La început crezu că și el voia s-o violeze, însă cubanezul burtos rămase pe loc, cu mâinile pe șunci și îi strigă lui Miguel:

— Miguelito! Știi cine este gâsculița pe care tocmai ai făcut-o?

Miguel Cuevas se ridică, cu privirea tulbure.

— Cine este?

— O femeie-polițai, articulă rar cubanezul burtos. Una din fetițele de jos a recunoscut-o.

* * *

Gail Hunter simți că i se face pielea de găină. Miguel Cuevas își ațintì privirea pe ea, rece și de nepătruns.

— Este adevărat? o întrebă el.

Negresa avea doar câteva secunde ca să se hotărască. Dacă nega, aveau s-o tortureze până vorbea. În caz contrar, își risca viața, dar avea câteva atuuri. Se ridică într-un cot și spuse cu vocea cea mai liniștită:

— Este adevărat. Sunt ofițer de poliție. Casa este supraveheată și sunteți arestat.

Margarita Gomez făcu ochii mari. Gail se uita la cei doi bărbați. Gestul lui Miguel Cuevas fu atât de rapid, încât ea nu reuși să-l evite. Cubanezul îi trase o palmă peste față cu toată puterea, trântind-o într-o parte. Se ridică dintr-un salt și, gol-pușcă cum era, începu să o lovească cu pumnii și cu picioarele, stâmbându-se de ură. Chiar și Faustino, care rămase în picioare lângă pat, era înghețat de groază. „Cocaine cowboy" își dădea arama pe față. Gail se chirci, încercând să-și apere abdomenul, pieptul și fața. Miguel Cuevas se opri gâfâind, cu gura căscată și ochii de om nebun.

Privirea o întâlni pe cea a Margaritei și deveni și mai furios. Îi trase și ei un pumn zdravăn în față, spărgându-i buzele. Dominicana se prăbuși pe spate fără să scoată un sunet, îngrozită. Miguel Cuevas o trase pe Gail de coadă și îi ridică fața învinețită de lovituri și o apropie de a lui.

— Deci ești de la poliție? Și chiar crezi că mă sperii? O să crăpi, iar prietenii tăi nu vor veni după tine. Eu sunt cel mai tare, nu mi se poate întâmpla nimic.

Gail Hunter înghiți saliva amestecată cu sânge.

— Dacă mă omori, zise ea, nu vei mai avea liniște. Te vor căuta și-n gaură de șarpe.

— Proasto ce ești!

Citi în ochii lui că nu glumea și o cuprinse panica. Până interveneau cei din Homicide Squad, el putea s-o omoare de zece ori. Miguel își recăpătase sângele rece. Își trase repede pantalonii și se întoarse către Faustino.

— Du-te la poartă și vezi dacă e ceva suspect. Apoi verifică strada la noi și la vecini. Dacă sunt acolo, unii dintre ei vor plăti. Nu vor încerca să facă nimic atâta timp cât ea este la noi.

Cubanezul burtos dispăru. Miguel Cuevas se întoarse spre Margarita care își tampona buzele.

— Spune tot ce știi despre ea!

Dominicana începu cu voce tremurată, explicându-i amantului său că dorise numai să-i facă pe plac aducându-i o fată superbă și ușor de abordat. El se uită cu dispreț la ea.

— N-ai înțeles nimic! Ticăloasa aia de Jackie a dat numele meu polițiștilor, iar prin tine, au încercat să ajungă la mine. Cred că te-au urmărit...

— Îți jur că....

— Taci din gură! zise cu brutalitate Cuevas, suntem cu toții în aceeași oală. Dacă vrem să ieșim de-aici, o să te leg de capotă ca să ne fii scut de apărare...

Se întoarse către Gail Hunter:

— Pe mine mă vor, nu-i așa?

Ea se uită drept în ochii lui.

— Da, vor să te prindă și m-au urmărit. În acest moment, casa este înconjurată. N-o să scapi.

Cuevas clătină din cap și rămase tăcut, pândind zgomotele

de afară. În sfârșit, pașii greoi ai lui Faustino se auziră pe scară. Cubanezul obez intră ca un buldozer gâfâind:

— Nu e nimeni, Miguel, totul e liniștit. M-am uitat peste tot.

Cubanezul o fixă pe Gail cu privirea și îi zâmbi ironic.

— Vezi, e o cacealma.

Se întoarse către Faustino:

— Celelalte două au rămas jos?

— Da.

— Rămâi aici cu ea.

Se duse în birou, ridică o șipcă din parchet și scoase din ascunzătoare un pistol Beretta cu calibrul de nouă milimetri, cu un amortizor lung cu care o omorâse pe Jackie bahameza. Verifică încărcătorul și coborî. Din fericire, în bar era semiîntuneric. Jesus stătea culcat pe mochetă încălecat de una dintre fete, în timp ce prietena privea scena cu cupă de șampanie în mână.

Fără un cuvânt, Miguel se apropie de prima și îi trase un glonț în ureche. Aceasta căzu într-o parte ca un bolovan cu un țipăt de groază. Cea de-a doua fată se și ridicase să fugă, scăpând paharul din mână. Însă două gloanțe o nimeriră în piept și în burtă făcând-o să se încovoaie. Căzu așa ghemuită, străduindu-se să ajungă la clanța ușii. Miguel se apropie și îi mai trase un glonț în cap. Numai după aceea întâlni privirea lui Jesus, reprezentantul DGI-ului cubanez, însărcinat cu reglarea afacerii cu arme în beneficiul serviciilor cubaneze. Acesta rămase împietrit, neînțelegând motivul celor două crime.

— Pune târfele în saci de plastic și cară-te, îi spuse Miguel fără nici o altă explicație. Vreau să fie găsite mâine într-un loc liniștit. Tocmai am aflat că frecventau cercuri nesănătoase.

— O.K.! zise cubanezul cu glas sugrumat.

Avea un singur gând: s-o șteargă cât mai repede din casa asta de nebuni. Tot ce i se spusese până acum despre Miguel Cuevas nu se compara cu realitatea.

* * *

Gail Hunter se mai liniștise, dar gemea în continuare. Loviturile o dureau, dar nu o făcuseră să leșine fiindcă făcea

sport și avea antrenament... Faustino se îmbrăcase și o privea cu o nețărmurită ură. Își dădu seama că, dacă nu reușea să fugă, era pierdută. Gemu și mai tare, se apucă cu mâinile de burtă, se rostogoli până la marginea patului și căzu lângă Faustino.

— Ticălosul, începu ea, mi-a nenorocit burta, ah, burta mea...

Margarita se uită la ea cu indiferență.

— Poți să crăpi, nemernico, zise doar atât cubanezul burtos.

Însă picioarele tinerei se destinseră brusc, le forfecă prin aer și îl lovi pe Faustino cu atâta putere, încât acesta căzu urlând cu furie. Negresa se ridicase deja în picioare. Nici nu se gândi să-și adune hainele sau să caute o armă, ci se repezi la fereastra care dădea spre parc și sări în gol.

Răcoarea de afară îi făcu bine. Se uită în jur: casa era întunecată, dar parcul era luminat ca ziua de șirul de proiectoare. Se îndreptă către aleea care ducea la poarta cu grilaj. Parcurse numai vreo douăzeci de metri, când o umbră întunecată apăru de undeva cu un lătrat feroce. Era unul din cei cinci dobermani ai lui Miguel Cuevas.

Gail se întoarse, îngrozită. Câinele o apucă de gleznă și durerea atroce o făcu să-și piardă echilibrul. Se rostogoli urlând. Scutură piciorul ca să scape de câine și îl văzu pe al doilea care se repezea la beregată. Se apără cum putu cu mâna și își auzi osul trosnind. Durerea o făcu să-și piardă cunoștința. Veniră și ceilalți câini. Unul dintre ei își înfipse colții adânc în umăr și îi smulse o bucată de carne, după care leșină de-a binelea.

* * *

La început, Gail crezu că murise. Zăcea la picioarele unei statui imense, o femeie care agita o spadă. Lângă ea se afla ceva ce semăna cu o masă de operații. După aceea simți durerea în tot corpul și își aminti ce se întâmplase. O legaseră fedeleș pe un fotoliu din lemn înalt, într-o încăpere cu pereții lambrisați. Miguel Cuevas stătea dinaintea ei îmbrăcat, cu un

aer grav. În mână avea o cravașă. El o scăpase din gura câinilor... Ea își mușcă buzele ca să nu țipe. Cubanezul îi zâmbi sarcastic.

— Te-au aranjat, nu glumă, nu-i așa? Dacă nu eram eu, te sfâșiau. Dar eu sunt drăguț și îți voi da ceva ca să te faci bine și ca să nu mai simți durerea...

Răscoli într-un sertar și scoase o seringă lungă și un borcan plin cu un lichid transparent.

— Cocaină lichidă, spuse el. O să vezi că e nemaipomenită...

Umplu toată seringa. Gail Hunter îl privea înghețată de groază. La DEA urmase niște cursuri și mai știa câte ceva despre droguri. O vor omorî cu o supradoză.

— Sunt ofițer de poliție, repetă ea. Fiți atent ce faceți.

Seringa era pregătită. Faustino veni în spatele femeii și îi imobiliză brațul stâng. Miguel căută vena și înfipse acul de-a curmezișul. Gail Hunter simți lichidul amestecându-se cu sângele, apoi o senzație de căldură. După câteva clipe, avu impresia că i se golea creierul de toate grijile și o toropeală plăcută începu s-o cuprindă. Își dădu seama că rănile n-o mai dureau. Îl văzu ca prin ceață pe cubanez apropiindu-se și înfigându-i acul în vena jugulară exact sub bărbie. Efectul fu fulgerător. Era ca un foc lichid, dar rece, care o ametea treptat. Ținea cu greu ochii deschiși, dar nu se mai simțea rău.

Încăperea începu să se învârtească. Își simțea corpul ușor ca fulgul și totul era minunat. Miguel Cuevas își continua baletul infernal cu acul în mână. O mai înțepă o dată, dar goli toată seringa. La a cincea înțepătură, Gail nu mai simți nimic. Era încă vie, dar nu pentru mult timp. Capul îi căzuse în piept, parcă adormise. Miguel Cuevas puse cu grijă seringa la loc și, ajutat de Faustino, o dezlegă pe fată. Cubanezul burtos o luă în brațe.

— O pui în portbagajul Cadillac-ului și te debarasezi de ea, îi zise Miguel.

Grăsanul se uită la el neliniștit.

— Sper că ticăloșii ăia n-au urmărit-o.

Miguel ridică din umeri.

— Ei și? N-au nici un drept să controleze portbagajul. Jesus a plecat fără probleme.

Celălalt cubanez cărase la fel cadavrele celor două fete pe care le împușcase Cuevas. Faustino nu avea încotro. Se uită la corpul călduț încă. Va muri în portbagaj. Îi venea să verse. Nimeni nu va putea să facă nimic s-o salveze pe negresă. Chiar dacă o duceau la spital. Miguel puse mâna pe umărul lui Faustino. Avea ochii roșii de atâta prizat, dar își păstra calmul. Atinse piciorul cu sceptrul, pe care îl lăsă doar ca să-l ajute pe Faustino să aducă fata la parter. O înfășurară pe Gail într-o pătură veche de culoare roz și o aruncară în portbagaj. Miguel Cuevas se întristă brusc. Efectul cocainei începea să treacă. Trebuia să se ocupe de Margarita care rămase tăcută într-un ungher al camerei.

— Du-te, zise el dintr-o dată.

Faustino se așeză la volanul limuzinei. Ceasul arăta trei și douăzeci dimineața. În acest moment drumul nu era prea circulat. Traversă parcul urmat de câini, ajunse în porțiunea luminată de proiectoare, ca un lagăr de concentrare, și apăsă pe butonul care declanșa deschiderea porților. Inima îi bătea mai tare în piept, când Cadillac-ul intră pe 65th Street.

Nu era nici țipenie. Pneurile scrâșniră când execută un viraj brusc luând-o la dreapta, apoi la stânga, ajungând pe Freeway 826. Numai atunci îndrăzni să respire ușurat. Încercă să alunge din minte gândul că femeia din portbagaj nu murise încă. O idee nebună îl străfulgeră. Să se ducă la Homicide Squad, să povestească tot, să încerce s-o salveze pe Gail, iar apoi să-i trimită să-l omoare pe Miguel Cuevas.

Își alungă repede din minte această fantasmagorie. Era mult prea implicat, iar polițiștii nu-l vor proteja. Va face ani grei de închisoare și după aceea... Era superstițios și îi era teamă de credința lui Miguel Cuevas... Cadillac-ul se legăna ușor în goana lui către sud.

* * *

Cu picioarele cocoțate pe masă, Raúl Diaz se uita întruna la telefon. Neras, cu ochii roșii de oboseală, cu o cutie de bere lângă el, nu scotea o vorbă. Pendula din birou arăta ora nouă și zece.

Contrar obiceiului, sala mare din Homicide Squad era cufundată în liniște. Nu se glumea, nu se înjura. Chiar și mașinile de scris țăcăneau mai încet.

Așezat în fața căpitanului, Malko se uita și el la telefon. Ridică receptorul și formă a cincea oară numărul lui Gail Hunter. Dar soneria răsuna în gol. Era o prostie, căci altminteri, ar fi sunat ea. Închise și schimbă o privire cu polițistul. Acesta oftă:

— Of! La naiba!

Toate centralele poliției din Dade County fuseseră avertizate. O mașină obișnuită supraveghea domiciliul Margaritei Gomez, care nu se întorsese încă. Slabă speranță pentru Malko și pentru polițiști. Ricochet Rabbit intră în birou cu o cești cută de cafea cubaneză în mână.

— Dacă au tras un chef, eu cred că dorm până târziu...

Nimeni nu-l băgă în seamă. Dar era o explicație. Pe măsură ce timpul trecea, speranțele erau mai mici. Câteva mașini de la Homicid Squad și de la DEA patrulau prin zona în care o pierduseră pe negresă. Toți polițiștii din Dade County primiseră semnalmentele colegei lor și ale mașinii galbene. În sfârșit, telefonul sună. Raúl Diaz ridică receptorul cu vioiciunea unui șarpe și îl puse pe ascultare. Se auzi o voce metalică:

— Dade County Police Department semnalează descoperirea, într-un morman de gunoi, la colțul South West Street 100 cu 87th Avenue, a două cadavre de femei goale, înfășurate în saci de plastic. Una dintre ele a fost împușcată în ureche, iar cealaltă, cu mai multe gloanțe în cap și în piept...

— Culoarea, urlă Diaz. Albe, cubaneze, negrese?.....

La capătul celălalt al firului se auzi un zgomot, apoi vocea zise, puțin surprinsă:

— Albe, domnule. Amândouă.

— Un glonț în ureche, spuse Malko. Este stilul lui Cuevas. Vă amintiți de Jackie bahameza?

Raúl Diaz se și ridicase în picioare.

— Să mergem, zise el. Ne vor ajunge la mașină.

* * *

Grămada de gunoi era înconjurată cu banderole galbene. Puseseră cele două cadavre pe o prelată verzuie, iar un

fotograf luă câteva cadre. Raúl Diaz, Malko și Ricochet Rabbit se apropiară. Chipurile celor două fete, tinere și vulgare, destul de drăguțe, nu le spuneau absolut nimic. Se apropie de cadavre și medicul legist.

— Au fost ucise cu puțin timp în urmă... Cred că de șapte sau opt ore, nu mai mult. Nici un semn și nici un act după care să poată fi identificate. Amprente necunoscute.

Raúl Diaz clătină din cap. La Miami, erau găsite zilnic cadavre neidentificate, ucise din motive necunoscute, de anonimi. Era fascinat de gaura din urechea fetei.

— Să căutăm urme de drog, spuse el. Și vreau cât mai repede rezultatul balistic. Comparați-l cu glonțul găsit în capul lui Jackie. Vreau rezultatul în trei ore. Descurcați-vă.

Se urcară în mașina lui.

— Nu-mi place deloc, zise polițistul. S-ar zice că le-a omorât pe fete ca să scape de martori.

Nimeni nu mai spuse nimic până când ajunseră la Homicide Squad. Malko își simțea gâtul atât de uscat, încât înghițea întruna. Brusc radioul din mașină începu să pârâie. Diaz luă microfonul.

— Căpitanul Diaz, ascult.

— Căpitane, spuse o voce gâtuită de emoție, domnișoara Gomez s-a întors acasă. Are fața bandajată. Este singură. Ce facem?

— Nu vă mișcați de acolo! lătră Diaz. Să nu o slăbiți nici o clipă din ochi. Vă mai trimit oameni.

Puse microfonul la loc și se întoarse spre Malko.

— Voi cere procurorului un mandat de arestare ca s-o interogăm, spuse el.

— Sub ce acuzație?

— Complicitate la răpire. Dacă Gail n-a dat nici un semn de viață până acum, înseamnă că o țin acolo cu forța.

Nici unul dintre ei nu voia să se gândească și la altă posibilitate... Circulația de dimineață devenea din ce în ce mai puțin fluidă. Se opreau la toate stopurile de pe US 1. Întristat la culme, căpitanul Diaz puse în funcțiune sirena și girofarul. Malko se gândea la Margarita Gomez. Începea să-i cunoască metodele lui Miguel Cuevas. Dacă o lăsase pe dominicană în

libertate, însemna că era absolut sigur de ea. Nu vor reuși să scoată nimic din gura ei. Acuzația lui Diaz nu va avea câștig de cauză în fața juraților, deși era singura persoană care știa de soarta lui Gail Hunter.

Acum mergeau ceva mai repede. Pe bancheta din spate, Ricochet Rabbit își mușca buza de jos. Își pierduse veșnicul zâmbet. Când ajunseră în dreptul Bulevardului Biscaya, radioul pârâi din nou.

— Apel pentru căpitanul Diaz, auziră o voce necunoscută. Aici comisarul din Dade County. Câțiva angajați de la Mercy Hospital au văzut un butoi de vreo patru-cinci galoane plutind în Golful Biscaya. Din el ieșeau două picioare de om și se pare că persoana este din rasa neagră.

— *Oh! my God!* izbucni Raúl Diaz.

Mercy Hospital se găsea la marginea South Bay Shore, chiar înainte de Muzeul de Istorie Națională și de podul care ducea la Biscaya Key. Diaz apăsă ca un nebun pe pedala de accelerație și încercă să se strecoare printre două camioane. Înfuriindu-se, unul dintre șoferi se repezi spre el claxonându-l. Diaz înjură în spaniolă. Ricochet Rabbit se aplecă și puse mâna pe armă. Deschise geamul, scoase mâna afară și agită pistolul. Camionul se îndepărtă instantaneu, lăsându-i să treacă.

Ricochet Rabbit îi arată revolverul șoferului nedumerit. Plecară ca din pușcă, urmăriți de urletul răzbunător al claxonului. Apoi începu ploaia. O rafală bruscă, puternică, deasă ca o perdea care le împiedica înaintarea. Căpitanul Diaz se urca pe trotuare, obliga vehiculele să le facă loc cu sunetele sirenei. De fiecare dată când un șofer era răuvoitor Ricochet Rabbit îi arăta arma pe geamul lăsat al portierei. Când pătrunseră în curtea spitalului, se găseau acolo vreo șase mașini de poliție.

Străbătură clădirea în fugă și ajunseră pe o platformă care dădea spre mare. Un grup de polițiști înconjura un obiect mare pus pe jos. Raúl Diaz își făcu loc printre ei și se opri locului brusc. Lângă un butoi vechi de ulei, se găsea trupul inert al lui Gail Hunter. Îi desfăcuseră sforile cu care fusese legată și o dezveliră din pătura roz. Recunoscându-l pe căpitanul Diaz, un sergent în civil veni lângă el:

— *Raúl, I am terribly sorry.*

Căpitanul privea cadavrul negresei strângând pumnii. Ceilalți polițiști nu scoteau o vorbă. Malko avea lacrimi în ochi. O pățise din cauza lui. Unul dintre polițiști se apropie însoțit de un medic al spitalului.

— Încă nu știm cu certitudine cauza morții, însă doctorul a găsit pe brațe și la vena jugulară urme de înțepături. Credem că a fost o supradoză. De asemenea, are urme de mușcături.

Diaz întoarse capul în altă parte, negru de furie.

— *Bullshit!* Nu se droga!

— Nu e asta, îl contrazise medicul. Probabil că au drogat-o împotriva voinței ei. La autopsie, vom vedea și cu ce drog.

Căpitanul de la Homicide Squad clătină din cap, aruncă o privire lungă cadavrului de la picioarele lui și îi spuse lui Malko:

— Să mergem!

În clipa în care plecau, dădură nas în nas cu Brent Hammock, ce venea în goană, înnebunit.

— Am aflat că...

— Ticălosul ăsta a ucis-o mârâi Diaz. Veniți, avem de discutat.

Malko îi înțelegea furia. Din cauza lui, Gail era moartă acum. Era o responsabilitate prea grea...

* * *

Era ceea ce se chema „o porcărie de ședință". Dar mai puțin veselă. Brent Hammock desena ceva pe sub mână. Ricochet Rabbit își mușca buza inferioară, Raúl Diaz parcă îmbătrânise cu zece ani, iar Malko era dezgustat.

— Trebuie s-o încolțim pe Margarita Gomez, repetă Diaz, s-o determinăm să vorbească.

Brent Hammock clătină din cap.

— Cum? Să-i smulgem unghiile din carne? Știți foarte bine că în zece minute vă treziți cu cel mai bun avocat din oraș pe cap... Și ce îi veți spune procurorului general? Că este complice la crimă, că și-a adus prietena la o petrecere-surpriză? Vă va spune că a plecat mai devreme și că nu știe nimic.

— O vom obliga să ne spună ce s-a întâmplat.

— Vă va da o adresă falsă. Chiar credeți că, dacă Miguel Cuevas și-a asumat riscul să-i dea drumul, ea îl va trăda? Se așteaptă să tăbărâm pe ea.

Ochii lui Raúl Diaz aruncau scântei. Lovi cu palma în birou de sări încărcătorul pistolului Beretta.

— Atunci, ticălosul ăsta o să scape, după ce a ucis-o pe Gail?

— Nu ne rămâne decât să-i întindem o cursă, propuse Ricochet Rabbit. Așteptăm să iasă din casă și îi strecurăm câteva grame de cocaină în apartament. După aceea, nu ne rămâne decât s-o descoperim. Există pedeapsa cu închisoarea până la zece ani... Poate că va dori să facă o înțelegere cu noi...

Malko văzu că Raúl Diaz stă pe gânduri. Polițistul era atât de îngrozit de asasinarea detectivei, încât era gata să facă orice... Însă Brent Hammock interveni cu fermitate:

— Eu nu sunt de acord. Dacă începem să procedăm astfel, într-o bună zi procurorul general va afla și nu ne va mai crede în veci când vom captura o valiză plină de cocaină de la un traficant... Trebuie să găsim altceva.

— Lasă-mă să-i vâr lampa în gură douăzeci și patru de ore, insistă Diaz. Va ceda.

— Nu neapărat... Începând de azi, va dormi cu un avocat la picioare... Cred că înainte de a o interoga oficial, ar trebui să-i facem o ofertă. Neoficial. O fac eu. Cum Miguel Cuevas mă urăște de moarte, va comite el o greșeală cumva.

Raúl Diaz îi zâmbi cu tristețe.

— Riscăm să avem un cadavru în plus, al dumneavoastră...

— Mă întreb dacă nu cumva există vreo legătură între *Mutiny* și Miguel Cuevas, spuse brusc Malko. Ar trebui să verificăm.

Brent Hammock se ridică și ieși discret în momentul în care un polițist îi aducea un plic lui Raúl Diaz. Acesta îl deschise, citi conținutul și ridică privirea.

— Au sosit rezultatele balistice în cazul celor două fete găsite în dimineața asta, anunță el. Au fost omorâte cu aceeași armă ca și Jackie bahameza... Prin urmare, ticălosul ăla s-a descotorosit de martori. Cred că au fost cu Gail.

— Poate că avem o pistă în acest sens, sugeră Malko. Trebuie să aflăm cum au ajuns în compania ei.

Brent Hammock intră în birou și își drese glasul.

— *Gentlemen*, începu el. Am vorbit cu Langley. Directorul de la Operațiuni vorbea la telefon pe cealaltă linie cu vicepreședintele Bush. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Domnul Bush ne roagă insistent să nu facem nimic ce ar putea compromite rezultatul final al operațiunii Swordfish.

Era îngrozitor să te gândești că Miguel Cuevas era în Miami, la câteva mile de ei, scăpându-le printre degete și mergând până acolo încât o omorâse pe detectiva Hunter și pe toți martorii care îl deranjau, fiind protejat de teroarea pe care o inspira și de cruzimea fără margini. Se auzi un zgomot sec. Furios, căpitanul Diaz rupsese creionul pe care îl ținea în mână.

Capitolul XIV

— Se vede că nu soția lui Bush a fost împușcată observă cu amărăciune în glas Raúl Diaz.

— *Gentlemen*, îl întrerupse Brent Hammock, aceasta este o afacere condusă de CIA și de vicepreședintele Statelor Unite. Trebuie să ținem cont de acest lucru. Îi înțeleg furia căpitanului Diaz. I-ar face plăcere s-o arestăm pe domnișoara Gomez, dar nu vom rezolva nimic. De asta mă tem. Ne apropiem încet, încet de Miguel Cuevas și până la urmă, va face o greșeală care îi va fi fatală. Și trebuie s-o comită cât mai repede.

O secretară intră în birou aducând un dosar subțire pe care îl puse pe biroul lui Raúl Diaz. Acesta îl deschise și se uită la ei.

— Ia te uită, cele două fete asasinate aveau obiceiul să frecventeze *La Carretera*... Aici agățau bărbați în fiecare seară.

Ricochet Rabbit sări în picioare.

— Mă duc acolo!

— Vin și eu, spuse Malko.

Părăsiră ședința și se duseră la Buick-ul roșu. Ricochet Rabbit se strecură prin traficul intens, îndreptându-se spre Little Havana.

— Raúl este nebun de furie! spuse el. Avea o aventură cu Gail și se simte vinovat de această situație. Ați văzut mușcăturile? Ticălosul de Cuevas a dat-o la câini. Pot să vă spun că nu există nici un polițist din Miami care să nu fi încercat să-l prindă pe Miguel Cuevas, dar nici unul nu a reușit.

La Carretera era pustie, în afară de chelnerițe și de restul personalului. Polițistul se duse direct la casierița grasă și îi vârî legitimația pe sub nas, arătându-și dinții de iepure.

— Sergent Garcia din DEA, spuse el. Anchetez moartea unei detective de la noi. Aveți tot interesul să nu-mi serviți gogoșile obișnuite, căci altminteri vă închid șandramaua.

Luată din scurt și cu un astfel de limbaj, casierița păru să coopereze.

— Ce doriți să aflați? bâigui ea. Eu nu răspund pentru oamenii care vin la noi.

El îi puse fotografiile celor două fete asasinate sub nas.

— Dacă îmi spuneți că nu le cunoașteți, vă bag la zdup cât ai clipi. Când le-ați văzut ultima oară?

Casierița înghiți în sec și spuse dintr-o suflare:

— Aseară...

— Cu cine erau?

— Au venit singure. Un tip de la bar le-a agățat și după mai multe pahare, au plecat cu el.

— Cine este? întrebară Malko și Ricochet Rabbit în același timp.

— Nu știu. Un cubanez cu burtă. Nu i-am văzut mașina, adăugă ea, anticipând întrebarea polițistului.

— Sunt agățate des?

— Firește, zise ea, e de la sine înțeles. Pentru asta vin aici.

Nu era Miguel Cuevas... Ricochet Rabbit luă fotografiile. Se pregăteau să plece, când Malko întrebă:

— O cunoașteți pe o oarecare Margarita Gomez?

Grăsana îi aruncă o privire ironică.

— Cred că pe aici se perindă sute de nume...

Malko scoase din buzunar o fotografie a Margaritei și i-o arătă casieriței. Aceasta stătu pe gânduri, dar văzând privirea amenințătoare a lui Ricochet Rabbit, spuse în final.

— Da, lucrează aici. E chelneriță. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea. Cu mutra ei, cred că face și pe târfa.

— Când vine aici, nu se întâlnește și cu Miguel Cuevas? întrebă Malko.

Cubaneza îi aruncă o privire plictisită.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, *señor*. Nu-mi aduc aminte cu cine se întâlnea. Eu, seara, îmi fac socotelile. Am destulă bătaie de cap cu cărțile de credit false și cu bancnotele rupte. Toți sunt niște nenorociți...

— Trebuia să rămâneți în Cuba, mormăi Ricochet Rabbit, înainte de a pleca.

Ajunși pe stradă, se priviră cu subînțeles.

— Este ciudat, observă Malko, totul se învârtește în jurul acestui restaurant, ca și când Miguel Cuevas ar fi acasă la el.

În plus, vine aici în mod regulat. Ar trebui să aflăm cine este adevăratul proprietar.

— Nici o problemă, spuse Ricochet Rabbit. Haideți cu mine în Centrul Civic.

* * *

Funcționarul de la Registration Office se uită prin fișe și scoase un teanc gros de dosare.

— Am găsit, spuse el. Restaurantul este al unei companii care se numește Nova Horticultural Research Corporation, înregistrată la Dade County.

Îi dădu lista cu acționarii. Malko o citi. Din cinci acționari, trei aveau capitaluri mici, totalizând douăzeci și trei la sută. Unul avea cincisprezece la sută, iar ultimul, șaizeci și două, cumpărate cu cinci sute optzeci și cinci de mii de dolari. Acesta din urmă nu era o persoană fizică, ci o companie aflată în Indiile olandeze din Curaçao. Richard Daxx Investment... Posesorul celor cincisprezece procente se numea Alfonso Carino! *Sentero* care avea legătură cu Miguel Cuevas! Ricochet Rabbit văzuse și el numele. Înjură printre dinți.

— *Shit!* Nu ne-am gândit niciodată să verificăm chestiile astea. Am crezut că proprietarii sunt oamenii pe care îi cunoaștem. Ei au făcut restaurantul. Cred că l-au vândut pe sub mână.

— Există vreo cale să aflăm cine este Richard Daxx? îl întrebă Malko pe funcționar.

Acesta îi zâmbi cu părere de rău.

— Nu, domnule. Decât dacă vă duceți la Curaçao. Dar bancherii nu sunt prea vorbăreți. Poate să fie oricine.

Malko era puțin decepționat fiindcă sperase să găsească în acest fel adresa lui Miguel Cuevas. În schimb, căpătase certitudinea că acest „cocaine cowboy" avea legătură cu restaurantul. Prin urmare, Alfonso Carino, *sentero*, era complicele lui. Totuși, în ciuda progreselor făcute, paravanul lui Miguel Cuevas era intact. Tot ce aflaseră în plus, era că poseda o casă, se pare, în South West Miami. Cele două persoane care îi cunoșteau adresa adevărată tăceau ca mormântul: *sentero* și Margarita Gomez. Se întoarseră la Homicide Squad.

* * *

Căpitanul Diaz trona trist în mijlocul diplomelor sale, uitându-se în gol. Ascultă cu interes rezumatul lui Malko și tresări puțin când află despre acțiunile localului *La Carretera*.

— Stați un pic! zise Diaz, îl cunosc vag pe unul dintre proprietari. Îl cheamă Franco Zenon. Până acum, a tăcut chitic când i-am pomenit de Cuevas din cauza groazei pe care cubanezul o inspiră. Acum, cu povestea cu Gail, e altceva. Voi încerca să-l sperii și mai tare decât Cuevas.

Ridică receptorul și îl puse pe ascultat. După câteva apeluri, reuși să dea de cel pe care îl căuta.

— Franco, începu el, sunt Diaz, trebuie să discut cu tine. Unde ești?

— La o prietenă, spuse tipul. De ce?

— În legătură cu asociații tăi. Este foarte important. O detectivă de la noi a fost ucisă, iar tu ai putea să ne ajuți.

La capătul firului se lăsă un moment de liniște. Malko și Ricochet Rabbit își ciuliră urechile. Simțiră pe dată reticența interlocutorului.

— Nu prea îmi place să discut cu oameni ca tine, spuse în sfârșit Franco. Nu-mi plac neplăcerile. Trăim într-un oraș de nebuni.

— Putem să ne întâlnim discret... sugeră Diaz.

— Nu, ar fi și mai rău. Vino la restaurant diseară pe la opt, așa ca din întâmplare, să bei ceva. Voi fi acolo.

* * *

Raúl Draz puse mâna pe umărul lui Malko și îi spuse tare lui Franco Zenon, un cubanez cu mustață á la Zapata:

— Este un prieten din străintătate. Vrea să guste din minunata bucătărie cubaneză.

Se așezară la bar, cu câte un veșnic *daiquiri* în față. Malko își comandă o apă minerală Perrier. Era băutura cea mai la modă în America. Restaurantul era plin, căci era duminică seara. Raúl Diaz se aplecă spre Zenon.

— Am auzit că ți-ai vândut afacerea unei societăți care se cheamă Richard Daxx. Cine o reprezintă?

Proprietarul de restaurant plecă privirea în pământ, fixând cu mult interes podeaua.

— Nu știu, se ocupă avocatul meu de asta...

Mințea atât de grosolan încât Diaz îl călcă pe bocanc atât de tare, că Franco se strâmbă de durere. Căpitanul îi șuflă la ureche:

— O fată din departamentul nostru a fost masacrată. Trebuie să mă ajuți. Cum arată tipul tău?

Proprietarul restaurantului nu mai apucă să răspundă. O chelneriță mulatră se apropie de el și îi șopti:

— Este cineva afară care vrea să vă vorbească.

Franco Zenon se depărtă de tejghea cu un zâmbet de scuză și ieși.

După trei secunde, o împușcătură puternică făcu să se cutremure geamurile localului. Raúl Diaz se întoarse spre ușă și scoase arma de la curea. Ricochet Rabbit și Malko se repeziseră deja la ușă. În acest răstimp, mai auziră un foc de armă. Văzură un bărbat care se urca într-un Cadillac de culoare deschisă și o siluetă lungită pe jos. Se duseră în goană acolo. Era Franco Zenon. Primise o rafală în gât și alta în spate. Încă nu murise, dar nu mai rezista mult. Era sânge peste tot. Raúl Diaz îi ajunse din urmă cu pistolul în mână. Mașina dispărea deja în traficul de pe 8th Street. Nu aveau cum să tragă în ea de teamă să nu nimerească alte vehicule.

Malko se repezi la Buick, sări al volan, în timp ce Ricochet Rabbit se urca lângă el. Mașina ucigașului era deja departe, iar Buick-ul nu avea nici sirenă, nici girofar. Malko claxona ca un apucat și o luă pe 8th Street către est, depășind toate mașinile care mergeau pe partea stângă.

Până la semaforul din dreptul Bulevardului 19, căci un șofer de pe o furgonetă se băgă exact în fața lor. Malko putea să vadă că erau trei mașini după Cadillac-ul urmărit de ei. Acesta demară și reuși să zărească numărul de înmatriculare. Era chiar numărul pe care i-l spusese polițistul din Palm Island. Prin urmare, era mașina lui Miguel Cuevas. Dar nu reușea să-l vadă pe tipul de la volan.

— *God damn it!* urlă Ricochet Rabbit.

Furgoneta demară intenționat mai încet. Polițistul duse mâna la toc și smulse pistolul Cobra. Se auzi o împușcătură scurtă, iar oglinda retrovizoare a furgonetei se făcu țăndări.

Imediat șoferul se dădu la o parte, iar ei reușiră să treacă. Din păcate, Cadillac-ul gri deschis era deja la celălalt semafor, mult mai departe. Aplecat peste portieră, Ricochet Rabbit agita arma ca să-i dea la o parte pe șoferii care rulau prea încet. Trase un foc de armă în aer ca să atragă atenția șoferului unei semiremorci. Acesta intră în coloană cu un claxon, însă, când ajunseră și ei la stop, Cadillac-ul dispăruse. Depășiră zeci de mașini până când intrară pe Freeway 95, apoi greșiră drumul. Încă o dată, Miguel Cuevas fusese mai tare decât ei.

Îl găsiră pe căpitanul Diaz înconjurat de polițiști și de curioșii adunați în fața restaurantului *La Carretera*. Pe jos, zăcea un pistol automat, cu mânerul îndoit, care fusese abandonat.

— Poftim! spuse Draz cu amărăciune. Încă unul care i-a telefonat bunului Miguelito ca să-l asigure de nețărmurita lui prietenie. Iar el a trimis imediat ucigașul.

* * *

Cu ochii roșii și mâinile tremurând, Miguel Cuevas se uita pe ecranele televizoarelor. În fine, văzu Cadillac-ul și pe Faustino la volan intrând pe poartă. Îl urmărise pe tot traseul ca să se asigure că grăsanul era singur. Când îl văzu coborând din mașină, se duse la el îmbrăcat într-un halat de casă.

— Ce-ai făcut?

— Am rezolvat, spuse Faustino. Dar nemernicii m-au urmărit. Ar fi trebuit să rămân.

Era tras la față. Se duse la bar și își turnă o porție de *J and B* fără apă, pe care îl dădu pe gât dintr-o dată, apoi se trânti pe canapea și arătă cu degetul către Miguel.

— De data asta am scăpat la țanc! Imbecilul ăla de polițist și cu tipul blond al lui Jackie erau deja acolo și îl descoseau... A trebuit să risc al naibii de tare.

— Oricum Franco nu știa unde locuiesc, zise Miguel. Mi-a transmis prin cineva să-l sun regulat.

Faustino îl privi năucit.

— Atunci de ce l-ai...?

Miguel îi zâmbi ca un nebun.

— Ca să știe toată lumea din Miami că, dacă se ia cineva de mine, e mort... Unde este Alfonso?

Faustino făcu un gest evaziv ce însemna că puțin îi păsa. Apoi clătină din cap.

— Te joci cu focul, Miguelito. Se apropie de tine. Nu ar fi trebuit s-o omori pe fata aia! Acum s-au dezlănțuit. Trebuie s-o ștergem pentru un timp, căci până la urmă ne vor găsi... Și-atunci...

Miguel Cuevas îl apucă de umeri și îl scuturâ ca pe un pom fructifer.

— Nu *pot* să plec! N-o să las cincizeci de milioane de dolari pe masă!

Urlase atât de tare, încât Faustino făcu un pas înapoi speriat.

— Și dacă murim?

Miguel Cuevas îl străfulgeră cu privirea.

— Ba vom trăi! Alfonso face tot ce poate pentru asta. Până acum ne-a protejat, nu-i așa?

— Da, admise de voie, de nevoie cubanezul.

— Bine, spuse Miguel mai liniștit, mai am ceva pentru tine. Am întâlnire cu tipul care ne cumpără marfa. O să-ți arate banii. Totul este pus în trei seifuri la Chase Manhattan Bank. Doar să te asiguri că sunt acolo. Peste zece zile vom fi în Cayman Island și nu ne vom întoarce curând aici.

Luă puțină cocaină din borcan și o trase pe nas, apoi i-l dădu lui Faustino.

— O vom lua și pe Margarita, nu trebuie să lăsăm urme.

Era singura femeie de care îi păsa pentru că nu îl contrazicea niciodată, pentru că îi aducea fete și era capabilă să-l mângâie ore întregi, până când cocaina îl împiedica să aibă erecție. Odată, Faustino îl văzuse pe Miguel omorând o fată pentru că își bătuse joc de el din cauza asta. Până la urmă o violase cu o sticlă până când aceasta murise puțin mai târziu sub ochii lui.

Miguel era cel mai periculos om pe care îl întâlnise vreodată. Cu inteligența lui, cu cruzimea și cu norocul chior, era un amestec exploziv. Uneori, se întreba ce voia cu adevărat.

* * *

Încă o porcărie de ședință. În sediul poliției de la Dade County tensiunea creștea. *Miami Herald* scria pe prima pagină

despre asasinarea lui Gail Hunter, cu o fotografie superbă de-a ei. Un detectiv se dusese la Margarita Gomez ca s-o interogheze. Aceasta declarase că, în final, Gail Hunter se răzgândise și o lăsase în oraș. Dăduse adresa unde trebuia să aibă loc petrecerea, un apartament nelocuit din Miami. Rezista cu duritatea oțelului. Nu degeaba o lăsase Miguel Cuevas să dea piept cu poliția. Era foarte sigură de ea. Se învârteau în jurul cozii, iar asta îl scoase pe Malko din sărite.

— Voi face ce am spus, îi anunță el. O voi ataca pe Margarita Gomez. Știu destul de multe ca s-o sperii, mai ales cu cele aflate de la restaurantul *La Carretera*. Ori ea, ori Alfonso Carino. Însă infirmul nu va vorbi, căci este prea băgat în afacere. Dacă va fi nevoie, aș putea s-o sperii ca s-o determin să vorbească.

Raúl Diaz nu-l credea.

— Faceți ce poftiți. Dacă Miguel a lăsat-o în pace, înseamnă că are încredere oarbă în ea. Vă va păzi Ricochet Rabbit. Eu nu îmi voi găsi liniștea până când nu-l voi vedea pe ticălos mort la picioarele mele. Aduceți-mi capul lui, și voi fi cel mai fericit om de pe pământ.

Malko se îndreptă spre Coral Gables. Ricochet Rabbit își pierduse toată bucuria de a trăi și mesteca un chibrit în timp ce se scărpina cu nervozitate.

Parcară mașina la *Mutiny Club*, iar Malko intră singur lăsându-l pe polițist la pândă. Era la fel de multă lume. Se așeză la bar și așteptă, după ce își comandă o votcă cu gheață pisată. Se simțea curios de liniștit.

După zece minute, apăru și Margarita Gomez. Avea încă buzele ușor umflate, dar nu se observa prea tare. I se păru că privirea era mai puțin sigură, iar zâmbetul mai rece. Puse o tavă pe o masă și trecu pe lângă el. Malko o strigă imediat. Ea se întoarse și, cu un zâmbet de comandă, zise:

— *Yes, Sir?*

Obișnuiții casei o strigau pe numele mic, deși nu îi cunoștea pe toți. Malko se dădu jos de pe taburet și veni la ea.

— Aș dori să discutăm.

— Nu am timp, am multă treabă. Când termin, am putea bea ceva împreună.

— Acum, zise Malko. Nici eu nu am prea mult timp la dispoziție.

O apucă de braț și o duse lângă geamul ce dădea spre parcare. Se vedea bine Buick-ul roșu.

— Margareta, începu el, dacă nu vrei să stai de vorbă cu mine acum, în cinci minute, vei fi în mașina aceea, condusă de un polițist. Te vom inculpa de complicitate la crimă asupra unei detective din Homicide Squad. Se numea Gail Hunter. Ați dus-o la petrecerea de alaltăseară.

— Sunteți nebun, spuse ea, nu pricep o iotă din ce ziceți... Am fost deja interogată. Am spus ce s-a întâmplat.

Malko îi strânse brațul.

— Știm mai multe lucruri despre tine, de când erai chelneriță la restaurantul *La Carretera*... Acolo unde te-a remarcat Miguel Cuevas. Ai face bine să cooperezi...

Simți cum mâna dominicanei începu să tremure. După câteva clipe de tăcere, ea îl întrebă în șoaptă:

— Ce vreți să știți?

Capitolul XV

— Un singur lucru, spuse Malko. Unde este Miguel Cuevas?

Margarita Gomez îi susținu privirea. În ochii negri nu se putea citi nimic. Buzele erau umflate, crăpate, iar toată partea de jos a feței era vânătă. Hematoamele erau acoperite cu un strat gros de fond de ten.

— Unde este Miguel Cuevas?

Malko o obligă să se întoarcă în așa fel încât să-și poată oglindi ochii aurii în privirea ei. În jurul lor hărmălaia de la *Mutiny Club* continua, oamenii discutau fără să se sinchisească de drama care se petrecea.

— Omul care a asasinat-o pe Gail Hunter, apăsă Malko cuvintele. Amantul dumneavoastră, oricare i-ar fi numele. Unul dintre cei mai mari traficanți de droguri din țară. Vă repet: aveți o ultimă șansă să scăpați. Dacă mă ajutați să-l arestez, poliția nu vă va interoga în legătură cu asasinarea lui Gail Hunter. Altminteri, vă veți petrece cei mai frumoși ani într-o celulă. Știm că dumneavoastră ați dus-o la Miguel Cuevas. Mai erau două fete care au fost omorâte, ca și Jackie bahameza. Au dovedit-o testele balistice.

Margarita Gomez tăcea, ca și cum nici nu l-ar fi auzit pe Malko. În ochi se iviseră lacrimi și se uită la el înspăimântată.

— Nu înțelegeți nimic, murmură ea. Îl iubesc și mi-e frică de el. N-o să-l prindeți niciodată. Are un al șaselea simț ca animalele, și-apoi este protejat de magia neagră...

— Nu zău, făcu Malko. Suntem în secolul XX la Miami, nu în Carpați la contele Dracula. Dacă nu îmi spuneți acum adresa

lui Miguel Cuevas, peste o oră casa lui va fi încercuită de cincizeci de polițiști și nu va putea să iasă decât călare pe o mătură zburătoare.

— Lăsați-mă mă gândesc, îi ceru tânăra, acum trebuie să lucrez. Nu voi fugi. Ne revedem imediat. Știți, este o dilemă îngrozitoare pentru mine.

— Bine, acceptă Malko, aștept aici. Dar nu plec fără dumneavoastră.

Ea plecă fără să spună nimic. Malko se întoarse la bar și comandă o votcă. Avansase cât de cât. Pentru prima oară cineva recunoscuse că avea legături cu Miguel Cuevas. Dacă se hotăra, Margarita Gomez putea să-l ducă la cubanez. O privi la treabă, surâzătoare și în aparență relaxată. Apoi dispăru în bucătărie.

Ricochet Rabbit fuma nervos în Buick-ul parcat în fața la *Muntiny Club*. Pe măsură ce timpul trecea. Malko simțea cum își pierde încrederea în sine. Dacă avea un avocat bun, Margarita Gomez ieșea din închisoare, căci nu exista nici un martor direct. Miguel Cuevas avea atâția bani, încât putea să plătească o cauțiune fabuloasă. Avea o șansă din zece ca șmecheria lui să meargă. Va telefona la Homicide Squad. Căpitanul Diaz nu era acolo, dar îi răspunse June Richmond. Îi propuse imediat să vină în ajutorul lui și îi spuse și rezultatul autopsiei. Gail Hunter murise din cauza unei doze mari de cocaină injectată intravenos, în cinci locuri diferite. Mușcăturile de pe corp nu erau mortale și fuseseră cauzate de colții unor câini.

Margarita Gomez își făcea de lucru prin salon. Timpul trecea încet. Malko își mai acordă încă zece minute. Se scursese deja o jumătate de oră. Fata veni la el cu o figură gravă.

— M-am hotărât, spuse ea. Merg cu dumneavoastră. Mă duc să mă schimb. Puteți să mă așteptați în mașină, fiindcă nu vreau ca oamenii de aici să bănuiască ceva. Nu întârzii mult...

Dispăru numaidecât în vestiare, lăsându-l pe Malko nedumerit și dezamăgit. Margarita refuza să coopereze și prefera să fie închisă, așa cum prevăzuse căpitanul Diaz. Malko plăti și ieși, ducându-se la Ricochet Rabbit căruia îi expuse situația.

— Nu se știe, zise polițistul. Poate că se va răzgândi...

Aștepta, supraveghind intrarea în restaurant. Margarita Gomez ieși după câteva minute și se îndreptă spre parcare. La început, Malko crezu că se duce să-și ia ceva din masină, dar o luă brusc la fugă, îndreptându-se către port, unde erau ancorate zeci de veliere și de iahturi. Margarita fugea atât de repede, că Malko avea impresia că zboară. Începu s-o urmărească, scoase pistolul și strigă:

— Margarita! Oprește-te sau trag!

Dar ea nici măcar nu întoarse capul și nici nu încetini. Dimpotrivă, se duse pe pontonul din lemn unde ancorau de obicei vapoarele de agrement. Ricochet Rabbit nu-i era de nici un ajutor.

Malko facu un efort ca s-o ajungă. Margarita alerga acum pe pontonul pustiu. Cu siguranță voia să ajungă la vapor. Când ajunse la capăt, sări în gol, ca și cum s-ar fi aruncat în mare. Malko puse în sfârșit piciorul pe stinghiile pontonului. Zgomotul surd al unui motor puternic îi ajunse la urechi. Văzu ambarcațiunea în ultimul moment. Era un iaht de douăzeci și șase de picioare, albastru-închis, lung și subțire, cu o etravă interminabilă. Margarita stătea în picioare în spatele cârmei. Malko îndreptă pistolul spre ea și strigă:

— Margarita! Întoarce-te!

În acel moment, stinghiile pontonului scârțâiră în spatele lui. Cineva, care stătuse ascuns într-unul dintre vapoarele ancorate, sări în spatele lui. Malko nu avu răgazul să se întoarcă. Țeava dublă a unei puști automate era înfiptă în spate și auzi o voce care îi ordonă:

— Urcați repede, că altfel vă omor!

Margarita se așeză la cârmă. Ea se întoarse și strigă:

— Omoară-l, Faustino!

Vocea ei plină de ură îl înfioră pe Malko. Ricochet Rabbit era la o sută de metri depărtare. Va ajunge doar ca să-i găsească cadavrul. Imaginea proprietarului de restaurant îi trecu rapid prin fața ochilor. Aruncă pistolul în ambarcațiune și, dintr-un elan, sări pe plaja din spate. Grăsanul sări după el și îi trase cu muchia palmei una în tâmplă de-l ameți complet. Își pierdu cunoștința în momentul în care velierul pornea în urletul

compresorului, făcându-le pe celelalte veliere ancorate să valseze pe loc.

* * *

Huruitul motoarelor răsunau dureros în timpanele lui Malko. Vru să se miște, dar își dădu seama imediat că avea mâinile legate la spate și gleznele imobilizate. Deschise ochii. Îl culcaseră pe pernele albe pe care le luaseră de la scaunele din spate. Grăsanul care îl lovise se afla la cârmă. Margarita stătea lângă el, cu părul în vânt și îndrepta o pușcă automată spre el. Zgomotul era asurzitor, iar ambarcațiunea înainta cu peste o sută de kilometri la oră, pe o mare lucioasă. Malko se strădui să afle încotro se îndreptau. După soare, care era în stânga lor, se îndreptau spre nord. Nu putea să vadă nimic din cauza marginii din lemn a punții. Din când în când îl mai stropea câte un val. Era furios la culme.

Mai întâi, își bătuse joc de el Margarita Gomez, iar Miguel Cuevas răsturnase din nou situația în favoarea lui. Dacă nu îl omorâse pe Malko până acum, însemna că avea nevoie de un ostatic. Margarita se apropie de el cu un zâmbet rautăcios, cu arma îndreptată spre capul lui și strigă tare ca să acopere zgomotul.

— Doreați să-l vedeți pe Miguel? Ei bine, o să-l întâlniți...

Ambarcațiunea tăia Atlanticul cu o viteză îngrozitoare, într-o jerbă de spumă, cu partea din față deasupra apei. Malko se întreba ce făceau acum prietenii lui. O barcă atât de scundă și atât de rapidă scăpa ușor de radarele patrulelor de coastă.

După marea liniștită și fără valuri, își dădu seama că se afla aproape de coastele Floridei, la nord de Miami. Malko se strădui să nu se gândească la ce îl aștepta.

O oră mai târziu, etrava coborî progresiv în apă, iar huruitul motoarelor slăbi în intensitate. Margarita luă o prelată mai mare din cabină și o aruncă peste Malko. Încet, încet, vaporul reduse viteza la câteva noduri. Acum motoarele zumzăiau. Ajunseseră într-un port. Coca se lovi încet, auzi zgomot de pași, ambarcațiunea se legănă, apoi se lăsă liniștea. Malko auzea

toate zgomotele unei ancorări. Apoi prelata fusese ridicată. Mai întâi zări pădurea de catarge bătute de vânt, apoi silueta unui bărbat zâmbăreț, cu barbă și ochelari de soare, cu o haină elegantă, care stătea în picioare lângă el.

— Ei, domnule DEA, spuse el în engleză cu o voce răgușită, Margarita mi-a spus că mă căutați. Acum m-ați găsit! (Izbucni în râs.) Sunteți mulțumit?

Faustino îl sui pe Malko pe banchetă, îl puse în cârcă și îl ridică pe ponton. În fugă, acesta zări o plajă pustie, un hangar din lemn și portbagajul unui Cadillac în care fu aruncat. Capota portbagajului fu închisă, iar el rămase în întuneric. Pontoane ca acesta erau cu sutele în Florida. Vehiculul demară imediat și luă viteză. Încetini puțin, apoi merse din nou cu viteză. Erau pe autostradă. Un lucru era sigur: Miguel Cuevas îl vroia pe Malko viu. Pentru moment.

* * *

— Bine ați venit, domnule DEA, spuse Miguel Cuevas cu ironie în glas.

Malko îl studie. Avea ochi mici de miop, puțin cam tulburi, înroșiți și o statură atletică. Era un sud-american frumos. Cămașa brodată era descheiată la piept, dezvelind un lanț gros din aur de care erau atârnate diferite pandantive.

Privirea lui Malko se opri asupra încăperii. Mobilier și lambriuri întunecate, o statuie iemensă, înaltă de doi metri, reprezentând o femeie cu spadă. În fața lui, era o masă lungă și îngustă din oțel. Scaunul de care îl legase fedeleș Faustino, cubanezul burtos, era masiv, stil Marea Epocă spaniolă. Când îl scoaseră din portbagaj, avusese puțin timp să zărească un frumos parc tropical. Fără îndoială că se găsea în ascunzătoarea secretă a lui Miguel Cuevas, unde o asasinase pe Gail Hunter. Cubanezul îl observa cu un zâmbet răutăcios.

— Domnule Cuevas, începu Malko, toată Florida se afla pe urmele dumneavoastră. Până la urmă tot vă vor găsi.

Miguel izbucni într-un hohot de râs sănătos.

— De șapte ani mă caută, zise el. Peste câteva zile, voi fi departe de Florida și în siguranță. Plin de bani.

— Ați încheiat un acord cu Serviciile Secrete cubaneze, spuse Malko. Sunt oameni periculoși. Nu numai DEA vă urmărește, ci și CIA. Vă vor prinde în final.

Miguel Cuevas ridică sprâncenele mirat:

— CIA? Ciudat, dar nu-mi pasă.

Se apropie, își puse vârful cizmei pe scaun și adăugă:

— Adineauri le-am telefonat prietenilor dumneavoastră și le-am spus să nu vă mai caute că vă țin în viață atât cât mai stau în Florida. După aceea vă voi da drumul...

Malko îl asculta cu indiferență. Făcuse bine că procedase astfel. Miguel Cuevas se aplecă spre el și îi spuse pe un ton confidențial:

— Asta o să-i liniștească, dar i-am mințit. Când v-ați dus la prietenul meu Alfonso Carino ați descoperit în grădină un țap îngropat de viu, nu-i așa? Ei bine, de atunci a murit... Prin urmare, veți muri și dumneavoastră ca și țapul. Alfonso a luat legătura cu zeul Shango, protectorul nostru. Crede că va fi mulțumit de ofranda noastră. Zeilor le place să le dai dovadă de înțelegere. Faustino va săpa groapa în care vă vom băga după ceremonie.

Într-adevăr avea privirea unui om nebun... Cubanezul grăsan care intrase în încăpere și asculta în tăcere începu să-l dezlege pe Malko și îl puse în cârcă lăsându-i legăturile numai la mâini și la glezne. Traversară o zonă din parc și ajunseră la o construcție mică ce semăna cu un coteț pentru găini, unde mirosea îngrozitor. Cubanezul îl aruncă pe Malko pe jos lângă un țap, care se ridică imediat, și printre câteva găini negre, apoi încuie poarta și plecă.

Malko rămase pe întuneric, venindu-și în fire. Era o nebunie! Un om sacrificat în plin Miami al anului 1982! Era sigur că Miguel Cuevas vorbise cât se poate de serios și că prietenul lui îl sfătuise să-l omoare pe Malko în acest mod îngrozitor. Își aminti privirea plină de ură a lui Carino când dăduse peste țapul în agonie. Acum își va duce răzbunarea la bun sfârșit.

* * *

— Sunteți niște incapabili nenorociți!

Vocea căpitanului Diaz făcu să se zgâlțâie geamurile biroului. Rcochet Rabbit plecă ușor capul. Raúl Diaz era vânăt la față de la furie. Brent Hammock se făcu mic de tot într-un colț al încăperii. Alți doi membri din DEA asistau la adunare, iar telexurile de la Langley țăcăneau fără încetare. De data asta intraseră într-o criză foarte mare. Anunțat și el, vicepreședintele Statelor Unite ceruse tuturor agenților federale să facă tot ce le stă în puteri ca să-l găsească pe Malko. Fuseseră unite toate forțele din DEA, Homicide Squad, FBI, Marshall din Dade County și Poliția metropolitană din Miami, ca să pună cap la cap toate informațiile. Pentru moment, erau slabe speranțe... Percheziția din apartamentul Margaritei Gomez nu le adusese nimic nou și nici interogatoriul colegilor ei de serviciu. Nu era nici o urmă a vaporului cu care fusese răpit Malko.

Miguel Cuevas avea în continuare destul avans și exista riscul să-l păstreze până la capăt. Imediat după răpirea lui Malko, eforturile frenetice ale lui Ricochet Rabbit de a obține imediat un elicopter se loviseră de stânca administrativă. Iar după aceea, fusese prea târziu. Erau sute de vapoare ca acela și nici măcar nu îi văzuse numele.

— Tot n-ați dat de urma vaporului? întrebă Raúl Diaz.

— Nu, domnule, spuse Ricochet Rabbit, dar avem amprentele de pe pușca automată a tipului care a tras în Franco Zenon. Este un ucigaș columbian căutat deja pentru comiterea a douăsprezece asasinate, la New York, Los Angeles și în Columbia...

— Cu ăsta, va mai avea unul, spuse polițistul cu amărăciune.

— Domnule, interveni June Richmond, ne mai rămâne *sentero*. Cu siguranță că el știe unde se află gunoiul ăla.

— Duceți-vă și interogați-l, o trimise polițistul, eu pun rămășag pe o tonă de cocaină că nu vom scoate nimic de la el. Poate doar dacă îl vom fierbe de viu...

June Richmond și Ricochet Rabbit se priviră cu subînțeles. Amândurora li se păru că în spatele cuvinetelor lui Raúl Diaz se întrezărea un gând ascuns.

* * *

Când ușița cotețului se deschise, Malko dormita și fu orbit de fasciculul unei lanterne. Inima începu să-i bată mai repede. Oare?... Noaptea se lăsase de mult.

Omul care deschisese ușa era grăsanul de Faustino care gâfâia ca o locomotivă. Se aplecă și tăie cu un cuțit legăturile de la glezne și îi eliberă mâna stângă, apoi îl amenință cu revolverul.

— Șeful vrea să te vadă.

Străbătură bucătăria și urcară scara. De data asta, Malko ateriză într-o încăpere întunecoasă. Un video Akai derula un film porno. Faustino îl legă din nou de scaunul masiv în stil spaniol. Miguel Cuevas apăru îmbrăcat într-un halat de casă din mătase galbenă. Cubanezul avea ochii foarte roșii și părea nervos. Malko observă că îi tremură mâinile. Își pierduse stăpânirea de sine, dar părea și mai fioros. I se adresă lui Malko:

— Te plictisești acolo? Am vrut să te distrezi puțin.

Se auzi podeaua scârțâind, iar Margarita Gomez intră. Era îmbrăcată numai cu un batic lung care îi ajungea până la mijloc, arătându-și cu mândrie pieptul superb. Privirea ei se opri la Malko și spuse cu voce dulce:

— Mă bucur că o să crăpi în curând. Asa pățesc toți cei care îi fac necazuri lui Miguelito. Este cel mai puternic om.

Ea se apropie de Cuevas și îl încolăci cu tandrețe, apoi îl sărută. Se frecă ostentativ, băgă mâna sub halat, iar Malko ghici cu ușurință ce îi făcea. Oare de ce îl adusese cubanezul să vadă această scenă? Ca să se asigure, ca să arate cât de tare îi este devotată? Margarita își târî încetișor amantul spre patul imens. Malko o auzise clar pe tânără zicând:

— Vreau să mi-o tragi în fața lui.

În fond asta și aștepta. Știa foarte bine cum să-l ia, anticipându-i dorințele. Malko se uita în tavan. Distinse

zgomotele umide, respirația sacadată, apoi un țipăt scurt. Lăsă privirea în jos.

Tânăra dominicană era întinsă pe pat, cu picioarele sprijinite de podea, iar Miguel Cuevas peste ea, pistonând-o de parcă ar fi vrut să sape o fântână. După amploarea mișcărilor, se puteau ghici dimensiunile impresionante ale sexului.

Margarita începu să țipe din ce în ce mai des, până când scoase un urlet final impresionant. Mai târziu, Miguel Cuevas îi trase un picior, obligând-o să deschidă ochii. Amețită de somn și de cocaină, ațipise cu picioarele depărtate.

— Ai văzut cum am făcut-o să juiseze? îl întrebă cu mândrie cubanezul.

— Eu cred că s-a prefăcut, spuse Malko cu glas suav neputându-se abține să nu-și ofere această mică bucurie... Cubanezul îi trase un vârf de cizmă în tibie. El țipă de durere. Margarita se ridică precum o sălbăticiune și se repezi la el să-l zgârâie.

— Ticălosule! Să știi că îți scot ochii!

Malko își încordă mușchii neputincios. Simți o unghie înfigându-se lângă ochiul drept în timp ce degetul îi apăsa dureros corneea. Margarita încerca să-l mutileze. Închise strâns ochii și urlă. Miguel Cuevas abia reuși s-o smulgă de lângă el pe Margarita, care se dezlănțuise. Malko simți usturimea zgârieturilor din jurul ochiului. Dacă ar fi fost singură, i-ar fi scos ochii. Miguel îl strigă pe Faustino. Acesta apăru imediat.

— Du-l înapoi, îi ordonă Cuevas.

În timp ce coborau scara, Malko încercă să trateze cu el.

— E nebun! O să vă ducă la moarte. Colaborați cu mine. Eu reprezint Central Intelligence Agency. Nu vă vor da drumul niciodată, dacă vă vor aresta...

Acesta mergea nestingherit cu pașii lui greoi fără să spună nimic. Malko se pomeni băgat în coteț. Niște lătrături furioase îl făcură să-i tresalte inima, dar fusese o alarmă falsă. Un animal rătăcit. Rămase pe întuneric cu ochii deschiși. Oare ce făceau căpitanul Diaz și oamenii din DEA?

* * *

Ricochet Rabbit și June Richmond se întâlniseră în mașină turbați de furie. Alfonso Carino se așteptase la vizita lor. Îl

găsiră în prezența celui mai bun avocat din oraș. Acesta se opuse imediat să-i pună întrebări.

— Trebuie să ne ducem la procurorul general, spuse June.

Ricochet Rabbit își mușca buza.

— Nu ne va elibera nici un mandat, spuse el. Nu avem nimic concret. Numai vagi supoziții...

Ajunseră tăcuți la *Holiday Inn*. Căldura din salonul VIP-urilor le făcu bine. Se așezară la masa lor obișnuită, indiferenți la gălăgia din jurul lor și se puseră pe băut *daiquiri*, fiecare cu gândurile lui. Ingrid veni la ei puțin mai târziu și îi povestiră ce se întâmplase. Și ea turba de furie.

— Eddie, îmi împrumuți și mie pușca ta?

— Ce să faci cu ea?

— O să mă ocup singură de acel *sentero*. Dacă stăm cu mâinile în sân, Gail nu va fi răzbunată, iar prietenul nostru rămâne acolo. Iar putoarea cealaltă ne va trimite o ilustrată din Brazilia.

Ricochet Rabbit o privi puțin surprins:

— Ce ai de gând să faci?

Ingrid îi explică pe îndelete. Ricochet Rabbit se uita la mesele pline cu polițiști, la pederastul de pianist care cânta de zor și la ecranul mut al televizorului. Era ceva putred în Miami. Își aminti brusc de ceea ce crezuse că distinge în vocea căpitanului Diaz. Puse o hârtie de douăzeci de dolari pe masă și se ridică.

— Să mergem!

Capitolul XVI

Șinele căii ferate Florida East Coast aveau o strălucire cam sinistră în lumina soarelui. Din casele de lemn de pe partea stângă a Străzii 69 nu răzbătea nici o rază de lumină. Rarele felinare luminau șoseaua plină de băltoace care se formaseră în timpul zilei. Căldura umedă era încă apăsătoare, fără nici o adiere de vânt. Ricochet Rabbit, Ingrid și June se opriră la vedere în fața pavilionului lui Alfonso Carino. Un roi de insecte bâzâiau în jurul unui felinar. O lumină gălbuie se vedea la ferestrele casei. În aparență, supravegherea celor din Homicide Squad nu mai exista.

— Poate că este înarmat, șopti Ingrid.

Tot ce era posibil. Dacă se furișau prin spate, infirmul putea să tragă în ei înainte de a se putea apropia de pavilion.

— Haideți să intrăm direct, propuse Ricochet Rabbit.

Împinse bariera grădinii și intră, urmat de cele două tinere. Toți trei aveau inima cât un purice. Risca să-și distrugă cariera sau chiar să-și piardă libertatea. Bătrânele trepte din lemn ce urcau pe verandă scârțâiră îngrozitor, având lângă ele și un plan înclinat pentru căruciorul infirmului. Ricochet Rabbit ciocăni de câteva ori în ușă, apoi așteptă. După câteva clipe, se aprinse un proiector ascuns, luminând puternic veranda. Un nor de insecte se năpustiră la bec. Alfonso Carino era un om foarte prudent. Dincolo de ușă se auzi o voce:

— Plecați de-aici că sunt înarmat!

Asta da, ospitalitate.

— Poliția, spuse Ricochet Rabbit. DEA.

Se lăsă un moment de liniște, apoi fereastra se deschise

brusc, fără să se aprindă lumina în încăpere. Polițistul ghici vag pe întuneric figura bărbatului. Acesta îl recunoscu, căci mormăi:

— Ce mai vreți?

— Să discutăm, spuse Ricochet Rabbit. Este urgent.

Infirmul trânti fereastra. Așteptară cu inima bătând cu putere. Dacă infirmul se repezea drept la telefon, însemna că începuseră prost. Ușa se deschise brusc, iar în prag apăru scaunul cu rotile. Alfonso Carino stătea în fața lor cu o pușcă în mână, uitându-se urât la ei. Îi măsură o clipă pe cei trei vizitatori cu o căutătură plină de ură.

— Aveți mandat de la procurorul general?

Era extrem de sigur pe el. Ricochet Rabbit se apropie de bătrân cu mâinile la vedere, în timp ce June se deplasa în așa fel încât să ajungă în spatele scanului cu rotile.

— Nu am nici un mandat, mărturisi polițistul. M-am gândit că nu este necesar.

Infirmul nu mai apucă să spună nimic. June Richmond îi smulsese pușca din mână. Alfonso Carino urlă de furie și răsuci rapid căruciorul ca să intre în casă. Ricochet Rabbit îl blocă.

— Alfonso, începu el în spaniolă, o să ne spui unde se găsește prietenul tău Miguel Cuevas. Fără procuror general și fără avocat.

Sentero se sufocă de furie.

— Cărați-vă! țipă el. Asta e casa mea. Chem poliția și avocatul. O să intrați la răcoare, o să fiți condamnat. O să...

Se opri brusc, căci Ingrid tocmai îi înfundă în gură un prosop împrumutat de la *Holiday Inn*. Infirmul se zbătea, dar Ricochet Rabbit îi pusese deja cătușele. *Sentero* emitea niște sunete înăbușite, amenințătoare, dar era complet inofensiv.

— Să plecăm, spuse June, este periculos să mai rămânem aici.

— Nu percheziționăm? întrebă Ingrid.

Ricochet Rabbit împingea deja căruciorul infirmului.

— Nu, ar dura prea mult.

Începând din clipa aceasta, acționa în mod ilegal. Ingrid lipi de gura bărbatului un plasture lat ca să țină prosopul. Îl

împinseră în liniște pe *sentero* până la o furgonetă parcată puțin mai departe, lângă Buick-ul roșu. Fusese închiriată cu câteva ore mai devreme de la Budget, furnizorul lor obișnuit. Aici se găseau tot felul de mașini, de la microbuze până la Mercedesuri. Având în spate o rampă, era ușor să suie căruciorul în furgonetă. După ce închise ușile, Ingrid rămase cu infirmul. Ricochet Rabbit se urcă la volan, iar June alături de el. O luară pe 69 th Street până la Bird Drive, apoi virară la dreapta ca să ajungă pe Freeway 826.

Se îndreptară către nord timp de douăzeci de minute, pe lângă Miami International Airport, până la intersecția cu Autostrada 834. O luară pe drumul de ieșire, trecând pe sub Freeway 826, ca să ajungă la alt drum de acces spre sud, apoi opriră la capătul rampei care se întâlnea cu autostrada, având o denivelare destul de pronunțată. Zona era absolut pustie și era compusă din câteva terenuri virane și depozite. Însă, puțin mai jos, pe Freeway 826, traficul era intens, mai ales spre sud. Circulau îndeosebi camioane de mare tonaj.

Ricochet Rabbit parcă furgoneta și coborî. Ingrid deschisese deja ușile și coborî planul înclinat. Îi dădu polițistului o barieră din lemn de doi metri lungime, echipată cu un felinar care se aprindea și se stingea automat. Ricochet Rabbit o montă la cincizeci de metri mai încolo, blocând șoseaua și interzicând accesul pe rampă. Bariera galbenă avea inscripția: *Miami Police Detour*. Astfel nu riscau să fie deranjați. Ingrid smulse plasturele și scoase călușul din gura infirmului. Acesta începu să țipe:

— Porcilor! Otrepelor! M-ați răpit. Dați-mi drumul imediat. Avocatul meu...

Îl lăsară să se răcorească un timp. Zgomotul de pe autostradă înăbușea înjurăturile și amenințările. Până la urmă, Ricochet Rabbit îi urlă în ureche:

— Vezi, degeaba strigi. Nimeni nu te va auzi. Te-am răpit ca să-ți facem un serviciu...

— Ticăloșilor! îi sudui din nou *sentero*. O să vă...

— Ascultă, zise Ricochet. Toți cei care știu unde se află Miguel Cuevas sunt morți. Fără excepție. Fiindcă el i-a ucis. În curând, îți va veni și ție rândul. Doar dacă ne spui unde se ascunde...

Alfonso Carino îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Imbecilule! Pe mine nu poate să mă omoare.

— De ce?

Din cauza circulației intense se înțelegeau cu foarte mare greutate și erau obligați să țipe.

— Pentru că, fără mine, Miguel este pierdut, spuse cu mândrie *sentero*. Nu face nimic important dacă nu îmi cere sfatul. Eu sunt intermediarul dintre el și zei. Eu i-am confecționat sceptrul care îl apără de toate relele.

Ricochet Rabbit clătină din cap nedumerit. Ceea ce îi spunea infirmul însemna că știa de toate crimele comise de Cuevas.

— Ai termiant cu prostiile? Vorbești sau nu?

Sentero dădu ușor din cap.

— O să-mi dați drumul! O să regretați toată viața că m-ați răpit! Există legi în țara asta...

— Nu zău! făcu Ricochet Rabbit.

Fără să spună nimic, el apucă mânerele căruciorului și îl roti în așa fel încât să-l așeze cu fața la rampa furgonetei. Polițistul se aplecă la urechea infirmului:

— Să-ți spun ce o să pățești. Un accident regretabil... O să-ți dau un brânci și vei coborî panta cu toată viteza. Când o să ajungi pe autostradă, ți se va micșora viteza. Camioanele care trec pe aici aleargă precum fulgerul. M-ar mira să aibă timp să frâneze. Te vor face terci...

Alfonso Carino se uită la polițist cu nedumerire.

— Doar n-o să faceți una ca asta? zise el cu glas gâtuit. *Shit!* Sunteți niște asasini.

— În seara asta, da, zise cu răceală June Richmond. Ți-aduci aminte de prietena noastră Gail Hunter? I-au făcut cinci injecții cu cocaină ca să moară lent. Asta amărăște sufletele, să știi. Chiar dacă avea inimă de polițist.

Ricochet Rabbit urlă în urechea infirmului:

— Număr până la cinci. Dacă îți dau drumul, nu te mai poate prinde nimeni.

Începu să numere. Dădu drumul puțin la mânere și împinse căruciorul care începu să alunece pe pantă. Alfonso Carino urlă:

— Opriți! Opriți!

Ricochet Rabbit așteptă ca roțile din față să coboare panta, apoi apucă mânerele arcuindu-se peste scaun. Într-adevăr, făcea un efort ca să-l țină pe loc.

— Grăbește-te! strigă polițistul. E greu!

Infirmul se uită la camioanele care treceau jos pe autostradă. Tăcu câteva clipe, apoi strigă pe neașteptate:

— 7411 South West 64th Street!

— Sigur? Ce este?

— O casă mare cu ziduri înalte și porți cu grilaj.

— Are protecție?

— Porțile sunt acționate electronic, proiectoare și camere de luat vederi.

— Foarte bine, zise Ricochet Rabbit.

Era obișnuit cu interogatoriile, așa încât își dădea seama că infirmul nu mințise. Rămase nemișcat câteva secunde, apoi dădu căruciorul puțin mai în spate și, cu un brânci, îl trimise spre rampă. Scaunul cu rotile al infirmului dispăru în întuneric, iar urletul se pierdu în vâjâitul circulației. Ricochet Rabbit urmări cu privirea căruciorul care cobora în viteză către șosea. Țipetele infirmului erau acoperite de zgomotul camioanelor. Deodată se auzi claxonul strident care domină hărmălaia, o frână bruscă, urmată de zgomotul înfricoșător al fiarelor contorsionate.

Imediat se auzi un concert de claxoane. Se forma un ambuteiaj enorm pe autostradă, în urma „accidentului". Ingrid îl privi pe polițist, albă ca varul la față.

— A fost mai presus de voința mea, spuse Ricochet Rabbit. Dar m-am gândit la Gail. Ar fi scăpat mult mai ușor...

— Înțeleg, spuse ea.

Va avea mult timp în memorie imaginea infirmului ce cobora în viteză panta, îndreptându-se către moarte. Jos, ambuteiajul căpăta proporții și mai mari. Era timpul să plece. Ingrid și Ricochet Rabbit urcară platforma și veniră la June Richmond. Aceasta rosti înainte ca polițistul să înceapă:

— Ai făcut ce a trebuit, Eddie. Ți-a spus adresa?

— Da. 7411 South West 64th Street.

Polițistul se urcă la volan. Se opriră să recupereze bariera

de poliție. Pe autostradă se auzea sirena poliției. Un gând neplăcut îl străfulgeră pe Ricochet Rabbit. Dacă *sentero* nu a murit pe loc? Cum i-o fi fost norocul. Vor afla curând.

— Ce o să le spunem celorlalți? întrebă June.

— Că am primit o informație „beton". Căpitanul Diaz va înnebuni de bucurie.

Cei din Highway Patrol s-ar putea întreba cum de a ajuns Alfonso Carino până la autostradă, însă la Miami, acest gen de întrebări nu se punea prea mult timp. Trebuiau să ducă furgoneta la Budget.

* * *

Miguel Cuevas nu-și găsea locul, așteptând ora sacrificiului. Suferind de insomnii, niciodată nu adormea înainte de ivirea zorilor. Din când în când mai băga mâna în borcanul cu cocaină și lua puțin praf care îl bine dispunea o jumătate de oră. Ar fi vrut să vorbească cu Alfonso Carino, dar era prea periculos să-l sune. Se mulțumi să creadă că sacrificiul uman pe care trebuia să-l facă, povățuit de *sentero*, îi va atrage definitiv pe zei de partea lui.

Margarita dormea în patul imens. Ca să mai scape de gânduri, coborî, luă o crosă de golf și plecă să se plimbe prin grădină. Noaptea era liniștită. Câinii se apropiară de el, apoi dispărură în întuneric.

Când se întoarse, Faustino îl culcase pe prizonier pe dala de piatră pe care sacrifica de obicei țapii. Aprinsese numeroase lumânări negre împrejurul celor două statui reprezentându-i pe Shango și pe Elegua. Miguel Cuevas urcă să-și pună halatul de casă din mătase neagră pe care îl purta la aceste ceremonii. Luă toporișca, îi verifică tăișul, apoi ieși înălțându-și privirea la cer. Era înnorat, dar mai apărea din când în când luna. Pentru ca sacrificiul să aibă valoare deplină, trebuia ca astrul să strălucească în momentul în care toporișca tăia gâtul victimei ispășitoare. Ceea ce nu lua prea mult timp.

Faustino îl aștepta mort de oboseală, cu o găină neagră în

mână. Miguel Cuevas o luă, puse toporișca alături de altar, iar privirea lui o întâlni pe cea prizonierului. Acum se simțea liniștit. Nu-l tulburase niciodată faptul că lua viața cuiva.

— Moartea dumitale mă va apăra pe mine, spuse el cu o voce neobișnuit de gravă.

Malko nu spuse nimic, oscilând între groază și incertitudine. Nu era în mijlocul Africii, ci în Miami secolului XX. Nu era posibil ceea ce i se întâmpla, parcă visa. Miguel Cuevas apucă găina cu gesturi lente și o ridică spre cer. După aceea, începu să-i jumulească penele de pe gât. Găina începu să cotcodăcească îngrozitor. Penele zburau în toate părțile în întuneric. Faustino dispăruse. În curând curăță toate penele de pe gât, lăsând pielea goală. Miguel Cuevas se rugă puțin, apoi vârî gâtul găinii în gură cu un gest rapid și începu să-l rupă cu dinții.

Pasărea se zbătea cu disperare cotcodăcind. În câteva minute, cubanezul îi rupse de tot gâtul serapându-l de corp. Îl ridică spre cer și se stropi pe față cu sângele păsării ca un duș macabru. Era un spectacol halucinant. Ghearele găinii mai bătură aerul un timp, apoi încetară să se mai miște. Miguel Cuevas culese ultimele picături de sânge. După aceea, începu să sfârtece găina cu mâinile și aruncă bucățile în cele patru zări, murmurând incantații către zeul Shango.

Apoi se reculese un timp, cu fața murdară de sânge și luminată de lumânările negre. Cu un pas de automat se îndreptă spre toporișcă și o luă. Nori groși acopereau luna, defilând cu viteză spre vest. Se apropie de Malko și se așeză în așa fel încât să poată tăia capul dintr-o singură lovitură, cu privirea spre cer, așteptând ca luna să apară în întregime. În acel moment, Malko își pierduse orice speranță. Nu era doar o glumă macabră.

— Sunteți nebun de legat, spuse pe un ton pe care încerca să-l controleze.

Miguel Cuevas nu-i răspunse. Ținea cu ambele mâini toporișca de mâner și pândea norii în timp ce sângele găinii începea să i se usuce pe obraji, dându-i aspectul unui indian care se pregătea de război. Liniștea era absolută. Retras în bucătărie, Faustino refuza să asiste la astfel de ceremonii.

Luna mai era încă acoperită de o perdea de nori, iar Miguel

Cuevas începea să-și piardă răbdarea. În sfârșit, discul galben al lunii apăru în toată strălucirea lui, cam stranie pentru acest anotimp.

Miguel Cuevas oftă adânc. Shango îi ascultase în sfârșit rugăciunea. Ridică toporișca într-un gest solemn și se sprijini bine pe picioare, asigurându-și echilibrul. Capul trebuia tăiat de prima dată.

Se pregătea să abată tăișul asupra lui, când o explozie puternică îl făcu să tresară. Una dintre cele cinci camere de luat vederi care supraveghea proprietatea se făcu țăndări sub impactul unui proiectil nevăzut. După trei secunde, proiectorul de patru sute de wați din vârful stâlpului înalt de opt metri se volatiliză și el, tot sub impactul unui glonț invizibil.

Capitolul XVII

Grăsanul de Faustino țâșni din bucătărie, cu trăsăturile defomate de frică și cu pușca în mână. După o fracțiune de secundă de nedumerire, Miguel Cuevas puse toporișca jos și strigă:

— Ce se întâmplă?

Luna era din nou acoperită de nori. Inima lui Miguel bătea ca un motor ambalat. Alte două explozii destrămară liniștea și se mai făcură țăndări încă două proiectoare. Dobermanii începură să latre ca apucații și se repeziră la zidul de incintă. Faustino scruta întunericul, paralizat de groază. De ce se temuse mereu,se întâmplase...

Miguel Cuevas se repezi în casă. După câteva secunde, cobora cu un M 16 cu lunetă și cu încărcătorul plin. Fără să țintească, cu arma sprijinită de șold, trase o rafală lungă în direcția din care se auziseră împușcăturile care distruseseră camerele de luat vederi și proiectoarele. Împușcăturile provocară din nou câinii, dar nimeni nu ripostă. După câteva clipe, o voce cavernoasă, deformată de un megafon se auzi de pe Strada 64:

— Aici șeriful din Dade County! Casa este încercuită. Miguel Cuevas, predați-vă și nu opuneți rezistență, căci nu aveți nici o șansă. Ieșiți cu mâinile ridicate, urmând lumina reflectorului.

Imediat, un relfector puternic, urcat în vârful unei scări de pompieri, se aprinse și lumină o porțiune din alee. Miguel Cuevas puse un încărcător în arma M 16 și trase altă rafală. Se simți bine când arma tremură în mâinile lui și zgomotul îl asurzi.

Proiectorul nimerit se stinse și aproape imediat ultima cameră de luat vederi zbură în mii de bucățele. Cubanezul se întoarse spre Malko cu un rictus plin de ură.

— Vasăzică au venit după dumneata, nu-i așa? Vor fi dezamăgiți... Faustino, pune-l în porbagaj. Eu mă duc să vorbesc cu javrele astea.

Se îndreptă spre casă, dar se întoarse brusc și strigă:

— Faustino, tu le-ai spus?

Trăsăturile gelatinoase ale cubanezului se descompuseră. Avea M 16 îndreptat spre el.

— Ai înnebunit, Miguel? protestă el pe un ton pierit.

— Atunci, a făcut-o ticăloasa aia! izbucni Miguel Cuevas.

Furia îi întuneca mintea. Se năpusti în casă. Faustino rămase în grădină, scrutând întunericul. Singura licărire de lumină venea de la lumânările negre care ardeau în fața altarului zeului Shango. Ciuli urechile și auzi voci, strigăte, huruit de motor. Peste două ore se făcea ziuă și începea asaltul. Se apropie de Malko, legat fedeleș, apoi îl sui pe umăr.

— Mai aveți o șansă, spuse Malko, dezlegați-mă și voi ține cont.

Faustino deschise portbagajul și îl puse în el cu blândețe, apoi își șterse fruntea de sudoare.

— Nu pot, spuse cu tristețe cubanezul. M-ar omorî pe loc.

— Urcați-vă la volan, insistă Malko. Ieșim amândoi.

Faustino clătină din cap.

— Nu, mi-e frică.

El închise capota, iar Malko și rămase în întuneric. Măcar de n-ar ciurui polițiștii mașina de gloanțe...

* * *

Miguel Cuevas intră în dormitor ca o vijelie. Margarita se îmbrăcase deja, era trasă la față și avea ochii încercănați. Tocmai prizase o doză zdravănă de cocaină și aștepta să-și facă efectul.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea cu glas tremurat.

— Tu mă întrebi ce se întâmplă, nemernico! urlă cubanezul. Tu le-ai dat adresa!

Dominicana văzu în ochii lui sclipirea bine cunoscută. O va omorî? Stomacul i se făcu ghem și reuși să articuleze cu voce slabă:

— Dacă asta crezi tu, Miguel, omoară-mă.

Ea îi căută privirea și se uită fix în ochii lui. Era prima oară când Miguel vedea privirea sigură a unui om pe care se pregătea să-l ucidă. Degetul îi rămase înțepenit pe trăgaciul armei. Instinctul îi spunea că fata spunea adevărul. Atunci, cine a fost?

— Bine, îl sun pe Alfonso. El îmi va spune.

Acum nu mai trebuia să-și ia nici o măsură de prevedere. Ea îl urmă în birou. În timp ce Miguel forma numărul lui Alfonso, ea desprinse ușurel din perete încă un M 16 cu lunetă, luă dintr-un sertar câteva încărcătoare pe care le băgă într-o traistă, apoi scoase două veste antiglonț dintr-un dulap. Parcă își pregătea bagajele pentru week-end.

Miguel Cuevas încerca să-l prindă pe *sentero*. Acesta avea o linie „secretă" pe alt nume ca să poată comunica cu Miguel. Dar nu răspundea nimeni. Tot mai nervos, greși numărul, trezi pe cineva care îl înjură, făcu din nou numărul, apoi se uită la Margarita cu o expresie rătăcită, pierdută.

— La naiba! Nu e acasă. Nu mai înțeleg nimic.

Încercă la întâmplare la magazin, dar nu avu mai mult succes. După aceea mai încercă o dată acasă la Alfonso Carino. Era imposibil ca infirmul să nu fie acasă în toiul nopții... Se uită la Margarita care spuse cu blândețe:

— El te-a vândut, Miguelito...

Ei nu-i plăcuse niciodată de *sentero*. Trăsăturile lui Cuevas se lăsară ca figura unui copil care e gata să plângă.

— Nu se poate, nu se poate, nu Alfonso! Am nevoie de el. Îi datorez totul.

— Cred că s-a întâmplat ceva, spuse Margarita. Poate a avut un accident. Poate că l-au arestat și l-au torturat...

— N-ar fi vorbit, se încăpățână cubanezul, este cel mai bun prieten al meu, protectorul meu! De cincisprezece ani...

Margarita se apropie de amantul ei și își încolăci brațele în

jurul gâtului ca să-i simtă toată căldura trupului, împingându-și puțin pântecele înainte.

— O să scăpăm noi, Miguelito. Să nu-ți fie frică. Putem să ne descotorosim de Alfonso. Chiar dacă a trădat. L-ai ucis pe tipul din CIA? Ne putem folosi de el ca ostatic. După aceea, luăm vaporul și totul va fi bine.

Miguel se desprinse din brațele ei puțin jenat. Posibila trădare a lui Alfonso îl obseda. Toată lumea lui se năruia. Afară se auziră câteva focuri de armă și unul dintre dobermani începu să urle îngrozitor. Faustino trebuia să se apere. O împinse pe Margarita afară din birou.

— Vreau să rămân singur ca să vorbesc cu ei. Coboară și supraveghează grădina ca să nu se apropie prea mult de casă.

Îndată ce fata ieși, se repezi la borcanul cu cocaină și trase pe nas o doză bunicică. După aceea puse mâinile pe masă și așteptă ca drogul să-și facă efectul. Treptat, treptat, mâinile nu îi mai tremurară și gândurile se limpeziră. Respectul superstițios față de Alfonso Carino se transformă într-o furie oarbă. L-ar fi făcut bucățele, scoțându-i ochii și rupându-i fiecare oscior. Formă pentru ultima oară numărul, dar cu același rezultat. Atunci se hotărî să sune la Centrala poliției din Dade County.

— Sunt Miguel Cuevas, spuse el, cel mai mare traficant de droguri din Miami! Dați-mi-i la telefon pe porcii care se află acasă la mine, în Strada 64, pentru că am să le spun ceva.

Cred că se așteptaseră să sune căci nu-l lăsară să aștepte decât câteva secunde, după care auzi o voce:

— Aici Brent Hammock din DEA. Sunteți înconjurat, predați-vă.

— Tacă-ți fleanca, spuse cubanezul. Ascultă. Îl am pe prietenul vostru, un tip din CIA. Trăiește. O să ieșim împreună cu el într-un Fleetwood. Nu voi conduce eu. Dar voi fi în mașină cu el, și o să-i țin țeava puștii la tâmplă. Dacă trageți un singur foc de armă în noi, îi trag un glonț în cap. Plec peste o jumătate de oră.

Închise. Mai avea nevoie de încă o zi de libertate, timp în care făcea rost de cincizeci de milioane de dolari, partea lui din afacere. După aceea, cu ajutorul celor douăsprezece pașapoarte false ale lui și o asemenea grămadă de bani, putea

să se descurce... Totul era să reușească să facă schimbul droguri-arme. Se întrebă dacă să-l ia și pe Faustino. Până la urmă se hotărî să-l ia, fiindcă îi fusese de folos. Imaginea lui Alfonso Carino îl obseda. Se va răzbuna. Se duse la seif, îl deschise și luă din el două pungi de hârtie maro pline cu bancnote de o sută de dolari. Îi părea rău să-și părăsească locuința unde se simțise întotdeauna în siguranță. Ridică o scândură din podea și își luă Beretta și amortizorul. Își puse arma în cizmă, dar înainte verificase încărcătorul. După aceea se îmbrăcă și își puse vesta antiglonț. Se simțea pregătit să înfrunte poliția din Dade County.

* * *

Strada 64 era luminată de toate girofarurile albastre ale mașinilor de poliție care o blocau pe o distanță apreciabilă. Sosiseră și două ambulanțe, plus o unitate completă din SWAT, cu grenade lacrimogene, orbitoare, asurzitoare, cu puști echipate cu lunete în infraroșu și alt echipament ultrasofisticat. Câțiva polițiști se instalaseră în toate casele vecine, cu binocluri și cu stații de emisie-recepție. Două case din apropiere fuseseră chiar evacuate. Unul dintre polițiști fusese rănit ușor de un glonț tras de „cocaine cowboy". Dispozitivul fusese pe poziții doar într-o oră, bineînțeles, cu punerea sub ascultare a telefonului lui Miguel Cuevas.

Miami Herald trimisese deja o mașină a televiziunii locale. Era spectacolul zilei. Polițiștii chemaseră și un camion-restaurant. Cei care nu erau de serviciu se grăbiră să-și ia câte o cafea caldă. Brent Hamimock și căpitanul Diaz stăteau într-o mașină aparținând trupelor DEA parcată în apropierea porții negre cu grilaj. Acum proiectoarele fuseseră neutralizate, totul era cufundat în beznă, iar casa traficantului abia se mai vedea. Cei doi bărbați se înțeleseseră din priviri, după convorbirea cu Miguel Cuevas.

— Tipul ăsta nu glumește, spuse Brent Hammock. Trebuie să eliberăm ostaticul.

— Și să-l lăsăm pe Cuevas să scape?

— Da, pentru moment. Nu va pleca departe. Când vine elicopterul?

— Trebuie să sosească.

— Așa nu o să-l pierdem. Dați-le ordin să-l lase să treacă. Asigurați un dispozitiv de urmărire cu toate mașinile de care dispunem. Și motocicliști. Trebuie să-l înnebunim, să-l forțăm să abandoneze mașina și ostaticul.

— Dumnezeu să vă audă! oftă căpitanul Diaz. Tipul ăsta este atât de nebun încât e în stare să treacă printre noi.

— *Sir!*

Un polițist veni la ei în goană.

— Se deschid porțile, căpitane!

Șeful de la Homicide Squad sări din mașină. Proiectoarele poliției se aprinseră și luminară aleea care se afunda în parc, în spatele porților care începură să se deschidă. Silueta unui doberman trecu o clipă prin raza de lumină, apoi dispăru.

— Să nu tragă nimeni! ordonă căpitanul Diaz în megafon. Cadillac-ul se pregătește să iasă. Alte echipaje se vor ocupa de urmărire. Îndată ce pleacă, ne ocupăm de casă.

Acum porțile erau deschise complet. Toate privirile erau îndreptate spre aleea mărginită de cocotieri. Deodată două faruri albe străpunseră întunericul. Vehiculul înainta foarte încet. Raúl Diaz înghiți cu greu saliva, simțind un nod în gât. În sfârșit, va sta față în față cu Miguel Cuevas!

Apăru și limuzina. Prin parbrizul fumuriu nu se zărea nimic. Liniștea era absolută, auzindu-se doar pârâiturile din stațiile de emisie-recepție. Instinctiv, Raúl Diaz puse mâna pe mânerul pistolului. Se gândi la Malko și rămase cu degetele înțepenite pe ebonită.

Botul Fleetwood-ului depăși poarta. Mașina acceleră brusc și vira la stânga. Într-o fracțiune de secundă, Raúl Diaz și Brent Hammock zăriră profilul unui grăsan care se afla la volan. Lângă el stătea o femeie care agita o pușcă de asalt pe geamul lăsat în jos. Nici urmă de Miguel Cuevas. Cu un scrâșnet de motor, Cadillac-ul se îndreptă spre capătul Străzii 64, printre șirurile de polițiști neputincioși. Apoi vira într-un scrâșnet de roți și dispăru către autostradă. Raúl Diaz se urcă rapid în mașină.

Elicopterul tot nu apăruse. Deschise aparatul de radio și auzi hărmălaia polițiștilor care făceau schimb de informații. Un echipaj pornise în urmărirea Cadillac-ului pe Freeway 826.

— Se îndreaptă spre nord, anunță un polițist. Merge foarte repede și abia putem să ne ținem după el.

— Nu faceți nimic atât timp cât nu au eliberat ostaticul! îi avertiză Raúl Diaz.

Era sigur că Miguel Cuevas se gândise la ceva și le va trage clapa și de data asta. Luă microfonul și ceru Cartierul General al DEA.

— Unde Dumnezeu este elicopterul ăla?

— Are pană! spuse în final șeful. A cedat un bulon de la rotor. Reparația durează două ore. Unde trebuia să se ducă?

— Să vi-l băgați undeva! răcni Raúl Diaz.

Ajunse în sfârșit pe Freeway 826. Puse girofarul și sirena în funcțiune, apoi strivi pedala de accelerație. Începea să se crape de ziuă. Fugarul se îndrepta tot spre nord împreună cu ostaticul, după informațiile primite prin stație. Unde naiba se duceau?

* * *

Miguel Cuevas stătea cu capul în poala Margaritei care trecuse în spate și privea cerul. Tânăra retrăsese pușca de asalt M 16 de pe geam ca să nu-i sperie pe automobiliștii pe care îi depășeau, dar o avea pregătită lângă ea. La volan, Faustino menținea viteza la o sută cincizeci de kilometri la oră.

— Sunt în spatele nostru? o întrebă el.

— Da, spuse Margarita.

Ea îi mângâia mașinal părul ondulat, însă Miguel tot nu se liniștise. Fuga sau dispariția lui Alfonso Carino îl neliniștea în continuare. Balansul lent al Cadillac-ului nu reușea să-i aducă somnul. Margarita se aplecă peste el cu tandrețe.

— Relaxează-te, Miguelito, o să scăpăm!

— Aș vrea să-l lichidăm pe nemernicul din portbagaj, spuse el cu tristețe.

— Vom avea tot timpul, răspunse tânăra. O s-o faci mai târziu...

Cele două pungi din hârtie pline cu dolari fuseseră îndesate în geanta de piele împreună cu sceptrul cubanezului, iar valiza albastră era lângă Faustino. În privința banilor nu trebuia să-și facă nici o grijă. Margarita Gomez se uită în urmă. Vreo șase mașini de poliție îi urmăreau la distanță, cu toate girofarurile funcționând. Tânăra simțea o emoție ciudată...

— Dă drumul la radio, Faustino, îi ceru ea.

Înainte de buletinul de știri, ascultară puțină muzică și publicitate. Apoi auziră la știri despre asaltul asupra vilei traficantului de droguri și despre fuga lui. După aceea, prezentatorul dădu alte știri din Miami:

— Un straniu accident s-a petrecut astă-noapte pe Autostrada 826. Un camion care livra Pepsi-Cola a călcat un infirm care se afla pe autostradă în scaunul lui cu rotile. Accidentul s-a produs către ora două dimineața, în dreptul rampei 24. Poliția nu înțelege cum a putut infirmul să comită o asemenea imprudență. A fost omorât pe loc și identificat sub numele de Alfonso Carino cu domiciliul...

Miguel Cuevas se ridică și urlă ca un apucat:

— A murit! Nenorociții, l-au asasinat!

În culmea turbării, apucă M 16 și acționă geamul cu ajutorul butonului electric. Margarita încercă în zadar să-l oprească. Îndreptă arma spre mașinile de poliție și apăsă pe trăgaci. Zgomotul împușcăturilor era asurzitor în mașină, iar mirosul acru al corditei o făcu pe Margarita să tușească. Cartușele fierbinți se împrăștiară peste tot.

Șirul de mașini ale poliției se rupse dintr-o dată ca să evite rafalele, în timp ce alți șoferi speriați opriră brusc și provocară un ambuteiaj monstruos. Un camion de mare tonaj puse o frână bruscă și se opri de-a curmezișul șoselei, blocând-o în întregime. Miguel Cuevas izbucni într-un hohot de râs de dement.

— Ai văzut!

Faustino acceleră. Era bine să nu-i mai aibă pe polițiști pe urmele lor. Cămașa i se lipise de spate și de spătarul scaunului din cauza sudorii pe care i-o provocase groaza.

Din păcate, la trei mile depărtare, două mașini de poliție cu sirenele urlând ieșiră de pe o rampă aflată pe contrasens și porniră în urmărirea lor. Se apropiau de Fort Lauderdale. Faustino începu să supravegheze ieșirile. Margarita luase din nou pușca M 16. După zece minute, Faustino cârmi volanul brusc pentru a ieși de pe Freeway 826, tăind calea unui camion. Nu spera să scape de mașinile de poliție, ci voia să capete un plus de avans. După ce trecu de rampă, o luă pe un drum îngust ce ducea la mare, traversând un cartier elegant de vile. Cadillac-ul mergea cu patruzeci și opt de mile la oră claxonând fără încetare. Întâlniră un fanion pe care scria: *Bahia Mar, 2 mile.*

Miguel Cuevas se ridică și luă pușca M 16, apoi îi montă alt încărcător. Margarita o recuperă pe a ei. Vilele începură să se rărească și se vedea marea. Un port mare forma un golf plin cu vapoare. În Florida erau numeroase canale care urmăreau șoseaua spre lagunele din interior. Faustino se întoarse. Polițiștii erau la cinci sute de metri în spatele lor. Cadillac-ul ajunse pe chei. Pontonul se afla la douăzeci de metri în fața lor. Miguel se aplecă înainte.

— E bine. Oprește!

Faustino strivi frâna. După trei secunde, coborâră din mașina ale cărei pneuri mai fumegau încă.

— Să mergem! strigă cubanezul.

Se uită la portbagajul în care era închis ostaticul, omul de la CIA. Va avea o surpriză neplăcută. Faustino luă valiza albastră și geanta din piele. Miguel sări la volan, trecu în viteza a patra, îndreptă mașina spre canal, apoi coborî. Limuzina porni după câteva minute și ateriză cu botul în apă. Miguel alerga deja spre ponton. Se întoarse și privi în urmă. O mașină de poliție se opri în urletul cauciucurilor martirizate. Cubanezul trase o rafală spre ea, apoi începu să alerge. Zumzetul motoarelor iahtului său, *Island Fling*, îl mai liniști. Cu pușca de asalt la șold, Margarita îl aștepta sus pe punte. Cubanezul sări la bord, iar Faustino împinse manetele în față. *Island Fling* părea că zboară pe suprafața apei, lăsând în urmă o dâră de spumă albă. Polițiștii alergau pe ponton trăgând cu armele din dotare. Câteva gloanțe perforară coca ambarcațiunii.

neprovocându-i stricăciuni importante. Culcat pe perne, Miguel Cuevas privea cerul. Chiar și mort, *sentero* îl mai proteja încă.

* * *

Raúl Diaz, cu ochii ieșiți din orbite, goli tot încărcătorul pistolului, dar fără nici un rezultat, asupra iahtului care se îndepărta de țărm cu toată viteza.

— *Shit! Shit! Shit!*

Mașinile de poliție ajungeau pe rând, coborând din ele polițiști îmbrăcați în diferite uniforme. Ricochet Rabbit îi aruncă o privire îngrijorată șefului său.

— *My Good!* S-au îmbarcat doar ei trei pe iahtul ăla. Unde este Malko?

Toate privirile se îndreptară spre locul în care căzuse Cadillac-ul. Mort sau viu, ostaticul rămăsese în el.

Capitolul XVIII

Raúl Diaz și Ricochet Rabbit se repeziră în același timp spre canal. Diaz urmase mai multe cursuri de antrenament pentru lupta în apă. Inspiră adânc, plonjă și găsi portiera limuzinei. Nu reuși s-o deschidă din cauza presiunii, dar geamul rămăsese deschis. Se strecură înăuntru. Era goală. Mai rămăsese să verifice portbagajul. La toate tipurile de Cadillac, acesta se deschidea fie acționat electric, fie cu cheia. Din cauza apei, nu putea s-o deschidă electric. Dacă Miguel luase cheile cu el, nu avea destul timp să forțeze capota.

Aerul din plămânii polițistului se epuiză. Prin fața ochilor îi trecură mii de punctulețe luminoase. Se întoarse la bordul mașinii, bâjbâi pe lângă volan și găsi cheile în contact. Le smulse, ieși din mașină, simțind că îi iau foc plămânii. Îi dădu un șut portierei și reveni la suprafață ca să-și umple plămânii cu aer, apoi se lăsă din nou la fund. Se scurseră mai mult de trei minute de când mașina căzuse în apă. Dacă portbagajul nu se închidea etanș, Malko se înecase deja.

Mai dură câteva secunde până introduse cheia în încuietoare. Din portbagaj ieșiseră bule de aer. Erau puține speranțe să mai trăiască. Raúl Diaz ridică anevoie capota, din cauza apei care opunea rezistență. În sfârșit, reuși și zări corpul inert. Își adună toate forțele, îl smulse dinăuntru și se ridică la suprafață împreună cu el. Câțiva polițiști îi așteptau pe mal cu cângile pregătite. Traseră corpul inert al lui Malko și pe căpitanul Diaz la mal. Îl întinseră imediat pe marginea canalului. Unul dintre ei îi tăie legăturile, iar altul se aplecă pe pieptul lui.

— Inima nu mai bate, zise el.

Ricochet Rabbit apăsă imediat pieptul cu toată puterea, în

mod regulat. Alt polițist îngenunche lângă el și îi făcu respirație gură la gură.

Secundele se scurgeau, pârându-le fără sfârșit. Știau cu toții că, dacă creierul nu era irigat timp de un minut, omul suferea leziuni ireversibile. În sfârșit, pieptul se ridică încetișor.

— Respiră! strigă Ricochet Rabbit.

Inima începu să bată din nou, pompând sângele în artere. Malko tresări, vomită puțină apă, apoi se auzi un soi de șuierat. Respirația gură la gură îl salvase. Începu să scuipe și să tușească. Sosi și o salvare pe care o chemaseră prin radio. Îl băgară în ea, dar își reveni abia după zece minute. Raúl Diaz era aplecat peste el.

— Unde e Cuevas? întrebă imediat Malko cu voce stinsă.

— A șters-o cu vaporul lui. Dar i-am văzut numele și îi cunoaștem semnalmentele. Se numește *Island Fling*. Îl vor găsi elicopterele.

Malko era prea slăbit ca să vorbească. Capul îi vâjâia, iar plămânii parcă îi luaseră foc.

— De data asta am crezut că s-a terminat. Dacă nu erați dumneavoastră...

Îi povesti polițistului crâmpeie din ce s-a întâmplat de când dispăruse, inclusiv pregătirea pentru sacrificiu și rolul lui Alfonso Carino. Căpitanul Diaz făcea ochii mari cât cepele.

— Tipul ăsta este țicnit..., conchise el. Cred că el l-a lichidat pe Carino, adăugă el cu jumătate de glas.

Îl puse la curent pe Malko în legătură cu moartea infirmului.

— Cum ați descoperit casa lui Miguel Cuevas? îl întrebă Malko.

— O informație. Un telefon anonim. Ricochet Rabbit l-a primit, îi explică Diaz.

— Îndată ce mă pun pe picioare, spuse Malko, vin și eu cu dumneavoastră. Nu vreau să mai rămân în spital. Trebuie să-l găsim pe Cuevas. Știu că înțelegerea lui cu contrabandiștii este iminentă. Dacă ne scapă printre degete și acum, înseamnă că s-a terminat.

* * *

Iahtul *Island Fling* intră încetișor în „Yacht Basin" din Bal Bay, situat la nord de Miami Beach, unde Miguel Cuevas deținea o porțiune din port. Margarita Gomez cercetă cheiul. Era pustiu. De când fugiseră de la Fort Lauderdale, nu văzuseră nici un elicopter. Ea sări prima pe chei și se duse în goană la Fordul parcat acolo în permanență. În portbagaj erau două puști de asalt, trei pistoale cu muniție cu tot și o sută de mii de dolari bani lichizi și câteva pașapoarte în alb. Miguel Cuevas fusese întotdeauna un om prudent. Aduse mașina lângă iaht, iar Faustino cără valiza și armele. După cinci minute, se îndreptau spre Miami Beach. Miguel Cuevas era trist, deși avusese noroc să scape. În mâna dreaptă își strângea sceptrul.

— Unde mergem? întrebă Faustino.

— Să cumpărăm o mașină, spuse Cuevas.

Margarita Gomez se uită la el, crezând că și-a pierdut mințile. Dar cubanezul îi zâmbi cu mândrie.

— Doar nu crezi că Miguel Cuevas, regele traficanților de droguri, va merge cu rabla asta! Te oprești la primul vânzător de Cadillac-uri.

După douăzeci de minute, găsiseră o reprezentanță pe Abbott Avenue. Miguel intră cu Margarita și se duseră direct la un Fleetwood verde-deschis decapotabil, care costa douăzeci și două de mii șapte sute șaptezeci și cinci de dolari. Vânzătorul veni repede lângă ei.

— Doriți să încercati o mașină?

Miguel Cuevas se uită la el zâmbindu-i disprețuitor.

— Vreau s-o cumpăr pe asta. Unde aș putea să număr banii? Plătesc numerar.

— Imediat, adică pe loc? zise acesta mirat.

— Pe loc. Vă deranjează?

— Nu, nu, spuse vânzătorul.

La Miami se petreceau tot felul de lucruri trăsnite. Miguel se așeză la birou și începu să numere bancnotele de o sută de dolari, trecând mașina pe numele Margaritei Gomez, care îl recompensă cu un sărut atât de lasciv, încât vânzătorul se întrebă dacă nu vor face amor pe biroul lui. O jumătate de oră mai târziu, plecau la volanul Cadillac-ului, urmați de Faustino

cu Fordul. Se duceau într-o ascunzătoare de urgență a cubanezului, la Coral Gables, mai departe de Little Havana. Puse mâna pe coapsa Margaritei.

— Mâine vom fi bogați, *querida*.

Nimeni nu va căuta vasul *Island Fling* în portul lui personal. În sudul Floridei erau mii de ambarcațiuni.

* * *

Malko mai avea încă accese de tuse. Numai ceasul lui Seiko subacvatic nu pătise nimic cât stătuse în apa canalului. O mulțime de ziariști și câțiva curioși stăteau în fața porții cu numărul 7411 64th South West Street. Mașina lui Raúl Diaz intră în parc și se opri lângă casă, unde polițiștii percheziționau fiecare colțișor. Unul dintre ei veni și spuse:

— S-au găsit douăzeci și două de arme de diferite tipuri cu muniție cu tot, un borcan pe jumătate plin cu cocaină și mai multe lucruri ciudate. Un frigider cu capete de găină și statui mari ca de sfinți.

Urcară în biroul cu lambriurile ciuruite de gloanțe. Mai erau plăcuța de aramă pe care scria: *Cocaine Cowboy's Heavy Equipment* și o fotografie a lui Miguel între Margarita Gomez și Frank Sinatra... Dar Malko căuta altceva. Hârți, notițe despre schimbul droguri-arme. Nu găsi nimic. Miguel Cuevas luase totul cu el și se dusese liniștit să-și termine operațiunea sub nasul polițiștilor din DEA și agenților CIA. Coborâră la parter. Peste tot erau mobile scumpe și câte un video Akai aproape în fiecare cameră cu teancul de casete lângă el. În grădină se auziră lătrături. Malko văzu că Raúl Diaz se schimbă la față. Polițistul ieși în grabă, iar el îl urmă. Alt polițist păzea o curticică în care erau închiși cinci dobermani care lătrau înnebuniți. Raúl Diaz se uită la polițist, apoi spuse:

— Stai liniștit, mă ocup eu de ei.

Polițistul plecă. Îndată ce nu-l mai văzu, Raúl Diaz scoase pistolul de la centură, se apropie de primul câine și îi trase un glonț în cap. La fel procedă și cu ceilalți patru. După ce îl omorî și pe ultimul, se întoarse spre Malko:

— Vă amintiți ce răni avea Gail? Câinii trebuiau să plătească.
Malko era obsedat de fuga lui Miguel Cuevas.
— Ați percheziționat casa lui Alfonso Carino? îl întrebă el.
— Nu cred.
— Să mergem.

* * *

Ricochet Rabbit privi casa din lemn așezată în mijlocul unei grădini părăginite. Avea un sentiment ciudat să fie din nou aici. Căpitanul Diaz ridică sprâncenele mirat:

— Ia te uită, ce curios, lumina e aprinsă.

Intrară pe poartă și urcară treptele din lemn ale verandei. Ușa de la intrare era deschisă. Prudent, Raúl Diaz scoase pistolul și îi puse un încărcător nou, apoi cei trei bărbați intrară în casă. Era o baracă infectă ticsită cu statui în toate colțurile, o colivie cu câțiva porumbei albi și o cratiță enormă pusă pe un trepied. În cealaltă încăpere, se afla un soi de altar cu multe lumânări negre, cu statuete din ceară și o statuie a Sfintei Barbara cu spada în mână. Malko se aplecă, iar inima începu să-i bată mai tare. Era o hartă a Caraibelor, plină de semne cabalistice. Puțin praf auriu fusese vărsat într-un colț precis al hărții, unde era înfipt un ac fin pictat cu cele șapte culori ale curcubeului.

Malko dădu la o parte pudra aurie și văzu o insuliță situată la aproximativ douăzeci și cinci de mile de Cuba. Se numea Cay Sal și aparținea de Bahamas. Facea parte din Anguila Cays, trei insulițe la vest de orașul cubanez Nerritas și la nord de Nicholas Channel.

— Priviți, îi spuse el lui Diaz, acesta este locul de întâlnire.

Examină semnele ciudate care erau acolo: niște cercuri împărțite pe segmente. Brusc înțelese: erau fazele lumii. Un cerc strălucitor era desenat lângă grămăjoara de pudră aurie. Întâlnirea trebuia să aibă loc în noaptea cu lună plină.

— Fantastic! exclamă el. Avem locul și data întâlnirii când Miguel va da cocaina pe arme! Trebuie să aflăm când va fi lună plină.

— Nu e greu, spuse polițistul.

Malko își notă locul și împături harta. În sfârșit, avea o pistă.

Ca o ironie a soartei, omul în care Miguel Cuevas avea cea mai mare încredere îl trădase a doua oară.

* * *

— Mâine este lună plină, anunță Brent Hammock.

Harta pe care o găsise Malko era acum prinsă cu piuneze în biroul șefului DEA.

— Ce aveți de gând să faceți? îl întrebă Malko.

— Am cerut o fotografie de recunoaștere pazei de coastă, spuse Brent Hammock. Dacă nu este suficient, mai sunt și cele luate din satelit. Dar ne aflăm în zona cubaneză. Vor primi rezultatele peste câteva ore.

— Și după aceea?

— Transmit totul la Washington. De la ei primim ordinele.

* * *

Malko bea o cafea cubaneză la sediul Homicide Squad, când căpitanul Diaz îl chemă în biroul lui. Brent Hammock era la telefon. Malko trecuse pe la hotel și se odihnise puțin. Nu găsiseră nici o urmă a lui Miguel Cuevas și nici a iahtului.

— Am vești bune, spuse Brent Hammock triumfător. Un avion al pazei de coastă a reperat animație deosebită lângă Cay Sal, insula pe care ne-ați semnalat-o. Printre alte ambarcațiuni pe care le bănuiam de multă vreme că fac trafic de droguri, a fost reperat și *Margot*, care face legătura cu această insuliță. Judecând după viteza cu care merge, trebuie să ajungă acolo în aproximativ douăzeci și patru de ore. Mă informează în legătură cu poziția lui din oră în oră.

Totul se lega acum.

— Fantastic, spuse Malko.

Brent Hammock se strâmbă plictisit.

— Dar ne vom lovi de o blestemată de problemă. Cay Sal este situată în apropierea coastelor cubaneze. Este cam delicat să intervenim în această zonă. Va trebui să forțăm mâna câtorva responsabili de la Washington.

Malko avu impresia că face un duș rece. Ce nenorocire! Să

ajungă până aici cu prețul vieții, ca să fie obstrucționat de interese de genul acesta.

— Puteți să fiți sigur că Miguel Cuevas este deja în drum spre Cay Sal, conchise cu amărăciune directorul DEA. Nu suntem pregătiți să punem mâna pe el.

— Cine știe? spuse Malko.

Traficantul de droguri era atât de sigur pe el încât ar fi putut rămâne bine mersi în Florida.

— Cum se face de regulă acest gen de trafic? întrebă Malko.

— Din câte știm, *Margot* transportă o cantitate imensă de cocaină. Va fi transbordată pe câteva șalupe care o vor transporta în diferite zone pustii de pe coasta Floridei. După aceea, *Margot* va pleca încărcată cu arme. Totul se va face doar în câteva ore. Ceea ce nu știm este dacă Miguel Cuevas le va distribui chiar el sau le va vinde unui dealer barosan. În acest caz, va fi plătit îndată ce drogul va pleca. Asta e regula. Duceți-vă să vă odihniți, vă vor ține la curent.

* * *

Malko ieșea din camera de la *Fontainebleau* chiar în clipa în care îl suna Brent Hammock. Directorul DEA părea tulburat.

— Ați putea să veniți acum? Nu pot să vă spun prin telefon.

Malko era deja în lift. Tonul americanului prevestea o catastrofă. Străbătu Miami într-un adevărat potop... Clădirile DEA erau și mai triste în ploaie. Iar Brent Hammock era de-a dreptul distrus. Îl pofti pe Malko în birou, închise ușa și se uită drept în ochii lui.

— Am vorbit cu Washington-ul, începu el. Am primit ordin să nu mișc un deget...

— *Unmöglich!* izbucni Malko în limba lui maternă.

— Ați înțeles foarte bine, mormăi Brent Hammock. Nu vor să intervenim. Trebuie să așteptăm ca șalupele să încarce cocaina și să încercăm să le interceptăm pe teritoriul nostru. Cu alte cuvinte, să prindem muscă fără plasă. Pe *Margot* încărcat cu arme îl vor urmări și îi vor semnala prezența în Columbia, în Honduras și în Salvador.

— Au înnebunit de tot! explodă Malko. Sun imediat la Langley.

— Nu vă mai obosiți. DEA a luat deja legătura cu oamenii dumneavoastră și avem o problemă. Ca să intervenim pe această insuliță, avem nevoie de elicoptere sau de avioane. Ori noi, polițiștii din DEA, nu dispunem de avioane de luptă. CIA nici atât, iar FBI-ul deloc. Le-am cerut celor de la Pentagon să ne împrumute câteva Bell 109 Cobra[1] ca să distrugem această rețea. Dar ne-au refuzat. Nu suntem în război nici cu Bahamas, nici cu Cuba... Avem nevoie de aprobarea președintelui în persoană, iar el nu va accepta. Dacă un aparat american este doborât în apele teritoriale cubaneze, înseamnă că se va declanșa un conflict diplomatic major.

— Și paza de coastă?

— La fel. Treaba lor este să supravegheze, nu să se războiască. Acolo este vorba de o operațiune de luptă, la o sută de mile de coastele americane și la douăzeci și cinci de mile de o țară ostilă nouă, care poate riposta. Nimeni nu vrea să se amestece.

— Îl sun pe directorul Diviziei Operațiuni, spuse Malko, este o aberație...

— Într-adevăr, recunoscu cu tristețe Brent Hammock. V-ați riscat viața de pomană. Dacă aș avea un avion și dacă aș ști să pilotez, m-aș duce chiar eu, chit că mă vor da afară...

Malko se uită la el cu înțeles. Un fulger îi lumină ochii aurii. Se gândise la altceva.

— Dacă aș avea și pilot și avion, ați putea să-mi faceți rost de niște arme ofensive capabile să distrugă nava *Margot*?

Americanul îl privi nedumerit.

— Habar nu am. Ar trebui să ne adresăm celor de la Air Force. Au o bază imensă la Homestead, dar nu vor fi de acord. Este o treabă mult prea serioasă... Și ei au nevoie de un ordin de la Washington. Ar fi mai bine să vă adresați Agenției dumneavoastră.

Furios la culme, Malko puse mâna pe telefon și începu să formeze numărul de la CIA. Când obținu centrala de la

---

1. Elicopter de asalt (n.a.)

Langley, îl ceru pe directorul Diviziei Operațiuni. Acesta nu păru surprins să-l audă.

— Am aflat, zise el, înainte ca Malko să scoată o vorbă. Am făcut uz de toată puterea mea ca să obțin undă verde în operațiunea Swordfish, dar m-am izbit de un zid. Toți cei de la Casa Albă suferă de sindromul Golfului Porcilor... Preferă să-și asume riscul ca această cantitate imensă de droguri să ajungă la noi decât să aibă conflicte cu Cuba...

— Ascultați, zise Malko, la Companie, avem mijloace. Mai cu seamă în departamentul dumneavoastră. Doar nu declanșăm un război atomic. Un singur elicopter de asalt va face treaba doar cu câteva rachete. Merită să riscăm....

— Noi nu putem să facem așa ceva, Malko, mărturisi cu tristețe directorul Diviziei Operațiuni.

Malko simți că îi va trânti telefonul în nas. Îi mai rămânea să încerce și ultima șansă.

— Am o propunere, zise el. Faceți-mi rost de arme defensive capabile să distrugă nava *Margot*. Mă oblig să aranjez eu restul.

La celălalt capăt al firului se așternu un lung moment de tăcere.

Malko simți că directorul nu voia să-i mai pună și alte întrebări. Până la urmă spuse:

— Poate, dacă ofer eu o garanție. Dar în nici un caz nu trebuie să afle Compania. Aveți vreo idee?

— Da, spuse Malko. Dumneavoastră ocupați-vă de arme. Vă sun eu.

Închise și plecă din biroul lui Brent Hammock ca o vijelie. Nu vedea decât o singură posibilitate de rezolvare a acestei situații imposibile: să ignore ordinele de la Washington. Trecu pe roșu și se îndreptă spre Freeway 836. Spera să nu se fi înșelat în privința anumitor persoane.

Capitolul XIX

Ronald Keller deschise ușa și își pironi privirea albastră în ochii lui Malko. Fața era zbârcită ca a unui elefant bătrân, dar din corpul lui atletic se degaja o forță calmă. Niște pete roșiatice îi marmorau chelia și umerii. În mână avea un pahar și o sticlă de apă minerală Perrier.

— *What a surprise!* spuse el. Tocmai mă plictiseam. Poftiți înăuntru.

Malko îl urmă în grădină de pe marginea canalului. Hidroavionul era tot acolo. Ronald Keller era singur.

— Dacă m-ați fi ascultat, acum nu vă mai plictiseați, spuse Malko. Aș dori să vă pun trei întrebări. Prima: ați fost și pilot de război?

— Da, în Pacific. Am fost pe *Enterprise*, pilot de Corsair...

— A doua întrebare: ați dori s-o răzbunați pe prietena dumneavoastră, Jackie?

— Bineînțeles.

— A treia: sunteți gata să vă riscați viața pentru asta?

Ronald Keller se uită drept în ochii aurii ai lui Malko, apoi fața ridată i se luminâ într-un surâs.

— Pe legea mea, îmi place viața, dar, dacă este ceva cu adevărat *distractiv*, cred că îmi voi asuma riscul. Unde vreți să ajungeți?

— Considerați „distractiv" să aruncați în aer un vapor plin cu droguri într-un loc în care nimeni altcineva nu îndrăznește să se aventureze din rațiuni diplomatice, plus posibilitatea de a fi doborât?

Bătrânul îi zâmbi și mai tare. Bău o gură din apa acidulată.

— Foarte distractiv!

Malko îl cercetă câteva clipe fără să spună nimic, apoi se hotărî să-i spună adevărul.

— Bineînțeles că dacă se întâmplă ceva, nimeni nu vă va lua apărarea.

— Sunt convins, spuse Ronald Keller. Dacă trebuie s-o facem, atunci să nu mai pierdem timpul. Avem nevoie de câteva ore ca să echipăm cu rachete un avion ca al meu, căci n-am mai făcut o treabă ca asta de fix treizeci și șapte de ani, dar nu pilotez rău. Cred că mă voi descurca. Și eu am să vă pun o întrebare. Dumneavoastră veniți cu mine?

— Firește, spuse Malko.

Ronald Keller îi întinse mâna.

— Atunci sunt de acord. Hidroavionul este gata de plecare. De rest vă ocupați dumneavoastră. Eu nu plec nicăieri.

Malko se ridicase deja în picioare. Se bucura din tot sufletul.

* * *

Vocea directorului Diviziei Operațiuni din cadrul CIA era gâtuită de parcă s-ar fi temut să-l audă.

— Am găsit ceva, spuse el. Niște rachete suedeze Bantam. Teoretic, ele sunt antitanc, însă le putem monta și pe avioane ușoare. Air Force a făcut niște încercări în vederea acestui lucru. Au câteva la Homestead și sunt gata să monteze o pereche pe aparatul pe care îl veți aduce.

— Sunt mari?

— Nu. Au lungimea de o sută cincizeci de milimetri și vreo douăzeci de kilograme. Raza maximă de acțiune, două mii de metri, cu o probabilitate de 95-98%. Elvețienii și suedezii le montează pe avioane ușoare de observație. Nu vor smulge aripile la plecare.

— Formidabil! spuse Malko. Un Bantam poate să scufunde un vapor cum este *Margot*?

— Fără îndoială, cu o lovitură în vârf. Dar nu vă veți putea apăra în cazul în care vor avea o mitralieră și trebuie neapărat

să aveți condiții meteo foarte bune. Dacă vă doboară, riscați să vă petreceți restul zilelor într-o închisoare cubaneză... Și dumneavoastră, și pilotul.

— Asta ne privește pe noi. Cum aș putea să fac rost de material?

— Duceți-vă la baza de la Homestead. Cereți să vorbiți cu maiorul Davidson. Știe despre ce este vorba. Sunteți domnul Swordfish. Vă înțelegeți cu el când să aduceți aparatul de care dispuneți. Vă va spune dacă se poate.

Malko se uită la ceas. Era unsprezece și jumătate. Avea toată ziua la dispoziție ca să pregătească avionul lui Ronald Keller. Obiectivul se afla la o oră de zbor de la Homestead.

* * *

Miguel Cuevas se ridică și se duse să privească cerul. De-abia se crăpa de ziuă. Faustino plecase de aseară în Maxic ca să ajungă apoi în Cuba și în Cay Sal, unde se întâlnea cu reprezentantul cumpărătorilor de cocaină.

Vremea era superbă și abia se zărea câte un nor. Simți o bucurie imensă la gândul că, peste câteva ore, va avea cincizeci de milioane de dolari. Până atunci, ajungea la *Island Fling* cu Margarita, iar după aceea, marea era a lui. Se întoarse lângă patul în care dormea Margarita pe burtă. Imaginea superbei sale crupe îl tulbură și simți o excitație puternică. Se apropie de pat și se culcă peste amanta lui în timp ce își căuta drumul. Simți mușchii cedând cu greutate, apoi Margarita se trezi și mârâi de plăcere, apoi se arcui pentru a înlesni pătrunderea. Nu se plictisea niciodată de acest membru enorm.

— *Fuck me*, șopti ea. *fuck your female.*

Miguel Cuevas nu stătu pe gânduri și o apucă de șolduri cu ambele mâini.

* * *

Micul hidroavion zbura la o sută de picioare deasupra mării Caraibelor. De vreo douăzeci de minute, coastele Floridei nu

se mai zăreau, dar se ghicea ușor coasta cubaneză. Ronald Keller urmărea traseul cu harta pe genunchi. Decolaseră de la Homestead cu o oră în urmă și observaseră că radioul tăcea mâlc. Ultimele rapoarte furnizate de paza de coastă indicau că *Margot* ajunsese la Cay Sal și că fusese primit de șalupele extrem de puternice.

Malko privea postul de comandă al tirului din fața lui, conectat la cele două rachete Bantam fixate sub avion. Avea un ecran destinat să vizualizeze rachetele și o manetă de comandă pentru direcție și înălțime. Totul era alimentat de niște baterii suplimentare. O rețea de cabluri lega rachetele de postul de comandă.

Maiorul Davidson nu îi pusese nici o întrebare. Numai în patru ore, micul hidroavion fusese echipat, iar Malko, instruit în privința mânuirii rachetelor Bantam, foarte simplă de altfel. Înainte de plecare, sunase la Washington. Directorul Diviziei Operațiuni îi spusese că toată acțiunea lor va fi urmărită de un E 2-C[1] care va pleca de la baza Patrick, iar radarul îi va ține mereu sub observație. În cazul unui eșec, nu va avea loc nici o intervenție de salvare în apele teritoriale cubaneze.

Înaintea lor se vedeau cu precizie coastele cubaneze cu plajele lor. Norii groși alcătuiau un plafon albicios. Bătrânul stătea liniștit la comenzi și studia harta. Se întoarse spre Malko și îi zâmbi.

— Asta mă întinerește!

Peste însemnele avionului lipiseră benzi largi de scotch. Nici Malko și nici Ronald Keller nu aveau acte de identitate la ei. Dacă erau prinși, vina cădea asupra concurenței lui Miguel Cuevas, CIA nefiind implicată în nici un fel. Cine și-ar închipui că faimoasa companie ar folosi un mic bimotor, o relicvă ca vai de mama ei? Bineînțeles că aceste rachete nu se găseau în comerț. Însă au descoperit la un traficant din Miami o ladă cu RPG 5[2] de fabricație sovietică...

— Cred că am ajuns, îl anunță pilotul. În față, la treizeci de grade.

---

1. Avion de observație radar (n.a.)
2. Rachete antitanc (n.a.)

Malko se aplecă și zări printre norii matinali trei punctulețe: insulițele Cay aparținând de Bahamas. Coastele cubaneze ocupau acum întreg orizontul. Deși zburau foarte jos, Malko se întreba dacă radarele cubanezilor îi reperaseră. Ca și cum i-ar fi ghicit gândul, Ronald Keller mai coborî puțin, la o sută de picioare.

Insulele Cay se măreau treptat. Malko își puse la ochi binoclul și inima îi tresări în piept. Cea mai mare dintre insule se vedea perfect. La câteva sute de metri, era ancorat un iaht cu motor. După descriere, era *Margot*.

Insula era extrem de mică, cu o suprafață de mai puțin de un kilometru. Era formată doar din nisip și câțiva cocotieri pe un recif de corali. De-a lungul plajei erau ancorate trei ambarcațiuni. Firește, veriga ultimei etape a călătoriei. Opri binoclul pe o siluetă cenușie, care stătea puțin mai departe, iar lui Malko i se puse un nod în gât. Era o mică navă de război cubaneză. Avea probabil și armament periculos la bord...

— Nu trebuie să mai zăbovim aici, spuse pilotul care o zărise și el.

— Mai avem timp să ne întoarcem, spuse Malko, nu era prevăzut.

Ronald Keller clătină din cap.

— Este mai puțin periculos decât un DCA japonez. Plecăm, țineți-vă bine.

Efectuă o manevră și ajunseră să aibă soarele în spate. Micul hidroavion zbura atât de aproape de apă, încât Malko avea senzația că o atingea cu vârful aripii... Malko pregăti postul de comandă al tirului. Se aflau la mai puțin de trei kilometri de țintă. Pe nicăieri nu se vedea nici un semn de viață. Atuul lor era elementul surpriză. Hidroavionul se vedea doar ca un punctuleț pe mare... Traficanții și cubanezii ar putea crede că este un turist care s-a rătăcit. În difuzor se auzi o voce în spaniolă. Fuseseră reperați:

— *Atención ! Atención! Usted estás dentro la zona...* [1]

Margot se vedea în fața lor din profil. Puntea era pustie. Apoi, din tambuchi apăru un bărbat care le făcea semne. Se auzi șoc ușor.

---

1. Atențiune! Atențiune ! Ați intrat în zona... (n.a.)

Malko activase de vreo douăzeci și cinci de secunde racheta agățată sub aripa stângă. Racheta își părăsi locașul și zbura în fața avionului, cu optzeci și cinci de metri pe secundă. După o jumătate de secundă, apărură în siaj patru dâre, permițând astfel să-i urmărească traiectoria. Malko manevră levierul de comandă cu mâna stângă, permițând astfel să controleze traiectoria rachetei ghidate prin fir. Aceasta se modifică ușurel, îndreptându-se către *Margot*.

Racheta îl lovi după cincisprezece secunde, în partea din spate și se produse o explozie violentă care zgudui micul hidroavion când trecu pe deasupra vaporului. Malko fu țintuit de scaun de virajul brusc. Zări cu coada ochiului o coloană de fum negru care se ridica din obiectiv. Ronald Keller revenea asupra țintei. De data asta, Malko așteptă să ajungă la o mie de metri și lansă a doua rachetă. Făcu o mică corecție spre stânga. Cele patru trasoare se îndreptau inexorabil către mijlocul ambarcațiunii. Racheta căzu drept pe flanc, în dreptul coșului. A doua coloană de fum negru urcă spre cer. Toată operațiunea se derulase în mai puțin de cinci minute. Vasul cubanez de patrulă nu reacționase.

Cay Sal defilă pe sub ei în timp ce hidroavionul vira ca să reia traseul spre nord. Malko se întoarse, iar bucuria îi invadă sufletul: pupa navei *Margot* era deja în apă și nori negri de fum se ridicau din vaporul care se ducea la fund. Din păcate, nu aveau timp să asiste la naufragiu.

Cubanezii se agitau pregătindu-se de luptă. În aparatul de radio se auzeau voci în spaniolă. Dacă apărea vreun Mig al cubanezilor, îi făcea praf și pulbere. Ronald Keller se întoarse bucuros spre Malko.

— A fost floare la ureche. Dacă în 1942, am fi avut noi astfel de aparate....

După douăzeci de minute, apărură brusc două puncte argintii în stânga lor, apoi le tăiară calea: erau două F 15 ale US Air Force. Aparatele trecură din nou pe deasupra lor cu un urlet îngrozitor de motoare cu reacție, efectuând un tonou lent în semn de victorie. Pe lângă ele, micul hidroavion abia se târa... După un sfert de oră, apăru un Learjet al pazei de coastă

care îi ajunse din urmă și începu să zboare în rând cu ei. Ronald Keller îi spuse lui Malko:

— O să golim o sticlă de Dom Pérignon.

Era încântat de ce făcuse. Malko era mai puțin, căci rămânea să-l mai găsească pe Miguel Cuevas ca să fie absolut sigur că a fost distrusă toată cantitatea de droguri. Dar asta era altceva.

* * *

Cadillac-ul lung de culoare verde-deschis viră brusc pe Flagler Street, în plin centru al orașului Miami. Bărbatul de la volan, cu ochelari de soare și bruneta superbă care se afla lângă el le zâmbeau tercătorilor invidioși. Pe Flagler Street traficul se derula înfiorător de lent și dură douăzeci de minute până ajunseră la Lincoln Bank, aflată la intersecția cu 54th Avenue.

— Au ajuns ! spuse Miguel Cuevas.

O limuzină interminabilă neagră cu geamuri fumurii era parcată în fața băncii, sub ochii bovini ai polițistului călare. Miguel Cuevas aprinse o dată farurile, iar limuzina neagră îi răspunse numaidecât. El îi spuse Margaritei Gomez:

— Treci la volan și parchează-o pe 54th Avenue. Ține arma M 16 lângă tine.

Când era vorba de asemenea sume astronomice, era mai bine să fie prudent. Coborî cu scepturl în mână și se duse la limuzină. Deschise portiera din spate și se urcă.

Înăuntru era doar un bărbat, despărțit de șofer de un geam. Era o namilă brunetă, cu fălci care îi atârnau greu, cu ochii afundați în grăsime, cu multe inele pe degete, și cămașa descheiată pe pieptul păros. Fuma un trabuc și împuțise toată limuzina. Privirea se opri asupra cubanezului și nu schiță nici un zâmbet.

— *Hi, Michael!*

Nu-i spunea niciodată pe nume în spaniolă.

— *Hi, Joe !*

Miguel Cuevas întinse mâna, iar interlocutorul lui i-o strânse încetișor. Se mira de o primire atât de rece. Când îți reușește o

afacere frumușică în Mafia, îmbrățișările nu mai contenesc. Joe nu-l lăsă să vorbească.

— Michael, începu el, avem o problemă.

Cubanezul se încordă. Ce mai însemna și această farsă ? Duse mașinal mâna la cizmă ca să-și scoată pistolul Beretta. Nu slăbea nici o clipă din ochi ceafa șoferului. Joe se uită la el cu o privire curioasă.

— Nu ai aflat ? În dimineața asta a venit un avion și a atacat Cay Sal și a scufundat nava *Margot* cu marfă cu tot. Ne-a omorât și un om. Înțelegerea cade, Michael. Dacă nu mai există marfa... Am impresia că ești în rahat până la gât...

Miguel Cuevas simți că îi ia creierul foc. Se așteptase să aibă probleme, dar nici chiar așa. Nu avea nici o legătură cu Cay Sal, iar Faustino se întorcea abia a doua zi dimineață. Era varianta clasică: celălalt lua marfa și nu o plătea. Pentru cincizeci de milioane de dolari, merita lovitura...

— E o minciună sfruntată, spuse el cu voce pierită, totul merge strună, iar eu am venit să-mi iau mălaiul.

Joe clătină lejer din cap.

— Ascultă, Michael, nu te mai juca. Te cred. S-a întâmplat o porcărie, dar nu din vina ta. Dar nu îți dau banii pe marfa care nu există. Vom face altă dată afacerea, dar mai întâi, află cine te-a vândut... După aceea, mai vedem noi...

Miguel Cuevas se uita nedumerit la colosul de bărbat. Nici nu mai vedea bine de furie. Mâinile începură să-i tremure. Se auzi vorbind, dar nu se putea controla.

— *Motherfucker!* izbucni el. Coborâm acum din mașină și intrăm amândoi în bancă... Să-mi dai banii pe care mi-i datorezi.

Joe scutură scrumul trabucului și spuse apăsat:

— Nu îți datorez nimic, Michael !

Cei doi bărbați se măsurară câteva clipe din priviri. Apoi, Miguel Cuevas duse mâna la cizmă și scoase pistolul. Joe Gorski făcu ochii mari, dar nu se mișcă. Nimeni nu-l omora pe Joe Gorski ca pe un golan de rând. Miguel Cuevas știa foarte bine cine era și ce afaceri învârtea...

— Michael, începu acesta, nu strica totul. Nu este nici o înșelătorie.

Cubanezul îi înfundă rapid țeava pistolului în ficat și apăsă pe trăgaci de trei ori. Totul se petrecu atât de repede, încât șoferul abia avu timp să se întoarcă. Văzu privirea de nebun a lui Miguel Cuevas care îl amenința cu pistolul.

— Cară-te, îi spuse cubanezul, și spune-le prietenilor lui că pe Miguel Cuevas nu-l înșeală nimeni !

Coborî din limuzină trântind portiera. Din cauza traficului intens, nimeni nu auzise împușcăturile. Șoferul demară imediat. Miguel se întoarse repede la Cadillac și se trânti pe scaun. Văzându-i expresia feței, Margarita îl întrebă îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat ?

— Să plecăm, zise Miguel.

Intră imediat în trafic și o luă pe Freeway 95. Puțin mai departe, el catadicsi să-i povestească ce s-a întâmplat. Ea încercă să-i ridice moralul.

— Chiar dacă este adevărat, o să faci alte afaceri. Ai destui bani, iar eu te iubesc.

Miguel Cuevas nu-i răspunse. Se gândea la Alfonso Carino. De când *sentero* murise, avea numai necazuri. Pentru prima oară, nu se mai simțea stăpân pe sine. Dar înainte de toate, trebuia să afle ce s-a întâmplat la Cay Sal. Era tentat să-și ia vaporul și să se ducă la fața locului, dar se arunca singur în gura lupului. Era mai bine să aștepte.

* * *

Malko traversa holul de la *Fontainebleau*, când centralistul îl strigă. Intră într-o cabină telefonică. O voce necunoscută îl întrebă:

— Domnul Linge ?

— Da.

— Miguel Cuevas va cina în seara asta la *Neon's Leon* cu prietena lui Margarita.

Apoi îi trânti telefonul în nas. Cine îi dăduse această informație ?

Paza de coastă îl informase că drogul fusese distrus în întregime. Se risipise în apa oceanului, iar acum cocaina nu mai valora nimic... Misiunea lui reușise, însă Miguel Cuevas era încă liber. Telefonul putea foarte bine să fie o capcană pusă la cale de cubanezul dornic de răzbunare sau, dimpotrivă, un denunț al cuiva care voia să se răzbune pe el... Se duse direct la Homicide Squad. Când auzi despre ce este vorba, Raúl Diaz nu mai stătu o clipă pe gânduri.

— Trebuie să ne ducem, chiar dacă suntem așteptați cu mitraliera. Îi vreau pielea ticălosului, cum a făcut el cu Gail. O să-i anunț pe cei din DEA.

Capitolul XX

Margarita Gomez își privea amantul care se îmbrăca după ce făcuseră dragoste. Golful Biscaya strălucea în asfințit ca un lac liniștit. Opriseră climatizorul și briza călduță se simțea în apartament, una dintre numeroasele ascunzători ale cubanezului. Deodată o apucă dorul de pace, de calm, de siguranța zilei de mâine. Se apropie de Miguel Cuevas și își încolăci brațele de gâtul lui.

— Să plecăm acum în Cayman, Miguelito, mi-e frică.

El o împinse cu gingășie.

— Nu fi prostuță. Am nevoie de banii ăia.

Avea întâlnire cu un distribuitor la *Neon's Leon* pentru cele cincizeci și cinci de livre de cocaină din valiza albastră în valoare de un milion opt sute de mii de dolari. Avea cu ce să înceapă altă afacere. Faustino nu se întorsese încă, fiind reținut de cubanezii lui Castro. Aceștia trebuie să fie extrem de furioși, gândindu-se că Miguel îi înșelase. De fapt, nici nu verificaseră dacă drogurile se aflau la bordul navei *Margot*... Avusese loc un atac, în mod cert, dar cubanezul nu își dădea seama cine o făcuse. DEA nu acționa în acest mod. Cu un avion vechi, fără însemne de identificare. Nu putea fi decât un concurent. Probabil bolivieni sau columbieni. Dar va afla în ziua în care îi va face să plătească cu vârf și îndesat. Pentru moment, trebuia să recupereze banii și să se ascundă. Pierduse foarte mult numai în două zile. Bine că o avea pe Margarita.

— Ia M 16 și pune-o în mașină, îi spuse el. Să pui pușca într-o pungă și s-o ții lângă tine.

— Dar Miguelito...

— Taci din gură. Mâncăm bine și apoi plecăm.

Coborâră în garajul subteran și luară Cadillac-ul cel nou. Va fi bine. După ce puse valiza cu cocaină în portbagaj, se urcă la volan. *Neon's Leon* se afla în cartierul unde locuise mai demult și era cunoscut ca un cal breaz, dar avea încredere în steaua lui norocoasă. *Sentero* îi spusese mereu că trebuia să-și forțeze norocul.

— *Vamos*, spuse el. Mi-e foame și am chef să beau un vin bun.

* * *

Miguel Cuevas goli și ultima picătură de vin Mouton Rothschild vechi din 1957 în paharul Margaritei Gomez și spuse râzând.

— Anul ăsta te măriți!

Ridică mâna ca să mai comande o sticlă, dar privirea se opri la intrarea în bucătărie, unde zări un bărbat care se ascundea în penumbră. Nici urmă de bucătar sau de chelner. Bărbatul dispăru imediat. Miguel puse sticla pe masă. Se făcuse alb ca varul. Iată de ce îi întârzia cumpărătorul! Trăise prea mult timp în clandestinitate, de aceea avea și al șaselea simț. Puse mâna pe a Margaritei.

— Vino repede!

Ea avea încă gura plină. Păli și ea, dar nu întrebă nimic. Miguel se ridică de la masă, își luă sceptrul și cu cealaltă mână smulse punga de plastic cu pușca automată Beretta, apoi o împinse pe Margarita spre ușa bucătăriei. În clipa în care ajungeau, ușa restaurantului se deschise și apărură imediat doi polițiști. Nimeni nu observase încă ceva. Primul dădu la o parte perdeaua groasă de cauciuc ce servea drept ușă, apoi intră în oficiu. În afară de chelneri, se mai aflau acolo încă trei bărbați: doi civili și un polițist din Dade County, cu revolverele în mână.

Dar nu apucă să-l folosească fiindcă pușca automată păcăni de trei ori, iar cei trei bărbați fură transformați pe loc

într-un terci plin de sânge. Miguel Cuevas nu stătuse nici o clipă pe gânduri.

O trase pe Margarita și străbătu în fugă bucătăria ca să ajungă la Cadillac. Câteva siluete se învârteau în jurul lui. Ținând arma la șold, trase din nou. Cei doi care erau mai aproape se prăbușiră, iar ceilalți doi fugiră.

— Du-te! strigă el la Margarita.

Ea alergă la mașină. Se aprinseră câteva proiectoare și se auziră strigăte. Miguel trase încă o dată. Tânăra reușise să se strecoare la volan. Dădu brusc înapoi, iar Miguel se aruncă în mașină, trecând în locul ei.

— Încarcă arma! strigă el.

Margarita execută comanda cât putu de repede, în timp ce cubanezul demara. Dar două vehicule erau puse de-a curmezișul și le barau drumul. Le împinse, lovindu-și aripile în trecere. Luneta se făcu țăndări, dar reuși să ajungă în bulevard. Câteva mașini porniră în urmărirea lui.

În fața lui apăru un polițist. Se auzi o rafală, iar Cadillac-ul începu să se legene. Se spărsese cel puțin un cauciuc. Nu mai putea să ajungă la vapor... Mașinile se apropiau vertiginos. Vină brusc la stânga, întorcându-se la restaurant. Trebuia să ia o mașină din parcare. Margarita încărcase pușca automată. Se aplecă peste portieră și trase în urmăritori. Una dintre mașinile de poliție se ciocni de alta care staționa.

— Bravo! urlă Miguel.

Apucă sceptrul și îl agită ca un nebun. Va reuși să scape.

* * *

Malko intră în restaurant exact în momentul în care Miguel Cuevas ieșea. Se întorsese imediat și fu cât pe ce să fie călcat de Cadillac. Abia avu timp să sară în mașina lui Diaz. Acesta îi întinse fără un cuvânt pistolul Magnum 357 care aparținuse lui Gail Hunter, o armă grea și puternică cu care își înlocuise Malko pistolul extraplat.

O luară pe urmele Cadillac-ului, când văzură țâșnind o

lucire orbitoare. Parbrizul deveni opac. Raúl Diaz înjură și cârmi volanul. Malko se ținu bine, iar mașina lor se ciocni după câteva clipe. Malko se dădu jos cu arma în mână și văzu că mașina lui Cuevas se îndrepta spre restaurant. Alergă nebunește în parcare și ajunse în același timp cu Cadillac-ul care frână brusc. Câțiva polițiști din DEA rămaseră de pază. Portiera din dreapta fu deschisă și Margarita țâșni cu pușca în mână.

Îndată ce puse picioarele pe pământ, începu să tragă, retrăgându-se spre mijlocul parcării. Se auziră țipete și împușcături, iar unui polițist practic îi sfărâmase capul. Alții ripostară, și tânăra se îndoi de șale. Căzu în genunchi, dar continua să tragă, golindu-și încărcătorul și semănând moarte. Apoi bărbia îi căzu în piept și se opri, ciuruită de gloanțe.

Miguel Cuevas urmărise scena din Cadillac. Înțelese că a rămas singur. Drumul era liber. Chiar dacă avea cauciucurile sparte, putea să meargă destul de departe ca să ia altă mașină și să ajungă la South Dixie Highway. Demară imediat lovind un polițist care voia să-l oprească, apoi vira la stânga și trecu prin dreptul lui Malko. Acesta îl văzu din profil și strigă:

— Miguel! Stai pe loc! Oprește-te!

Dar cubanezul acceleră. Malko apucă pistolul cu ambele mâini și ochi parbrizul din spate. Trase de două ori la nimereală. Cadillac-ul începu imediat să meargă în zigzag, apoi se ciocni de o bornă de kilometraj. Malko alergă până la mașină. În spatele lui se iscase o zarvă nemaipomenită. Ajunse primul la mașina accidentată și deschise portiera.

Miguel Cuevas era prăbușit peste volan, cu o bună parte din creier împrăștiată pe parbriz, amestecat cu bucăți de os și fâșii de piele de pe față. Cele două gloanțe trase de Malko îl nimeriseră în ceafă. Pușca M 16 zăcea pe banchetă, iar în mâna dreaptă strângea sceptrul cu șapte culori, „arma" care trebuia să-l apere de dușmani. Mai avea pistolul Beretta în cizmă.

Malko se îndreptă de spate, teribil de obosit. Polițiștii veniră în goană și înconjurară mașina. Ajunse și Raúl Diaz cu fața și umărul pline de sânge și privi îndelung cadavrul, apoi pe Malko și pistolul Magnum.

— Acum suntem chit, spuse el. Bravo, ați făcut o treabă nemaipomenită!

Malko îi zâmbi cu gândul în altă parte. Revăzu în minte figura lui Gail Hunter. Distrusese drogurile, îl omorâse pe Miguel Cuevas, dar nu auzise de nimeni care înviase din morți.

Tehnoredactare computerizată: ***Redacția Tinerama***

Tiparul executat sub comanda nr. 10 279

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001